

DVA VAVILONA OBJEKTI SLAVLJA

Alexander Hislop

Naslov originala: Alexander Hislop

The Two Babylons or the Papal Worship

Copyright 2020 © www.biblijski-monoteizam.com

Izdavač: Aleksandar Vuksanović, Bazel, Švajcarska

Prevod: Marija Ivković

SADRŽAJ

1. Trojstvo u jedinstvu.....	1
2. Majka i dete, i original deteta.....	11
2.1. Dete u Asiriji	17
2.2. Dete u Egiptu.....	44
2.3. Dete u Grčkoj	54
2.4. Smrt deteta	66
2.5. Božanstvo deteta	71
3. Majka deteta	100

1. Trojstvo u jedinstvu

Ukoliko postoji ovakvo podudaranje između **sistema Vavilona** i Rima, javlja se pitanje da li podudaranja ovde prestaju? Odgovor je, baš naprotiv. Treba samo da uporedimo antičke vavilonske misterije sa čitavim rimskim sistemom, i videćemo uolikoj su u ogromnoj meri jedni pozajmljivali od drugih. Te misterije su dugo bile obavijene tamom, ali sada tama počinje da nestaje. Svi koji su obratili i najmanju pažnju na literaturu Grčke, Egipta, Fenikije ili Rima su svesni mesta koje "misterije" zauzimaju u ovim državama, i da su, bez obzira na razlike u okolnostima, u svim ključnim pogledima ove "misterije" u različitim državama iste.

Kao što je, već citirani, Jeremijin jezik indicirao Vavilon kao primarni izvor iz koga su proistekli svi ti idolopoklonički sistemi. Do istog zaključka su dedukcijom došli i istoričari, na čisto istorijskim osnovama. Od Zonarasa saznajemo da su odgovarajuća svedočanstva koja je konsultovao podržala ovo; jer, govoreći o aritmetici i astronomiji, on kaže: "Kaže se da su one stigle egipćanima preko vavilonaca, a zatim do grka." Egipćani i grci su svoju astronomiju i aritmetiku izveli iz vavilonske, budući da su to bile svete nauke, koje su monopolizovali sveštenici, to je dovoljan dokaz da su oni sigurno izveli i svoju religiju iz iste oblasti. I Bunsen i Layard su u svojim istraživanjima došli praktično do istog rezultata. Bunsen-ova izjava je da religijski sistem Egipta potiče iz Azije, i "primitivnog Vavilonskog carstva". Layard, opet, iako zauzima nešto naklonjenije gledište prema sistemu vavilonskih magova nego što, po mom mišljenju, pokazuju istorijske činjenice, govori o tom sistemu: "Postoji mnogo dokaza o velikoj starosti ovog primitivnog obožavanja i

imamo jedinstvena svedočanstva duhovne i svetovne istorije o tome da je poteklo od stanovništva iz asirijskih ravnica. Steklo je epitet savršenstva i verovalo se da je najstariji religijski sistem, koji je prethodio egipatskom." "Identičnost", on dodaje, "mnogih asirskih doktrina onima iz Egipta naznačavaju Porfirije Tirski i Klement Aleksandrijski"; i u vezi sa istom temom, on navodi sledeći citat Birch-a na temu vavilonskih obeliska i spomenika: "Znaci zodijaka... nedvosmisleno pokazuju da su grci svoje stavove i uređenja [i posledično i svoju mitologiju koja je isprepletana sa njim] izveli iz zodijaka koji potiče iz Vavilona. Povezanost Nimroda sa sazveždem Orion ne sme biti odbačena."

Ouvaroff takođe, u svom naučnom radu na temu eleusinkih misterija, dolazi do istih zaključaka. Posle pozivanja na činjenicu da su egipatski sveštenici tvrdili da su upravo oni grcima preneli prve elemente politeizma, on zaključuje: "Ove pozitivne činjenice su dovoljne da se dokaže, čak i bez usklađenosti ideja, da misterije koje su prenete u Grčku, a zatim sjedinjene sa određenim brojem lokalnih verovanja, nikada nisu izgubile karakter svog porekla koje je izvedeno iz kolevke moralnih i religijskih ideja univerzuma. Sve ove nezavisne činjenice - sva ova rasuta svedočanstva, se svode na onaj plodonosni princip koji postavlja Istok u središte nauke i civilizacije." Ukoliko postoje dokazi da su Egipat i Grčka izveli svoju religiju iz Vavilona, tada imamo isto toliko dokaza da religijski sistem feničana potiče iz istog izvora. Makrobije pokazuje da su karakteristične osobine feničanskog idolopoklonstva morale biti uvedene iz Asirije koja je, po klasičnim piscima, uključivala i Vavilon. "Obožavanje (boginje) Venere", po njegovim rečima "je cvetalo koliko među asircima, toliko i među feničanima."

Kako bismo uspostavili odnos između sistema antičkog vavilona i Papskog Rima treba samo da ispitamo u kojoj meri se papski sistem slaže sa sistemom uspostavljenim u tim vavilonskim misterijama. Prilikom sprovođenja tog ispitivanja treba savladati značajne teškoće; kao i u geologiji, nemoguće je na svim mestima dopreti do dubokih slojeva zemljine kore, pa se ne može očekivati da u nekoj državi pronađemo potpunu i povezanu sliku sistema uspostavljenih u toj državi. Ali ipak, kao i geolozi, ispitivanjem sadržaja pukotine ovde, prevrata tamo, i onoga što "se samo pojavi" na površini na nekom mestu, moguće je odrediti, sa velikom sigurnošću, redosled i opšti sadržaj različitih slojeva na celoj zemlji, kao i sadržaja vavilonskih misterija. Ono što se traži u jednoj državi se nadoknadi iz druge; a ono što se "pojavi" u različitim pravcima, u velikoj meri nužno određuje karakter onoga što se ne pojavi direktno na površini. Govoreći, dakle, o priznatom jedinstvu u vavilonskom karakteru antičkih misterija Egipta, Grčke, Fenikije i Rima, kao o tragovima koji nas vode kriz naše istraživanje, prođimo korak po korak kroz naše poređenje doktrina i praksi dva Vavilona - Vavilona Starog i Vavilona Novog Zaveta.

Ovde prvo treba istaći identitet predmeta obožavanja u Vavilonu i Rimu. Stari vavilonci su, kao i savremeni rimljani, u rečima prepoznali jedinstvo Boga; i, iako su obožavali bezbrojna manja božanstva koja imaju određani uticaj na ljude, oni su definitivno prepoznavali da postoji samo JEDAN večni i svemoćni vrhovni Stvoritelj. Većina naroda je učinila isto. "U ranom dobu čovečanstva", kaže Wilkinson u svom delu "Ancient Egyptians," "Postojanje jednog i svemoćnog božanstva, koje je stvorilo sve što postoji, je izgleda bilo univerzalno verovanje; a tradicija je ljude

učila istim stvarima o toj temi, koje su kasnije usvojile sve civilizovane nacije." "Gotska religija", po Mallet-u, "uči o vrhovnom Bogu, Gospodatu univerzuma, kome se potčinjavaju sve stvari" (Tacti. de Morib. Germ.). Antička islandska mitologija ga naziva "Autorom svih stvari koje postoje, večnim, živim i strašnim bićem koje otkriva skrivene stvari, bićem koje se nikada ne menja." Ona ovom božanstvu pripisuje "beskonačnu moć, bezgranično znanje i nepotkupljivu pravičnost."

Imamo dokaze da je isto sačinjavalo veru u antičkom Hindustanu. Iako savremeni hinduizam prepoznaje milione bogova, svete indijske knjige pokazuju da je u početku to bilo vrlo drugačije. Major Moor, govoreći o Brami, vrhovnom hinduističkom Bogu kaže: "Njemu, čija je slava toliko velika, ne postoji ništa slično" (Veda). On "sve osvetljava, sve ushićuje dok sve stvara; za njega žive oni koji su rođeni i njemu se svi moraju vratiti" (Veda). U "Institutes of Menu," on je okarakterisan kao "Onaj koji opaža samo umom; čija suština prevazilazi poljašnje organe, koji nema vidljivih delova, koji postoji večno... duša svih bića, koga ni jedno biće ne može dokučiti." U ovim pasusima postoje tragovi postojanja panteizma; ali samo jezik svedoči o postojanju među hindusima u jednom periodu mnogo čistije vere.

Antički hindusi nisu imali uzvišene ideje i prirodnim savršenostima Boga, ali postoje dokazi da su bili veoma svesni milostivog karaktera Boga koji je otkriven u svojim delima u izgubljenom i krivom svetu. Ovo je prikaz iz samog imena Brama, koji je primenjen na jednog bezgraničnog i večnog Boga. Bilo je dosta nezadovoljavajućih spekulacija u vezi sa značenjem ovog imena, ali kada se pažljivo uzmu u obzir različite

izjave koje se odnose na Bramu postaje očigledno da je ime Brama je kao hebrejski Rahm, samo sa digamom kao prefiksom, što je veoma često u rečima na saskritu koje su izvedene iz hebrejskog ili vavilonskog. Rahm na hebrejskom označava "onog ko je milosrdan ili saosećajan." Ali Rahm takođe označava matericu ili utrobu; kao mesto gde se milost nalazi. Sada pronalazimo taj jezik koji se primenjuje na Bramu, vrhovnog Boga, što ne može biti slučaj, osim uz pretpostavku da Brama ima identično značenje kao i hebrejski Rahm. Mi pronalazimo boga Hrišnu, u jednoj hinduističkoj svetoj knjizi, koji pri potvrđivanju svog visokog položaja kao božanstva i identičnosti sa Vrhovnim, koristi sledeće reči: "Veliki Brama je moja materica, i u nju ja stavljam svoj fetus, i iz nje nastaje sva priroda. Veliki Brama je materica svih različitih oblika koji su začeti u svakoj prirodnoj materici." Kako se ovakav jezik uopšte može primeniti na "vrhovnog Bramu, najsvetijeg, najvišeg Boga, Božansko biće, koji je ispred svih bogova; nerođeni, moćni Gospod, Bog bogova, univerzalni Gospod," već kao veza između Rahm "materice" i Rahm "milosrdnog"?

Ovde, dakle, vidimo da je Brama potpuno isti kao i "Er-Rahman," "svemilosrdni" - titula koju turci primenjuju na Najvišeg, i koga su hindusi, uprkos njihovj sadašnjoj dubokoj religijskoj degradaciji, jednom znali kao "najsvetijeg, najvišeg Boga", koji je takođe "Bog milosrđa", drugim rečima, onaj koji je "pravedni Bog i Spasitelj." Nastavljajući sa ovom interpretacijom imena Brama, mi sada vidimo koliko se zapravo njihovo religijsko znanje o stvaranju poklapalo sa viđenjem porekla svih stvari koje je dato u Postanju. Dobro je poznato da su Bramani, kako bi se uzvisili kao sveštenička i polubožanska kasta kojoj se drugi klanjaju, kroz vekove učili da, dok su druge kaste potekle od ruku, tela i stopala Brame - vidljivog

predstavnik i manifestacije nevidljivog Brama koji se identifikuje sa njim - su samo oni potekli od usta Boga stvoritelja. Mi sada pronalazimo izjave u njihovim svetim knjigama koje dokazuju da je pre propovedanja veoma drugačija doktrina. U jednoj od Veda je, govoreći o Brami, izričito pomenuto da su "SVA bića stvorena od njegovih USTA." U tom pasusu je učinjen pokušaj da se stvari mistifikuju; ali, ako se uzme o obzir beza sa značenjem imena Brama kao što je već dato, ko može sumnjati u pravo značenje izjave, ma koliko se to suprotstavlja uzvišenim i isključivim pretenzijama Bramana? To je očigledno značilo da je On koji je, od pada, otkriven čoveku kao "milostiv, žalostiv" (2. Mojsijeva 34:6), bio u isto vreme poznat kao Svemoćni, koji je u početku "rekao, i bi učinjeno", "zapovedao svim stvarima", koji je stvorio sve putem "moćne Reči." Posle svega rečenog, svako ko pregleđa "Asiatic Researches," (vol. vii p. 293) može videti da je u velikoj zlonamerno iskrivljenje ove božanske titule jednog živog i istinitog Boga, titule koja treba da bude jako draga grešnim ljudima, što su se pojavile sve te moralne abnormalnosti koje simbole paganskih hramova u Indiji čine toliko uvredljivim sa stanovišta čistote.¹

¹ Dok je ovo značenje mena Brama, značenje imena Deva, generičkog naziva za "Boga" u Indiji, je veoma blisko. To ime se često izvodi i sanskritke reči Div, "sijati", - samo drugog oblika reči Shiv, koja ima isto značenje koje dolazi iz vavilonskog Ziv "saj ili raskoš" (Danilo 2:31); i bez sumnje, kada je obožavanje sunca usađeno u patrijarhalnu veru, vidljiva raskoš božanstva je nagoveštena imenom. Ali postoji razlog za verovanje da "Deva" poseduje mnogo uzvišenije poreklo, i da potiče iz vavilonskog, Thav, "dobro", koje se takođe pravilno izgovara Thev, a naglašeni oblik je Theva ili Thevo, "Dobro". Prvo slovo predstavljeno sa Th se, kako je pokazao Donaldson u "New Cratylus", često izgovara kao Dh. Dakle, iz reči Dheva ili Theva, "Dobro", prirodno dolazi sanskritsko Deva, ili bez digame, što je često slučaj, Deo, "Bog", a latinskom Deus, a na grčkom Theos, digama iz originala Thevo je takođe odbačena, kao što je novus na latinskom neos na grčkom. Ovaj pogled na stvar naglašava izjavu Isusa (Matej 19:17): "Niko nije dobar osim jednog Boga (Theos)".

Potpuno idolopoklonstvo je bilo vavilonsko razumevanje božanskog jedinstva, po kome JHVH, živi Bog, strogo osuđuje svoj sopstveni narod za svako protivljenje njemu: "Oni koji se posvećuju i čiste u vrtovima iza onog jednog² u sredini ..." (Isaija 66:17a).

U jedinstvu tog jedinog vavilonskog Boga postoje tri osobe i kako bi predstavili tu doktrinu Trojstva oni su upotrebili, kako pokazuju Layard-ova otkrića, jednakostranični trougao, kao što se to radi u rimokatoličkoj crkvi do dana današnjeg.³

U oba slučaja takvo poređenje je ponižavajuće za Večnog Kralja, i načinjeno je da iskvari umove onih koji o tome razmišljaju, kao da može biti poređenja između takvog lika i Njega koji je rekao "Ko je Bogu sličan, i sa kime hoćete da ga uporedite?" (Psalam 89:7; Isaija 40:18, 25; 46,5)

Papstvo ima u nekim od svojih crkava, na primer u manastiru takozvanih Trojstvenika u Madridu, **sliku Trojnog Boga, sa tri glave na**

² Reči u našem prevodu su "iza jednog drveta", ali u originalu ne postoji reč za "drvo"; to priznaje Lowth i najbolji orijentalisti, tumačenje treba da bude "posle rituala Achad-a", odnosno "Jedinog". Svestan sam da je u određenim situacijama kad želimo da "Achad" označava "Jedinog" potrebna upotreba člana. Ali koliko je ovo malo važno se može videti iz činjenice da se sam izraz "Achad", bez člana, upotrebljava u 5. Mojsijevoj 6:4, kada se jedinstvo Boga potvrđuje na najempatičiji način, "Čuj Izrailju, JHVH naš Bog je jedan JHVH", odnosno "jedini JHVH". Kada je potrebno potvrditi jedinstvo Boga na najjači mogući način, vavilonci koriste izraz "Adad." Macrobbii Saturnalia (lib. i. cap. 23, p. 73).

³ Layard's *Babylon and Nineveh*. Egipćani su takođe koristili trougao kao simbol njihovog "trojnog božanstva."

jednom telu.⁴ Vavilonci imaju nešto slično. Mr. Layard, u svom poslednjem radu, daje primer takvog trojnog jedinstva, obožavanog u antičkoj Asiriji (slika br. 1 lijevo).⁵ Isečak (slika br. 1 desno) drugog sličnog božanstva, obožavanog među paganima u Sibirum je uzet sa medalje i carskom kabinetu u Sankt Petersburgu, i dato u Parsonovom "Japhet-u."⁶

slika br. 1

⁴ Parkhurst's Hebrew Lexicon, "Cherubim." Iz sledećeg odlomka iz Dublina Catholic Layman-a, veoma jakog protestanstkog rada koji opisuje papsku sliku Trojstva, koja je skoro objavljena u tom gradu, se može videti da se nešto slično ovakvom predstavljanju Boga pojavljuje bliže nama: "Na vrhu slike je predstava Svetog Trojstva. Govoricemo o njoj sa dužnim poštovanjem. Bog Otac i Bog Sin su predstavljeni kao čovek sa dve glave, jednim telom i dve ruke. Jedna od glava liči na uobičajene slike našeg Spasitelja. Druga glava pripada starijem čoveku i iznad nje se nalazi trougao. Na sredini ove predstave se nalazi Sveti Duh u oblik goluba. Mi mislimo da je gledanje ove slike veoma bolno za svaki hrišćanski um i nepodnošljivo za hrišćanska osećanja." (Catholic Layman 17. Jul, 1856)

⁵ Vavilon i Niniva. Neki su rekli da oblik množine imena Bog, u hebrejskom jeziku iz 1. knj. Mojsijeve, ne dozvoljava doktrinu množine osoba u Bogu zato što se ista reč u množini upotrebljava za paganska božanstva. Ali ako su vrhovna božanstva u skoro svim antičkim paganskim narodima trojna, onda je bespredmetnost ove primedbe očigledna.

⁶ Japhet, str. 184.

Tri glave su na Layard-ovom uzorku drugačije organizovane, ali su oba očigledno namenjena simbolizovanju iste velike istine, iako takvo predstavljanje trojstva nužno i potpuno poništava koncepciju uzvišene misterije tradicionalne vere kod onih kod kojih takve slike preovladavaju. U Indiji je vrhovno božanstvo, na sličan način, u jednoj od najstarijih manastira, prikazano sa tri glave na jednom telum pod imenom "Eko Deva Trimurti," **"Jedan Bog, tri oblika."**⁷

U Japanu Budisti obožavaju njihovo visoko božanstvo, Budu, sa tri glave, u istom obliku, pod imenom "San Pao Fuh." Svi oni postoje od antičkih vremena. Dok se preklapalo sa idolopoklonstvom, prepoznavanje trojstva je bilo univerzalno u svim antičkim narodima na svetu, što dokazuje koliko su prastare doktrine ukorenjene u ljudsku rasu, što se veoma jasno vidi u Postanju.⁸ Kada pogledamo simbole u trojnoj Layard-ovoj slici, koju smo već pomenuli, i na kratko ih ispitamo, videćemo da su veoma poučne. Layard smatra da krog na toj slici označava "Vreme bez

⁷ Col. Kennedy's *Hindoo Mythology*. Col. Kennedy se suprotstavlja upotrebi imena "Eko Deva" na trojnu sliku u manastiru u pećini u Elephanti, iz razloga što smatra da to ime pripada samo vrhovnom Brami. Ali je on u tome potpuno nedosledan jer priznaje da je Brama, prva osoba u toj trostrukoj slici, izjednačena sa vrhovnim Bramom; i dalje da je kletva bačena na sve koji prave razliku između Brame, Višna i Šive, tri božanstva koja su predstavljena tom slikom.

⁸ Trostruko pozivanje svetog imena u blagoslovu koji je Jakov uputio Josifovim sinovima je veoma upečatljivo: "I blagoslovi Josifa govoreći: Bog, kome su svagda ugađali oci moji Avram i Isak, Bog, koji me je hranio od kako sam postao do današnjeg dana, Anđeo, koji me je izbavljao od svakog zla, da blagoslovi decu ovu" (1. knj. Mojsijeva 48:15,16). Ukoliko se ovde za anđela smatra da nije Bog, Jakov ga nikada ne bi izjednačio sa Bogom. U Osiji 12:3-5, "Anđeo koji je iskupio" Jakova se izričito naziva Bogom: "On (Jakov) je imao moć u Boga: on je imao moć nad Anđelom i pobedio; on je plakao i preklinjao ga: on ga je našao u Betelu, i tamo je govorio sa nama; Gospod je njegov spomen."

granica." Ali je hijeroglifsko značenje kruga očigledno drugačije. Krug u Vavilonu je nula; a nula takođe označava "seme." U našem jeziku imamo dokaze da nula označava krug među vaviloncima; za šta je nula, ime broja, ali samo krug? I dok smo mi ovaj termin izveli od arapa, oni su ga, bez sumnje, izveli od vavilonaca, velikih prvobitnih začetnika aritmetike, geometrije i idolopoklonstva. Nula je, u ovom smislu, očigledno došla iz Vavilonskog zer, "obuhvatiti", iz koga je, takođe bez sumnje, izvedeno vavilonsko ime za veliki krug vremena pod imenom "saros" (Bunsen). On, koga su vavilonci smatrali velikim "Semenom", je posmatran kao inkarnacija sunca, a simbol sunca je krug, hijeroglifski odnos između nule, "kruga" i nule "semena" se lako uspostavlja.

Stoga, u skladu sa duhom mističnog vavilonskog sistema, koji je u velikoj meri zasnovan na dvostrukim značenjima, da se za ono što ljudi uglavnom vide samo kao nulu "krug", smatra da označava nulu "seme." Sada, kada se pogleda na svetlu, trojni simbol vrhovnog asirskog božanstva jasno pokazuje šta je bila prvobitna patrijarhalna vera. Prvo, tu je glava straog čoveka; onda, tu je nula, ili krug koji označava "seme"; i na kraju, krila i rep ptice ili goluba;⁹ što pokazuje, iako bogohulno, jedinstvo Oca, Semena i svetog Duha. Dok je ovo prvobitni način prikazivanja trojnog Boga u paganskom idolopoklonstvu, i iako je ovakav način predstavljanja preživio Sennacherib-ovo vreme, postoje dokazi da se, u veoma ranom periodu, dogodila značajna promena u vavilonskim pogledima na božanstvo; **i te tri osobe su postale Večni Otac, Božji duh inkarniran u ljudskoj majci i Božanski Sin, plod te inkarnacije.**

⁹ Iz izjave iz 1. Mojsijeve 1:2 da "duh Božji dizaše se nad vodom" je očigledno da je golub veoma rano bio božanski simbol svetog Duha.

2. Majka i dete, i original deteta

Dok je ovo bila teorija, prve osobe u Bogu su praktično zanemarene. Kao Veliki Nevidljivi, koji se ne meša direktno u ljudske poslove, njega treba "obožavati samo u tišini", odnosno, ne treba ga uopšte obožavati u množini. Ista stvar je upečatljivo ilustrovana u današnjoj Indiji. Brama, koji je po svetim knjigama, prva osoba u hinduističkoj trijadi, po kome je nazvana religija Hindustana, nikada nije obožavan, i u celoj Indiji skoro da ne postoji ni jedan hram koji je prvobitno podignut njemu u čast. Sličan je slučaj i sa evropskim državama u kojima je papski sistem potpuno razvijen. U papskoj Italiji, kako posetioci priznaju (osim tamo gde je Evanđelje skoro primljeno), je javljanje božavanja Večnog i Nevidljivog Kralja skoro izumrlo, dok su Majka i Dete glavni predmeti obožavanja. Upravo to se dogodilo i u starom Vavilonu. Vavilonci su, u svojoj popularnoj religiji, obožavali Boginju Majku i Sina, koji je na slikama predstavljen kao novorođenče u naručju svoje majke (slika br. 2). Iz Vavilona se ovo obožavanje Majke i Deteta proširilo po celom svetu. U Egiptu su Majka i Dete obožavani pod imenom Izida i Oziris.¹⁰

U Indiji, i do dana današnjeg, kako Izida i Isvara;¹¹ u Aziji kao Cybele i Deoius; u paganskom Rimu, kao Fortuna i Jupiter; u Grčkoj kao Ceres, velika Majka, sa bebom na grudima, ili kao Irena, boginja mira, sa dečakom Plutusom u naručju; čak i na Tibetu, u Kini i Japanu, misionari

¹⁰ Oziris se kao dete najčešće naziva Horus (Bunsen).

¹¹ Kenedijeva *Hindoo Mythology*. Iako je Iswara muž Izide, on se takođe predstavlja kao novorođenče na njenim grudima.

su bili zaprepašćeni pronalaskom likova sličnih Madoni¹² i njenog deteta koje se tako predano obožava i u samom papskom Rimu; Shing Moo, sveta Majka u Kini, se predstavlja sa detetom u naručju, i slavom oko nje, baš kao da su je predstavljali rimokatolički umetnici.¹³

¹² Samo ime koje italijani obično koriste za Devicu je samo prevod jedne od titula vavilonske boginje. Kako je Baal ili Bel bilo ime velikog muškog božanstva u Vavilonu, tako je žensko božanstvo naivano Beltis (Hesychius, Lexicon) Ovo ime se pronalazi u Ninivi primenjeno na "Majku bogova" (Vaux's Nineveh and Persepolis); i u govoru pripisanom Nabukodonosoru, koje se čuva u Eusebii Proeparatio Evangelii, obe titule "Bel i Beltis" su objedinjene titule velikih vavilonskih bogova i boginja. Grčki Bel, koji predstavlja najvišu titulu među vavilonskim bogovima, je nesumnjivo Baal, "Gospod". Beltis je, stoga, kao titula ženskog božanstva, ekvivalent "Baalti", na engleskom "My Lady," na latinskom, "Mea Domina", a na italijanskom je iskvareno u dobro poznato "Madonna." U vezi sa ovim se može opaziti da je ime Juno, klasična "Kraljica nebesa", koja je u Grčkoj bila Hera, takođe označava "Damu"; i da je svojstvena titula Cybele ili Rhea u Rimu bila Domina ili "Dama". (Ovid, Fasti) Štaviše, postoje jaki razlozi za verovanje da je Atina, dobro poznato ime za Minervu u Atini, imala isto značenje. Hebrejski Adon "Gospod" se, sa tačkama, izgovara kao Aton. Imamo dokaze da je ovo ime bilo poznato azijskim grecima, od kojih je u velikoj meri idolopoklonstvo i došlo u evropsku Grčku, kao ime za Boga u obliku "Athan." Eustathius, u belešci o Periergesisu iz Dionysiusa, govori o lokalnim imenima u okrugu Laodicea govori "da je Athan bog". Ženski rod od Athan, "Gospod" je Athan "Dama", što e na atinskom dijalektu izgovara kao Atina. Bez sumnje, Minerva se uobičajeno predstavlja kao devica; ali od Strabo-a saznajemo da se u Hierapytna-i na Kritu (na novčićima tog grada su, po Muller-u, Dorani stavili Atiski simbol Minerve), za nju govorilo da je majka Corybantes-a od Helius-a, ili "Sunca". Sigurno je da je egipatska Minerva, koja je prototip atinske boginje, bila majka, i nazivana je "Boginjom Majkom" ili "Majkom Bogova".

¹³ Crabb's Mythology. Gutzlaff je smatrao da je Shing Moo morala biti pozajmljena iz papskog izvora; i, bez sumnje, da su se u pojedinim slučajevima paganske i hrišćanske priče stopile. Ali Sir. J. F. Davis pokazuje da kinezi iz Cantona pronalaze takvu analogiju između njihove paganske boginje Kuanyin i katoličke Madone, koje, u razgovoru sa evropljanima, često nazivaju istim imenima. Davis' China. Prvi jezuitski misionari u Kini su takođe pisali kući u Evropu, da su u kineskim knjigama – koje su nesumnjivo paganske – pronašli zapise o majci i detetu, veoma sličnim njihovoj Madoni i detetu kod kuće. Jedno od imena za kinesku svetu Majku je Ma Tsoopo.

slika br. 2

Shing Moo i Ma Tsoopo iz Kine Ime Shing Moo, koje kinezi daju njihovoj "svetoj Majci" kada se uporedi sa drugim imenom za istu boginju u drugoj provinciji u Kini jasno ukazuje na zaključak da je Shing Moo samo sinonim za jedno od dobro poznatih imena boginje-majke iz Vavilona. Gillespie (u *Land of Sinim*) izjavljuje da kinesku boginju-majku, ili "Kraljica Neba", u provinciji Fuh-kien, obožavaju moreplovci pod imenom Ma Tsoopo. Sada, "Ama Tzupah" označava "Zagledanu Majku"; i postoji dosta razloga za verovanje da Shing Moo znači isto to; Mu je jedan od oblika u kojem se Mut ili Maut, ime za veliku majku, pojavljuju u Egiptu (Bunsens's Vocabulary); a Shngh na vavilonskom označava "pogled". Egipatska Mu ili Maut se predstavlja kragujem, ili okom oko koga se nalaze kragujeva krila (Wilkinson). Simboličko značenje kraguja se može shvatiti iz izraza iz Svetog pisma: "Te staze ne zna ptica, niti je vide oko kragujevo" (Jov 28:7). Kraguje se ističe svojim ostrim vidom, pa stoga, oko okruženo kragujevim krilima pokazuje da je, iz nekog razloga, velika majka bogova u Egiptu bila poznata po "pogledu". Ali je ideja iz

egipatskog simbola očigledno pozajmljena iz Vavilona; Rheia, jedno od najčešćih imena vavilonske majke bogova, je samo vavilonki oblik hebrejske reču Rhaah, koja u isto vreme označava "zagledanu ženu" i "kraguja". Hebrejska reč Rhaah se takođe, u skladu sa dijalektičkom varijacijom, pravilno izgovara Rheah; i zato ponekad ime velike boginje-majke u Asiriji glasi Rheam a ponekad i Rheia. U Grčkoj je ista ideja očigledno pripisana Atini ili Minervi, za koju smo videli da je od strane nekih smatrana Majkom dece sunca. Jedna od njenih istaknutih titula je bila Ophthalmitis (Smith's Classical Dictionary, "Athena"), što ukazuje na to da je ona boginja "oka". Nesumnjivo je u istom cilju egipatska Maut nosila kraguja na glavi, a atinska Minerva ja predstavljana sa šlemom na kome su se nalazula dva oka ili očne duplje na prednjoj strani šlema. (Vaux's Antiquities)

Budući da je ustanovljeno poreklo zagledane majke u celom svetu, postavlja se pitanje, koje je poreklo tog imena datog majci bogova? Fragment Sanchuniathon-a, koji se odnosi na Feničansku mitologiju, nam daje zadovoljavajući odgovor. Tu se kaže da je Rheia začela sa Kronosom, koji je bio njen rođeni brat, poznat kao otac bogova, i dobili su sina koji se zvao Muth, odnosno, kako Philo-Byblius tačno tumači reč, "Smrt". Sanchuniathon izričito razlikuje ovog "oca bogova" od "Hypsistos-a", Najvišeg, * prirodno je da se prisetimo šta Hesiod govori za svog Kronosa, oca bogova, koji je, zbog određenih zlih dela, nazvan Titan i bačen u pakao (Theogonia).¹⁴

¹⁴ Prilikom čitanja Sanchuniathon-a, neophodno je imati na umu šta Philo-Byblius, njegov prevodilac, izjavljuje na kraju Feničanske Istorije – da su istorija i mitologija isprepletane u tom delu.

Kronos koga pominje Hesiod je očigledno drugačiji Kronos od ljudskog oca bogova, Nimroda, čija istorija zauzima tako veliki prostor u njegovom delu. Jasno je da on nije ništa drugo do samog Satane; ime Titan, ili Teitan, kako se ponekad daje, je, kao što smo već zaključili, samo vavilonski oblik imena sheitan, uobičajenog imena velikog Neprijatelja među arapima, u istoj oblasti u kome su vavilonske misterije prvobitno stvorene, – taj neprijatelj koji je naposljetku pravi otac svih paganskih bogova – i koji je (kako bi titula Kronos "Rogati" bila primenljiva) predstavljen kao Kerastes, ili Rogata zmija. Sva "braća" ovog oca bogova koja su bila upletena u pobunu protiv sopstvenog oca, "Nebeskog Boga", se zajedno nazivaju "pogrdnim" imenom "Titani"; Ali, iako je on bio vođa pobune, on je, naravno, Titan usled istaknutosti. U ovu pobunu Titana je bila uključena i boginja zemlje, i kao rezultat toga (uklanjajući figuru ispod koje je Hesiod sakrio ovu činjenicu) je prirodno postalo nemoguće da Nebeski Bog ima decu na zemlji – što je jasna aluzija na Pad.

Sada, taj "Otac bogova", sa kim je Rhea, čija je uobičajena titula Majka bogova, i koja se takođe identifikuje sa Ge, ili boginjom zemlje, imala dete koje se zvalo Muth, ili Smrt, ko bi mogla biti ova "Majka bogova", osim naše majke Eve? Ime Rhea, ili "Zagledana", koje joj je dato, je čudesno značajno. Upravo je kao "zagledana" majka čovečanstva začela sa Satanom, i donela na svet smrtonosni plod, pod kojim svet do sada stenje. Upravo je kroz njene oči ostvarena prva veza između nje i velikog Neprijatelja, u obliku zmije čije ime Nahash, ili Nachash na hebrejskom takođe znači "gledati oprezno", ili "zagledati se" (1. Mojsijeva 3:6) "I žena videći da je rod na drvetu dobar za jelo i da ga je milina gledati", "uzabra rod s njega i okusi, pa dade i mužu svom, te i on okusi." Ovde, tada, imamo

poreklo greha i smrti "Tada zatrudnevši slast rađa greh; a greh učinjen rađa smrt" (Jakovljeva 1:15). Iako je Muth, ili Smrt, bio sin Rheia-e, taj njen potomak je postao poštovan, ne kao apstrakt Smrti, već kao bog smrti; Stoga, kako kaže Philo-Byblius, Muth je tumačen ne samo kao smrt, već kao Pluton. (Sachun) U rimskoj mitologiji, Pluton se u određenom stepenu, smatrao ravnim Jupiteru (Ovid, Fasti); a u Egiptu imamo dokaze da je Oziris, "seme žene" bio "Gospod nebeski" i kralj pakla, ili "Pluton" (Wilkinson; Bunsen); i može se pokazati putem indukcije pojedinosti da on nije bio niko drugi do samog Đavola, koji je trebao sa bude inkarniran; koji je, iako je putem prvog greha, i svojom vezom sa ženom, doneo greh i smrt na svet, ipak, tim putem doneo bezbroj koristi čovečanstvu. Pluton ima isto značenje kao i Saturn, "Skriveni", tako se, bez obzira na neke druge aspekte tog imena, koje se primenjuje na oca bogova, na kraju sve može svesti na Satanu, Skrivenog Gospodara pakla; različiti mitovi o Saturnu, kada se pažljivo ispituju, pokazuju da je on bio Đavo, otac svih greha i idolopoklonstva, koji se sakrio pod maskom zmijske, i Adam, koji se sakrio među drvećem vrta, i Noje, koji se celu godinu krio u barci, i Nimrod, koji je bio sakriven u tajnosti Vavilonskih misterija. Upravo je u slavu Nimroda formiran ceo vavilonski nepravедni sistem. On je bio poznat kao Nin, "sin", a njegova žena kao Rhea, koja je nazivana Ammas "Majka". Ime Rhea, kada se primeni na Semiramidu, ima drugačije značenje nego kad se primenjuje na nju, koja je zapravo bila prvobitna boginja, "majka bogova i ljudi". Ali ipak, kako bi shvatili puno veličanstvo njenog lika, neophodno je identifikovati sa tom prvobitnom boginjom; a, stoga, iako je sin koga nosi u rukama predstavljen kao onaj koji je rođen da uništi smrt, ona je ipak prikazivana upravo sa simbolima nje koja donosi smrt na svet. Tako je u različitim državama proširio vavilonski sistem.

2.1. Dete u Asiriji

Postoji razlog za verovanje da je original te majke, koja je toliko široko obožavana, bila Semiramida,¹⁵ koja je već pomenuta, koja je, što je dobro poznato, bila obožavana od strane vavilonaca, i drugih istočnih naroda, pod imenom Rhea, velika Boginja "Majka". Upravo je od sina, zapravo, ona dobila svu voju slavu i težnju ka obožavanjem. Taj sin, iako je predstavljen kao dete u majčinom naručju, je osoba visokog ranga i ogromnih moći, kao i najjascinantnijeg ponašanja. U Svetom Pismu se on pominje (Jezek. 8:14) pod imenom Tamuz, ali je među klasičnim piscima široko poznat pod imenom Bakus, odnosno, "ožaljani".¹⁶

Običnom čitaocu ime Bakus ne ukazuje ni na šta drugo osim na bančenje i opijanje, ali je sada dobro poznato da je pored svih odvratnosti koje su bile na njegovim orgijama, njihov tobožnji cilj bio "pročišćavanje duša" od krivice i prljavštine greha. Ovaj ožaljani, predstavljen i obožavan kao dete u majčinom naručju, izgleda da je, zapravo, muž Semiramide, čije ime, Ninus, pod kojim je široko poznat u klasičnoj istoriji, doslovno znači "Sin". Budući da je Semiramida, supruga, obožavana kao Rhea, čija je

¹⁵ Sir H. Rawlinson koji je u Ninivi pronašao dokaze o postojanju Semiramide oko šest ili sedam vekova pre hrišćanske ere, izgleda naklonjen da je smatra jedinom Semiramidom koja je ikada postojala. Ali ovo je subverzivno prema celoj istoriji. Činjenica da je Semiramida postojala u ranom dobu istorije je nesumnjiva, iako su neka dela kasnije kraljice očigledno pripisivana njenoj prethodnici. Mr. Layard se ne slaže sa mišljenjem Sir. H. Rawlinson-a.

¹⁶ Od Bakhah "plakati" ili "žaliti". Kod feničana, kako kaže Hesihiječius, "Bacchos znači plakati." Kao što su žene plakale za Tamuzom, tako su i za Bakusom.

glavna karakteristika da je velika boginja "Majka",¹⁷ njena veza sa njenim mužem, pod imenom Ninus, ili "Sin" je dovoljna da se stvori neobično obožavanje "Majke i Sina", koje je toliko rasprostranjeno među antičkim narodima; ovoje, bez sumnje, objašnjenje za činjenicu koja je toliko zbušnjivala istražvače kroz istoriju, da se Ninus ponekad naziva mužem, a ponekad sinom Semiramide.

Ovo takođe objašnjava istoetnu zabunu oko odnosa između Isis i Ozirisa, egipaskе majke i deteta; kako Bunsen pokazuje, Oziris se u Egiptu prikazuje i kao sin i kao muž svoje majke; i jedna od njegovih titula dostojanstva i časti je ime "Muž Majke".¹⁸ Ovo baac još svetla na činjenicu

¹⁷ Kao takva, Rhea je u Grčkoj nazivana Ammas. Ammas je očigledno grčki oblik vavilonske reči Ama, "Majka".

¹⁸ Bunsen. Može se приметiti da je samo ime "Muž Majke", koje je dato Ozirisu, izgleda u širokoj upotrebi do dana današnjeg, iako ne postoji ni najmanja sumnja o značenju izraza, ili o tome kada je nastao. Herodot pominje da je, dok je bio u Egiptu, bio zapanjen što čuje istu tužnu, ali zanosnu "Pesmu o Linusu", koju pevaju egipćani (iako pod drugim imenom), a koju je navikao da sluša u svojoj domovini Gčkoj. Linus je isti bog kao Bakus u Grčkoj, ili Oziris u Egiptu; Homer opisuje dečaka koji peva pesmu o Linusu dok traje berba (Ilijada), a Scholiast kaže da se ova pesma pevala u znak sećanja na Linusa, koga su rastrgli psi. Epitet "psi", koji se primenjuje na one koji su rastrgli Linusa, se očigledno koristi u mističnom smislu, i kasnije će se videti koliko ga drugo ime po kome je poznat – Narcis – identifikuje sa grčkim Bakusom i egipatskim Ozirisom. U nekim mestima u Egiptu se za pesmu o Linusu ili Ozirisu koristi neobična melodija. Savary govori da je u hramu Abydos, "sveštenik ponavao sedam vokala u obliku himnem a da e muzičaima bilo zabranjeno da se uključe". (Pisma) Strabo, na koga se poziva Savary, naziva boga tog hrama Memnon, ali od Wilkinson-a saznajemo da je Oziris veliki bog iz Abydos-a, i da je očigledno da su Memnon i Oziris samo različita imena za isto božanstvo. Sada je ime Linusa ili Ozirisa, kao "muža svoje majke", u Egiptu, Kamut (BUNSEN). Kada je Grgur Veliki u Rimsku crkvu uveo ono što se danas naziva Ggurove pesme, on ih je uzeo iz vavilonskih misterija, koje su dugo postojale u Rimu; rimokatolički sveštenik Eustace priznaje da se ove pesme u mnogome sastoje od "Lidijskih i Frigijskih melodija", Lidija i Frigija su

koja je već primećena, da se indijski Bog Iswara predstavlja kao beba na grudima svoje žene Isi ili Parvati.

Sada, ovaj Ninus ili "Sin" koga u rukama drži vavilonska Madona, je opisan tako da se veoma jasno identifikuje sa Nimrodom. "Nimus, kralj Asiraca"¹⁹ govori Trogus Pompeius, kako je sažeo Justin, "prvi je od svih promenio umerenost antičkog ponašanja, podstaknut novom strašću, željom za osvajanjem. On je bio prvi koji je poveo rat protiv svojih suseda i pokorio je sve narode od Asirije do Libije, budući da još nisu bili upoznati sa veštinama ratovanja."

Ovo objašnjenje ukazuje direktno na Nimroda, i ne može se primeniti ni na koga drugog. Objašnjenje koje daje Diodor Siculus se u potpunosti slaže sa njim i dodaje još jednu osobinu koja dodatno pojašnjava njegov identitet. To objašnjenje glasi: "Ninus, najstariji asirski kralj koji se pominje u istoriji je izvršio velika dela. Budući prirodno ratoboran i željan ratničke slave, on je naoružao veliki broj mladih ljudi koji su bili hrabri i snažni kao i on, obučio ih je kroz dugotrajne zamorne vežbe i teškoće, i na taj način ih privikao da izdrže zamor ratovanja i da se hrabro suoče sa opasnostima." Budući da Diodor Ninusa proglašava za "najstarijeg asirskog kralja", i predstavlja ga kao začetnika ratova koji su

u kasnijim vremenima glavna sedišta tih misterija, dok su egipatke misterije samo njihov ogranak. Te pesme su bile svete – muzika velikog boga, i uvodeći ih Grgur je uveo muziku Kamuta. I stoga je, po svoj prilici, došlo do toga da je ime Oziris ili Kamut, "muž majke", ušlo u svakodnevnu upotrebu kao ime muzičke skale; jer šta je melodija Ozirisa koja se sastoji od "sedam vokala" koji čine himnu, nego Gamut?

¹⁹ Ime "Asirci", kako je već primećeno, ima širok spektar značenja među klasičnim autorima opisujući i vavilonce kao i Asirce.

njegovu moć uzdigli na neverovatne visine pokoravanjem vavilonskog naroda njemu, dok grad vavilon još nije postojao, to pokazuje da je on zauzeo poziciju Nimroda, o kome Sveto Pismo piše da je prvi "postao moćan na zemlji" i da je "početak njegovog kraljevstva bio Vavilon." Kako su vavilonski graditelji, kada je njihov govor proklet, rasuti po licu zemlje, i stoga napustili i grad i toranj koji su trebali da naprave, za vavilon se, kao grad, nije moglo u potpunosti reći da postoji sve dok Nimrod nije uspostavio svoju moć u njemu i učinio ga temeljom i polaznom tačkom svoje veličine. U ovom pogledu se priče u Ninus-u i Nimrod-u potpuno slažu. Takođe je i način na koji je Ninus stekao svoju moć identičan onom na koji je Nimrod stekao svoju. Nema sumnje da je navikavajući svoje sledbenike na zamke i opasnosti progona, uspeo da ih postepeno obučiti za upotrebu oružja, i pripremio ih da mu pomognu u uspostavljanju svoje vlasti; baš kao što je i Ninus, trenirajući svoje sledbenike dugotrajnim "napornim vežbama i teškoćama", učinio da su spremni da ga učine prim asirskim kraljem.

Zaključci izvučeni iz ovih svedočanstava iz antičke istorije su u mnogome ojačani dodatnim pojašnjenjima. U 1. knj. Mojsijevoj 10:11 pronalazimo pasus, koji, kada se raume na pravi način, baca vrlo jasno svetlo na tu temu. Taj pasus glasi: "Iz te zemlje izađe Asur, i sazida Nineviju." Ovo govori o nečemu zapanjujućem, da je Asur izašao iz zemlje Shinar, dok je cela ljudska rasa uopšte potekla iz te zemlje. Pretpostavlja se da je Asur imao nakakvo božansko pravo na tu zemlju i da ga je, na neki način, iz nje proterao Nimrod, dok se u tom kontekstu nigde na drugom mestu ne pojavljuje nikakvo božansko pravo, niti se može dokazati. Štaviše, Asur je predstavljen kako se postavlja u *neposrednom susedstvu*

Nimroda, Asur gradi četiri grada od kojih se jedan empatično naziva "velikim" (st. 12); dok je Nimrod, po ovom tumačenju sagradio isti broj grada, od kojih se ni jedan posebno ne karakteriše kao "veliki". Veoma je malo verovatno da bi Nimrod tiho trpeo tako moćnog rivala toliko blizu sebe. Kako bi se otklonile teškoće kao što su ove, predloženo je da se reči tumače kao "iz te zemlje on (Nimrod) je otišao u Asur, ili Asiriju." Ali tada, u skladu sa uobičajenom gramatičkom upotrebom, reč u originalu treba da bude "Ashurah," sa znakom kretanja na mestu pored, dok kod Asur takav ynak ne postoji. Uveren sam da je cela zbunjenost koja je kod komentatora nastala prilikom tumačenja ovog pasusa proizašla iz pretpostavke da u pauzu postoji lična imenica, dok u stvarnosti takva imenica ne postoji. Asur je pasivni particip glagola, koji u vavilonskom smislu znači "učiniti snažnim" i, posledično označava "biti osnažen" ili "učiniti snažnim". Kada se čita na ovaj način ceo pasus postaje prirodan i jednostavan (st. 10), "I početak njegovog (Nimrodovog) kraljevstva je bio Babel, i Erec i Accad i Calneh." Početak prirodno podrazumeva nešto što dolazi posle, i mi to pronalazimo (st. 11): "Iz te zemlje smo nastavili, ojačani, ili kada je on ojačao (Asur), i izgradio Ninivu". Ovo se potpuno slaže sa izjavom u Justinovoj antičkoj istoriji: "Ninus je osnažio veličinu svog stečenog poseda dugotrajnim posedovanjem. Budući da je podčinio svoje susede, dok je, zbog porasta snaga, još uvek jačao, on se sukobio sa drugim plemenima, i svaka pobeda je utirala put novoj, on je podčinio sve narode Istoka." Nimrod/Ninus, je bio graditelj Ninive; i poreklo imena tog grada je potvrđeno,²⁰ i u isto vreme je bačeno svetlo na činjenicu da se glavni deo ruševina Ninive i danas naziva Nimroud.

²⁰ Nin-neveh, "mesto Ninusa".

Sada, ako pretpostavimo da je Ninus Nimrod, način na koji ta pretpostavka objašnjava ono što je inače neobjašnjivo u izjavama u antočkoj istoriji u mnogome potvrđuje samu pretpostavku. Za Ninusa se kaže da je bio sin Bela ili Bela, a za Bela se govori da je osnivač vavilona. Ukoliko je u stvarnosti Ninus bio prvi kralj Vavilona, kako onda Bel ili Bel, njegov otac, može biti njegov osnivač? To obojica mogu biti, što se vidi kada uzmemo u obzir ko je bio Bel, i šta možemo da saznamo o njegovim delima. Ukoliko je Ninus Nimrod, ko je istorijski Bel? On mora biti Hus; zato što je "Hus rodio Nevroda" (1. Mojsijeva 10:8); Hus se predstavlja kao vođa velikog otpadništva.²¹ Hus, Hamov sin, je bio Hermes ili Merkur; a Hermes je egipatski sinonim za "Hamovog sina."²²

²¹ Videti Gregorius Turonensis, *De rerum Franc.* lib. I, Bryant, tom II, S. 403-404 Gregory piše Husu ono što se uglavnom govori za njegovog sina; ali njegova izjava pokazuje verovanje u njegovo vreme, koje je potvrđeno iz drugih izvora, da je Hus imao velliku ulogu u udaljavanju čovečanstva od istinitog Boga.

²² Sastav reči Hermes potiče od "Her", koje je na vavilonskom sinonim za Ham ili Khem, "spaljeni". Budući da "Her" takođe, kao i Ham označava "vrelog ili gorućeg", to ime je stvorilo temelj za postepeno identifikovanje Hama sa "Suncem", čime je definisan veliki patrijarrh, po kome je nazvana egipatska zemlja, u vezi sa Suncem. Khem ili Ham je otvoreno obožavan u kasnijem dobu u zemlji Ham (Bunsen); ali bi ovo isprva bilo suviše smelo. Ali je "Her", sinonim, međutim pomogao da se to dogodi. "Her" je ime Horsa, koji se identifikuje sa Suncem (Bunsen), što pokazuje pravu etimologiju imenice koja se formirala od glagola kome sam ja ušeo u trag. Kao drugo, "Mes" potiče od Mesheh (ili, bez poslednjeg sloga, koji se može izostaviti) Mesh, "vući napred". Na egipatskom imamo Ms u značenju "isticati" (Bunsen, *Hieroglyphical Signs*), što je očigledno rugi oblik iste reči. Takođe pronalazimo Ms upotrebljeno u pasivnom značenju (Bunsen, *Vocabulary*). Radikalno značenje Mesheh u Stocki Lexicon je dato na latinskom kao "Extraxit," a na Engleskom ista reč je "extraction," i primenjuje se na rođenje ili spuštanje, pokazuje da postoji veza između generičkog značenja ove reči i rođenja. Ovo izvođenje se može iskoristiti za objašnjenje značenja imena egipatskih kraljeva, Ramzesa u Tutmesa, prvi je očigledno "Sin Ra", ili Sunca; drugi je na isti način "Sin Tuta". Hermes je "Sin Hera, ili Hama" spaljeni – odnosno Hus.

Hermes je veliki prvobitni prorok idolopoklonstva; prepoznat je od strane pagana kao autor njihovih religijskih učenja, i tumač bogova. Uvaženi Gesenius ga identifikuje sa vavilonskim Nebo-m, proročkim bogom; a izjava Hyginus-a pokazuje da je poznat kao veliki posrednik u tom pokretu koji je proizveo razdvjanje jezika. Njegove reči su: "Mnogo vekova ljudi su živeli pod vlašću Jove-a (očigledno ne rimskog Jupitera, već hebrejskog Jehove), bez gradova i bez zakona, i svi su govorili istim jezikom. Ali posle toga je Merkur proumačio govor ljudi (tumač se naziva Hermeneutes), i isti je podelio narode. Tada je počeo razdor."²³

Ovde se pokazuje enigma. Kako to da Merkur ili Hermes ima bilo kakvu potrebu da tumai jezike čoveka kada oni "svi govore jednim jezikom"? Kako bi ovo saznali moramo se okrenuti jeziku Misterija. Peresh, na vavilonskom znači "tumačiti"; ali stari egipćani, grci, a često i sami vavilonci reč izgovaraju na isti način kao "Peres", "podeliti". Merkur ili Hermes ili Hus, "Hamov sin" je "*delilac* ljudskih jezika". On je, izgleda, bio vođa plana za izgradnju velikog grada i vavilonskog tornja; i, kako dobro ponata titula Hermes – "božji tumač" pokazuje, on ih je ohrabrio, u ime Boga, da nastave sa svojim drskim poduhvatom, i izazvao je podelu ljudskih jezika, i to da su oni sami rasuti po licu zemlje. Pogledajmo sada ime Bel ili Bel, dato Ninusovom ili Nevrodovom ocu, u vezi sa ovim. Dok grčko ime Bel predstavlja i Baal-a i Vil-a vavilonskog, ovo su međutim dve potpuno odvojene titule. Obe titule se daju istom bogu, ali imaju potpuno različita značenja. Baal, kao što smo već videli, znači "Gospod", dok Bel znači "Posramnjeni". Dakle, kada čitamo da je Bel, Ninusov otac,

²³ Hyginus, Fab. Phoroneus je predstavljen kao kralj u to vreme.

onaj koji je sagradio ili osnovao Vavilon, postoji sumnja u kom smislu je njemu data titula Bel. Mora iti da je u smislu Vil "Posramljeni". Na ovo značenje imena vavilonskog Vila postoji veoma izražena aluzija u Jeremiji 50:2, gde se kaže "posrami se Vil", odnosno "Posramljeni je doveden u zabunu". Da je Hus poznat paganskoj istoriji pod istim karakterom kao i Vil "Posramljeni" je izjava koju Ovid veoma jasno dokazuje. Izjava na koju se ja pozivam je ona u kojoj Janus "bog bogova",²⁴ od koga potiču svi ostali bogovi, kaže za sebe: "Stari.. su me zvali Haos."

Prvo, ovo jasno pokazuje da Haos nije samo poznat kao stanje konfuzije, već i kao "bog Konfuzije" Ali, kao drugo, ko god je i malo upoznat sa vavilonskim izgovorom, zna da je Haos samo jedan od oblika imena Hus ili Cush.²⁵ Zatim, pogledati simbol Janus-a,²⁶ (videti sliku br. 3) koga su "stari zvali Haos," i postaće jasno kako se to potpuno uklapa sa delima Husa, kada je on identifikovan sa Vilom, "Posramljenim". Taj simbol je malj; a imenica "malj" na vavilonskom potiče od iste reči koja označava "rastaviti na komade ili rasuti."²⁷

²⁴ Janus se tako naziva u većini antičkih himni o Saliu. (Macrob, Saturn.)

²⁵ Ime Hus se takođe pojavljuje kao Kus; a Kus u izgovoru legitimno prelazi u Khavos, ili bez digame, Haos.

²⁶ Iz Sir W. Betham's Etruscan Literature and Antiquities Investigated, 1842. Etrusko ime na poleđini medalje – Vil – athri, "Gospodar špijuna", je verovatno dato Janusu, kao aluzija na dobro poznatu titulu "Janus Tuens", "Janus gledalac" ili "Svevideći Janus."

²⁷ U Izrekama 25:18 malj je "Mephaitz." U Jeremiji 51:20, ista reč, bez Jod, se se očigledno uzima za malj (iako e u našoj verziji tumači kao ratna sekira); ali se ne koristi sa značenjem raseći, već "rastaviti na komade" Videti ceo pasus.

slika br. 3

Onaj koji je izazvao podelu jezika je bio onaj koji je "rastavio" prethodno ujedinjenu zemlju (1. Mojsijeva) "na delove" i "rasuo" delove svuda. Koliko je, dakle, kao simbol, značajan malj, kao spomen na delo Husa, kao Vila, "Posramljenog"? Taj značaj je još očigledniji kada se čitalac okrene hebrejskom jeziku iz 1. Mojsijeve 11:9 i otkrije da je ista reč od koje potiče reč malj je ona koja se upotrebljava kada se kaže da su kao posledica podele jezika čovekova deca "rasuta po svoj zemlji". Reč koja se ovde koristi za rasipanje po zemlji je Hephaitz, koja u grčkom obliku postaje Hephaitz²⁸ i stoga koren dobro poznatog, ali slabo shvaćenog imena Hefest, koje se primenjuje na Vulkanu, "Oca bogova".²⁹

Hefest je ime vođe prve pobune, "onog ko je rasuo", kao što Vil označava istu osobu kao i "delilac jezika". Ovde, dakle, čitalac može videti stvarno poreklo Vulkanovog čekića, koje je samo još jedno ime za malj

²⁸ Postoji mnogo primera za istu promenu. Stoga Botzra na grčkom postaje Bostra; a Mitzraim, Mestram.

²⁹ Vulkan, u klasičnom Panteonu, nije imao toliko visoko mesto, ali se u Egiptu Hefest ili Vulkan nazivao "Ocem bogova". (Ammianus Marcellinus)

koji pripada Janusu ili Haosu, "Bogu konfuzije"; na razbijanje zemlje na komade postoji skrivena aluzija u Jeremiji 50:23 gde se naglašava Vavilon koji se identifikuje sa prvobitnim bogom; "Kako se slomi i skrši malj cele zemlje"! Budući da je izgradnja tornja bila prva otvorena pobuna posle potopa, i Hus je, kao Vil bio njen vođa, on je naravno bio prvi kome je dato ime Merodach "veliki Pobunjenik"³⁰ i, stoga, u skladu sa uobičajenim paralelama u proročkom jeziku, pronalazimo oba imena vavilonskih bogova koja se osnose jedno na drugo, kada se predviđa suđenje Vavilonu: "Vil je proklet: Merodach je rastavljen na komade" (Jer. 1:2).

Vavilonskom bogu se sudi zbog onoga što je uradio. Kao Vil, on je "posramio" celu zemlju, pa je i on "posramljen". Kao Merodach, pobunom koju je pokrenuo, on je "razbio" ujedinjeni svet na komade; zato je i sam "rastavljen na komade". Toliko o istorijskom karakteru Vila, identifikovanog sa Janusom ili Haosom, bogom konfuzije, sa svojim simboličkim maljem.³¹

³⁰ Merodach potiče od Merod, pobuniti se; a Dakh, pokazna zamenica, koja ga naglašava, sa značenjem "Taj" ili "Veliki."

³¹ Budući da imena Vil i Hefest imaju korene o kojima je bilo reči, to takođe nisu neprikladna imena, u drugom smislu, za bogove rata koji potiču od Husa, od koga je Vavilon dobio svoju slavu među narodima. Obožavani kraljevi ratnici iz Husove linije su svoju slavu dobili zbog moći da unesu pometnju u redove svojih neprijatelja, da razbiju njihove vojske, i da "razbiju zemlju na komade" svojom velikom moći. Bez sumnje, na ovo, kao i na dela prvobitnog Vila, postoje aluzije u nadahnutim Jeremijinim pretnjama Vavilonu. Fizički smisao ovih imena je otelotoren u malju koji je dar rčkom Herkulu – upravo Janusovom malju – kada je, u smislu koji je dosta različit od prvobitnog Herkula, on postavljen za velikog reformatora sveta, putem čiste fizičke sile. Kada je predstavljen dvoglavi Janus sa maljem, verovatno je postojala namera da se predstave stari Hus i mladi Hus ili Nevrod u jednom telu. Ali dvostruko predstavljanje sa drugim atributima se takođe odnosi na drugog "Oca bogova" koji će kasnije biti primećen i koji naročito ima veze sa vodom.

Baveći se tim dedukcijama, nije teško videti da se može reći da je Vil ili Bel, Ninusov otac, osnovao Vavilon, dok je, Ninus ili nevrod bio pravi njegov graditelj. Buduće Vil ili Hus bio posebno posvećen postavljanju prvih temelja Vavilona, na njega se može gledati kao na prvog kralja, a u nekim kopijama "Euzebijevih hronika" on je tako i predstavljen, ipak je očigledno, kako iz duhovne, tako i iz svetovne istorije, da on nikako nije mogao vladati kao kralj stvarnog vavilonskog kraljevstva; u skladu sa tim, u jermenskoj verziji "Euzebijevih hronika", koja je posebno posvećena tačnosti i autoritetu, njegovo ime je potpuno izostavljeno sa spiska Asirskih kraljeva, a na prvom mestu je Ninus, tako da u potpunosti odgovara Starozavetnom pogledu na Nevroda. Dakle, imajući u vidu činjenicu da Ninus u istoriji za sada važi za Bel-ovog, ili Vil-ovog, sina, i kada vidimo da je istorijski Vil, Hus, Ninus-ov i Nevrod-ov identitet je dalje potvrđen. Ali kada pogledamo šta je rečeno za Semiramidu, Ninus-ovu ženu, dokaz poprima dodatni razvoj.

Taj dokaz ubedljivo pokazuje da Ninus-ova žena ne može biti ni jedna druga do Nevrod-ova žena, što još više ističe jedan od velikih karaktera u kojima je Nimrod obožavan. U Danilu 11:38, čitamo o bogu pod imenom Ala Mahozine³² – odnosno "bog utvrđenja".

³² U našoj verziji, Ala Mahozim se tumači još i kao "bog snaga" ili "bogovi zaštitnici". Za drugu interpretaciju postoji nepremostiva prepreka, Ala je u jednini. Ni prvo se ne može prihvatiti; Mahozim, ili Mauzzim, ne označava "snage" ili "vojske", već "municiju", a takođe ima i marginu – odnosno "utvrđenja". Stockius u svom Leksikonu daje definiciju reči Mahoz u jednini, pljačkaš, arx, locus munitus, a dokaz za definiciju su sledeći primeri: Sudije 6:26, "I načini oltar Gospodu Bogu svom navrh ove stene" (Mahoz, u margini "jako mesto"); i Danilo 11:19 "Potom će se okrenuti ka gradovima (Mahoz) svoje zemlje".

Komentatori nisu u stanju da utvrde ko je ovaj bog utvrđenja. U istorijskim zapisima je postojanje bilo kakvog boga utvrđenja uglavnom izostavljeno; i mora se priznati da takav bog nije vidljiv običnom čitaocu. Ali svi znaju da za postojanje boginje utvrđenja postoje veoma bogati dokazi. Ta boginja je Cybele, koja se obično prikazuje na freskama sa krunom sa kulama, ili sa utvrđenjem na glavi. Zašto je Rhea ili Cybele tako predstavljena? Ovid postavlja pitanje i sam odgovara na njega na sledeći način: On kaže da je razlog zašto statua Cybele nosi krunu sa tornjevima "zato što ih je ona prva podigla u gradovima." Prvi grad na zemlji posle potopa (od koga se često računa nastanak sveta) koji je imao tornjeve i zidine je bio Vavilon; a sam Ovid nam govori da je upravo Semiramida, prva kraljica tog grada, za koju se verovalo da je "okrižila Vavilon zidom od cigli". Semiramida, dakle, prva obožavana kraljica tog grada i kule čiji je vrh trebao da dopre do neba, je morala biti prototip boginje koja je "prva napravila kule u gradovima". Kada pogledamo Efesku Dianu, pronalazimo dokaze istog efekta. Generalno, Diana se predstavlja kao devica, i zaštitnica devičanstva; ali je Efeska Diana veoma drugačija. Ona je predstavljena sa svim atributima majke bogova (videti sliku br. 4), i kao majka bogova, ona je nosila krinu sa kulama, kako bi svakoga podsetila na vavilonski toranj. Ovu Dianu, koja nosi tornjeve, antički učenjaci direktno identifikuju sa Semiramidom.³³

³³ Komentator Periergesis-a iz Dionysius-a, po Layard-u (Niniva i njeni ostaci) čini Semiramidu istom kao i boginju Artemidu ili Despoinu. Sada, Artemida je bila Diana, a titula Desponia koja joj je data, pokazuje da je u karakteru Efeske Diane ona identifikovana sa Semiramidom; jer je Desponia na grčkom Domina, "Dama" titula karakteristična za Rhea-u ili Cybele, boginje tornjeva u starom Rimu. (Ovid, Fasti)

slika br. 4

Kada se, dakle, setimo da je Rhea ili Cybele, boginja tornjeva, zapravo vavilonska boginja, i da da je Semirais kada je obožena, obožavana pod imenom Rhea, tada, po mom mišljenju ne postoji sumnja o ličnom identitetu "boginje utvrđenja".

Sada ne postoji razlog da se veruje da je sama Semiramida (iako je neki predstavljaju na taj način) izgradila vavilonsko utvrđenje. Imamo izričito svedočanstvo antičkog istoričara, Megasthenes-a, kakvog ga je sačuvao Abydenus, da je "Bel" taj koji je "Vavilon opasao zidinama". Budući da je "Vil" Posramljeni, koji je započeo grad i vavilonski toranj morao da oba ostavi nezavršene, ovo se ne može odnositi na njega. To se može odnositi samo na njegovog sina Ninusa, koji je nasledio očevu titulu, i koji je bio prvi pravi kralj Vavilonskog carstva i posledično Nevrod. Pravi razlog zbog koga je Semiamis, Ninusova žena, stekla slavu za završavanje

vavilonskog utvrđenja je taj što je stekla poštovanje antičkih idolopoklonika kao da je imala preovlađujuću ulogu, i njoj su pripisane različite osobine koje su pripadale, ili su navodno pripadale, njenom mužu. Budući da smo utvrdili jedan od razloga zbog kojih je obožena žena obožavana, iz toga možemo zaključiti odgovorajuće osobine njenog muža. Layard odlučno ističe svoje veroanije da je Rhea ili Cybele, boginja "sa krunom od tornjeva", samo ženska verzija "božanstva koje vlada bedemima i utvrđenjima" i da je to božanstvo Ninus, ili Nevrod, i imamo dodatne sporadične dokaze u historiji koji govore o prvom oboženom kralju vavilona, pod imenom koje ga označava kao muža Rhea-e, "boginje koja nosi tornjeve". To ime je Kronos ili Saturn.³⁴

³⁴ U grčkoj mitologiji, Kronos i Rhea su obično brat i sestra. Ninus i Semiramida, se historijski, ne predstavljaju da su u sličnom međusobnom odnosu; ali ovo se ne suprotstavlja stvarnom identitetu Ninusa i Kronosa; Kao prvo, odnosi među božanstvima, u većini zemalja, su posebno sukobljeni – Oziris se, u Egiptu, predstavlja u različitim vremenima, ne samo kao sin i muž Izide, već kao i njen otac i brat (Bunsen); kao drugo, šta god da su oboženi smrtnici bili pre oboženja, kada su oboženi, pridruženi su im drugi odnosi. Prilikom oboženja muža i žene, zbog njihovog dostojanstva je neophodno predstaviti njihovo isto nebesko poreklo – da su oboje natprirodna deca Boga. Pre potopa, veliki greh koji je doneo propast ljudskoj rasi je taj što su se "Sinovi Božji" ženili drugima osim kćerkama Božjim – drugim rečima, onima koje duhovno nisu njihove "sestre". (1. knj. Mojsijeva 6:2, 3) U novom svetlu, dok je preovlađivao Nojev uticaj, suprotna praksa je morala biti snažno nametnuta; za "sina Božjeg" je ženidba sa bilo kim drugim osim kćerkom Bižjom, ili njegovom "sestrom" po veri, morala biti izdaja i sramota, Dakle, iz iskrivljenja duhovne ideje je, nesumnjivo, došlo osećanje dostojanstva i čistoće kraljevske loze koja je očuvana netaknuto, kroz brakove kraljevske braće i sestara. Ovo je bio slučaj u Peru (Prescott), Indiji (Hardy) i u Egiptu (Wilkinson). Odatle potiče odnos Jupitera i Juna, koja je slavljena da je "soror et conjux" – "sestra i žena" – svog muža. Odatle potiče isti odnos između Izide i njenog muža Ozirisa, gde je ona predstavljena kako "svog brata Ozirisa". (Bunsen) Iz istog razloga se, bez sumnje, Rhea smatra sestrom svog muža Kronosa, kako bi se pokazalo njeno božanstvo i ravnopravnost.

Dobro je poznato da je Kronos, ili Saturn, Rhein muž; ali manje je poznato ko je sam Kronos. Otkrianjem originala, za to božanstvo je utvrđeno da je prvo kralj Vavilona. Teofil iz Antioha pokazuje da je kronos na istoku obožavan pod imenima Vil i Bal; a od Euzebija saznajemo da su Asirci svog prvog kralja, čije je ime bilo Bel, takođe zvali Kronos. Budući da originalne kopije Euzebija ne prikazuju Bela kao stvarnog kralja Asirije pre Ninusa, kralja vavilonaca, i razlikuju ga od njega, to znači da je Ninus, prvi kralj vavilona, bio Kronos. Ali saznajemo da je Kronos bio kralj Kiklopa, koji su bili njegova braća, i koji su ime dobili po njemu,³⁵ i da su Kiklopi poznati kao "izumitelji izgradnje tornja".

slika br. 5

³⁵ Tumač Euripida, Orest, govori da su "Kiklopi tako nazvani po Kiklopu njihovom kralju". Ovak komentator Kiklope smatra trakijkim narodom, budući da su tračani lokalizovali svoju tradiciju i primenili je na sebe; ali sledeća izjava komentatora Premeteja iz Aeschylus-a pokazuje da su imali takav odnos sa prema Kronosu koji pokazuje da je on bio njihov kralj. "Kiklopi.. su bili braća Kronosa, Jupiterovog oca."

Kralj Kiklopa, "izumielja grasždnje tornja" zauzimali su mesto koje tačno odgovara onom koje je imala Rhea, koje je "prva podigla (tornjeve) u gradovima". Ako je, stoga, Rhea, Kronosova žena, bila boginja utvrđenja, Kronos, ili Saturn, odnosno Ninus ili Nevrod, prvi kralj vavilona, je morao biti Ala mahozin, "bog utvrđenja."³⁶

³⁶ Ala-Mahozim: Ime "Ala-Mahozim" se nikada, koliko ja znam, ne pronalazi ni kod jednog neinspirisanog antičkog autora, a u Svetom Pismu se nalazi samo u proročanstvima. Uzimajući u obzir da se u proročanstvima uvek ostavlja izvesna doza nejasnosti pre događaja, iako se daje dovoljno svetla da se ispravni njime vode, nije čudo da se za opisivanje datog božanstva koristi neobična reč. Ali, iako se ne pronalazi tačno ime, imamo sinonim koji vodi poreklo od Nevroda. U Sanchuniathon-u za "Astarte koja putuje po svetu" se kaže da je otkrila "zvezdu koja pada kroz vazduh, koju je uzela i odnela ma sveto ostrvo Tir". Da li je ova priča o padajućoj zvezdi samo još jedna verzija pada Mulcibera sa neba, ili Nevroda sa svog visokog položaja? Kako smo već videli Macrobius pokazuje da je priča o Adonisu –uplakanom – koja je omiljena u Fenikiji, potekla iz Asirije. Ime velikog boga na svetom ostrvu Tiru, kao što je već poznato, je Melkart (Kitto's Illus. Comment.), ali ovo ime, preneto sa Tira u Kartaginu, a odatle na Maltu (koja je naseljena sa Kartagine), gde se nalazi na spomenicima do danas, baca dosta svetla na temu. Ime Melkart je po nekima izvedeno iz Melek-eretz, ili "kralj zemlje" (Wilkinson); ali način na koji je prikazano na Malti pokazuje da je to zapravo Melek-kart, "kralj utvrđenog grada." Kir, isto što i velški Caer, iz Caer-narvon, označava "zid koji opasuje", ili "potpuno opasani grad"; a Kart je ženski rod iste reči, i pronalazu se u različitim oblicima imena Kartagina, koje je ponekad Car-chedon, a ponekad Cart-hada ili Cart-hago. U Knjizi Izreka pronalazimo blagu varijaciju ženskog oblika reči Kart, koja se izgleda koristi za označavanje bedema ili utvrđenja. Pa u (Izreke 10:15) čitamo: "Bogatstvo bogatog čoveka je jak grad (Karit), odnosno, njegovi jaki bedemi ili odbrana". Melk-kart, "kralj utvrđenog grada", tada prenosi isto značenje kao i Ala-Mahozim. U Gruter's Inscriptions, koje je citirao Bryant, takođe pronalazimo naziv dat Marsu, rimskom bogu rata, koje se potpuno podudara sa značenjem onoga koje je dato Melkart-u. Već imamo dosta razloga da zaključimo da je original Marsa bio Nevrod. Naziv na koji se ja pozivam potvrđuje ovaj zaključak i nalazi se na rimskom zapisu u Španiji. Taj natpis pokazuje da je hram posvećen "Mars Kir-aden," gospodaru "Kira", ili "utvrđenog grada." Rimsko C, kao što je dobro poznato, je tvrdo, kao K; a Adon, "Gospodar" je takođe Aden. Sada, sa ovim tragom koji nas vodi, možemo konačno odgonetnuti ono što je jako zbunjivalo mitologe u pogledu imena Mars Quirinus koje se razlikuje od Mars Gradivus. K u Kir je ono što se na

Samo ime Kronos u mnogome potvrđuje tu tvrdnju. Kronos označava "Rogatog." Budući da je rog dobro poznat kao orijentalni simbol moći, Kronos "Rogati" je bio, u skladu sa mitskim sistemom, samo sinonim za Biblijski epitet koji se odnosi na Nevroda – viz., Gheber, "Silan" (1. Mojsijeva 10:8), "on prvi bi silan na zemlji". Ime Kronos, čega je klasični pisac bio veoma svestan, se primenjuje na Saturna kao "Oca bogova".

Već smo imali jednog "oca bogova" koji nam je privukao pažnju, čak i Husa u svojoj ulozi Vila, Posramljenog, ili Hefesta "onoga ko razbija"; i lako je razumeti kako je, kada je počelo obožavanje smrtnika, i kada je "moćni" Sin Husov obožen, otac, pogotovo kada se uzme u obzir uloga koju je on izgleda imao u osnivanju celog paganskog sistema, takođe morao biti obožen, i naravno, u svomjoj ulozi Oca "Silnog", i svih "besmrtnika" koji su ga nasledili. Ali, u stvarnosti, tokom istraživanja ćemo pronaći da je Nevrod istinski Otac bogova, budući da je prvi oboženi smrtnik; a to je, dakle, u potpunoj saglasnosti sa istorijskom činjenicom da je Kronos, Rogati, Silni, u klasičnom Panteonu poznat pod tim nazivom. Značenje imena Kronos, "Rogati", kada se primeni na Nevroda, potpuno

hebrejskom ili vavilonskom naziva Koph, drugačije slovo od Kape, i često se izgovara kao Q. Quir-inus, stoga, znači "ono što pripada utvrđenom gradu", i odnosi se na bezbednost koju gradu daju zidovi koji ga okružuju. Gradivus, sa druge strane, potiče od "Grah", "sukob" i "divus"m "bog" – različit od Deus, za koga je već pokazano da je vavilonski izraz; pa stoga označava "Boga bitke". Oba naziva u potpunosti odgovaraju Nevrodu kao velikom graditelju gradova i velikom ratniku, i u Fuss's Antiquities imamo značajne dokaze da su ta dva karaktera istaknuta imenima. "Rimljani su", on govori, "obožavali dva idola te vrste (odnosno bogove pod imenom Mars), od kojih se jedan zvao Quirinus, zaštitnik grada i njegovog mira, a drugi se zvao Gradivus, željan rata i ubijanja, čiji se hram nalazio izvan granica grada."

opisuje poreklo neobičnog simbola, koji se često pojavljuje među skulpturama u Ninivi, gigantskog *rogatog* čoveka-bika, koji predstavlja velika asirska božanstva. Ista reč koja označava bika, takođe označava i vladara ili princa.³⁷

slika br. 6

Stoga "Rogati bik" označava "Moćnog princa", na taj način pokazujući unaza na prvog od tih "Silnih", koji je, pod imenom Guebres, Gabrs, ili Cabiri, zauzimaio oliko istaknuto mesto u antičkom svetu, i do koga su oboženi asirski vladari oprezno ustanovili poreklo svoje veličine i moći. Ovo objašnjava zašto se Bakus u Grčkoj često predstavlja sa rogovima, i zašto mu se često obraća sa epitetom, "rogati", kao jednom od

³⁷ Naziv za bika ili vladara je na hebrejskom bez tačaka Shur, što na vavilonskom postaje Tur. Od reči Tur, u značenju za bika, potiče latinska reč Taurus; a od iste reči, u značenju za vladara, Turannus, koja prvobitno nije imala negativno značenje. Dakle, u ovim dobro poznatim klasičnim rečima postoje dokazi primene istog principa po kome su oboženi asirski kraljevi prikazivani u obliku čoveka-bika.

visokih titula koja označava njegovo dostojanstvo. Čak i u relativno skorije vreme, Togrul Beg, vođa Turaka Seldžuka, koji potiče iz blizine Eufrata, je na sličan način predstavljen sa tri roga koja rastu iz njegove glave, koji su simbol njegovog suvereniteta (slika br. 5). Ovo, takođe, na neverovatan način objašnjava poreklo jednog od božanstava koje su obožavali anglo-saksonski preci pod imenom Zernebogus. Taj Zernebogus je bilo "crno, zlonamerno i zlokobno božanstvo", drugim rečima, savršena slika popularne ideje đavola, koji je crn i ima rogove i kopita. Kada se ovo ime analizira i uporedi sa propratnim rezbarijama (slika br. 6), po Layard-u, baca veoma jasno svetlo na poreklo popularnog sujeverja u vezi sa velikim Neprijateljem. Ime Zer-Nebo-Gus je skoro čist vavilonski, i izgleda kao da označeva "semem proroka Husa". Već smo videli razlog zbog koga treba da zaključimo da je, pod imenom Vil, koje se razlikuje od Baal, Hus bio veliki vrač ili lažni prorok obožavan u Vavilonu.

Ali nezavisna istraživanja su dovela do zaključka da su Vil i Nebo bila samo dva različita naziva za istog boga. Stoga, Kitto komentariše reči Isaije 46:1 "Pade Vil, izvali se Nevo", sa objašnjenjem za drugo ime: "Reč izgleda potiče od Nibba, proreći, predskazati; i stoga bi značilo `prorok`, i stoga bi moglo biti, kao što Calmet predlaže ('Commentaire Literal'), ništa više od još jednog imena za Vila, ili opisnog epiteta koji se primenjuje na njega; nije neobično da se ista stvar ponavlja u istom stihu i označava ekvivalentne termine." "Zer-Nebo-Gus," veliko "seme proroka Husa", je naravno bio Nevrod; zato što je Hus bio Nevrodov otac. Okrenimo se sada Layard-u i pogledajmo kako su ova naša zemlja i Asirija dovedene u blisku vezu. Na rezbariji prvo pronalazimo "Asirskog Herkulesa", odnosno "Nevroda diva", kako se naziva u Septugintskoj verziji 1. knj. Mojsijeve,

koji bez toljage, koplja ili bilo kakvog oružja napada bika. Kada ga je savladao, on stavlja bikove rogove na svoju glavu, kao trofej pobjede i simbol moći; i od tada se heroj predstavlja, ne samo sa rogovima i papcima, već od pojasa na dole, sa nogama i razdvojenim papcima bika. Ovako opremljen se predstavlja kako se suočava sa lavom. Namjera ovoga je, po svojoj prilici, da se ovekoveči neki događaj u životu onoga koji je tek počeo da bude moćan u lovu i ratu, i koji je, u skladu sa svim antičkim tradicijama, također bio izuzetan i po telesnoj snazi, budući da je bio vođa divova koji su se pobunili protiv nebesa. Nevrod, kao Husov sin, je bio crn, drugim rečima, crnac. "Da li tiopljanin može da promeni svoju kožu?" je u originalu, "Da li Husit" to može da uradi. Dakle, imajući ovo na umu, može se videti da na toj slici iskopanoj u Ninivi, imamo i prototip anglosaksonskog Zer-Nebo-Gus-a, "semena proroka Husa", i stvarni original crnog Neprijatelja čovečanstva sa rogovima i papcima. Nevrod je prvobitno obožavan na drugačiji način od tog Neprijatelja; ali među ljudima svete puti, kao što su anglosaksonci, je bilo neizbežno da, ako je ikako obožavan, to bude kao simbol straha; i tako je Kronos, "Rogati", koji je nosio "rogove", kao simbol svoje fizičke snage i suverene moći, postao, u popularnom sujuverju, prepoznati predstavnik Đavola.

U mnogim zemljama su rogovi postali simbol suverene moći. Korona ili kruna, koja još uvek krase glave evropskih monarha, izgleda da je izvedena iz simbola moći koji je uveo Kronos, ili Saturn, koji je, po Pherecydes-u, bio "prvi od svih koji je nosio krunu". Prva kraljevska kruna je izgleda bila samo traka na kojoj su bili postavljeni rogovi.

slika br. 7

Zbog ideje moći koju nosi "rog", čak i potčinjeni vladari su izgleda nosili prsten ukrašem jednim rogom, ako simbolom svoje izvedene moći. Bruce, abisinijski putnik, daje primere abisinijskih vladara koji su se ukrašavali na taj način (slika br. 7), on kaže da je rog poseebno privukao njegovu pažnju kada je primetio da upravitelji provincija nose taj ukras na glavi.³⁸ Što se tiče suverene moći, kraljevska traka za glavu je ponekad bila ukrašena sa dva, a nekada i sa tri roga. Dva roga su očigledno bili prvobitni simbol moći suverea; na egipatskim spomenicima, glave oboženih vladara obično nemaju više od dva roga koji pokazuju njihovu moć. Budući da je Nevrodov suverenitet bio zasnovan na fizičkoj snazi, dva roga bika su bili simboli te fizičke snage.

³⁸ Videti Kitto's *Illustrated Commentary*, vol. iv. pp. 280-282. Na slici 11 se vide dve muške osobe koje predstavljaju abisinijske poglavare. Dve ženske osobe, koje je Kito stavio pored njih, su dame sa Libanske planine, čiji rogati ukrasi za glavu predstavljaju relikvije antičkog obožavanja Astarte. (videti iznad - i Walpoles's *Ansayri*, vol. iii. p. 16)

slika br. 8

U skladu sa ovim, u Sanchuniathon-u čitamo da je "Astarte na svoju glavu stavila glavu bika kao simbol pripadanja plemstvu". Međutim, pojavila se druga viša ideja, i izraz te ideje je viđen u simbolu tri roga. Taj ukras za glavu se vremenom doveo u vezu sa kraljevskim rogovima. U Asiriji je kruna sa tri roga bila jedan od "svetih simbola" koji predstavljaju moć koja je božanskog porekla – tri roga su očigledno označavala moć trojstva. Ipak, postoje indicije da je traka sa rogovima, bez kape, u antičko vreme bila korona ili kraljevska kruna. Kruna koju nosi hinduistički bog Višnu, u svom obličju ribe, je samo otvoreni krug ili traka na kojoj se nalaze tri roga, sa kuglicom na vrhu svakog roga (slika br. 8). Sva obličja su predstavljena sa krunama koje su izgleda oblikovane poput ove, i sastoje se od osnove sa tri šiljka, u kojima Sir William Jones prepoznaje etiopljansku ili partansku krunu. Otvorena tiara Agni, hinduističkog boga vatre, na svom donjem delu sadrži dva roga, koji su načinjeni na isti način

kao i asirski, pokazujući antička verovanja i to odakle potiču. Umesto tri roga, listovi sa tri roga su uvedeni kao zamena (slika br. 9); i tako je traka sa rogovima postepeno prerasla u savremenu krunu sa tri lista, ili druge poznate trolisne ukrase.

slika br. 9

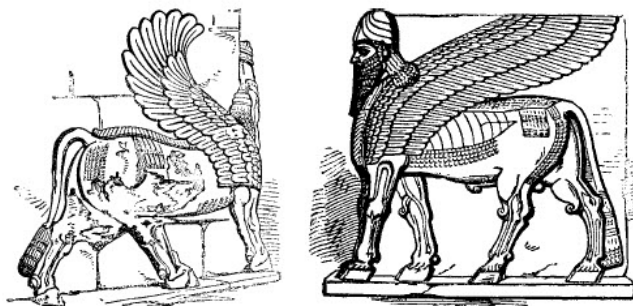
Među američkim indijancima očigledno postoji nešto potpuno analogno vavilonskom običaju nošenja ogova; prilikom "plesa bizona" glava svakog plesača je ukrašena rogovima bizona; i treba posebno pomenuti da "Satirski ples",³⁹ ili ples Satira u Grčkoj, izgleda odgovara ovoj indijanskoj svečanosti; budući da su satiri rogata božanstva, pa su i oni koji su podražavali njihov ples morali imati glave koje su bile imitacije njihovih.

³⁹ Bryant. Satiri su pratioci Bakusa i "igrali su sa njim" (Aelian Hist.) Kada se uzme u obzir ko je bio Bakus, i da je njegov uzvišeni epitet "bogati", rogovima "Satira" se pojavljuju u pravom svetlu. Zbog miterioznih razloga Satirov rog je obično koziji rog, ali je prvobitno morao biti isti kao i Bakusov.

Stoga, kada pronađemo običaj koji je jasno zasnovan na obliku izražavanja koji karakteriše region u kome je postojala Nevrodova moć, koji se javlja u toliko razločitih zemalja koje su veoma udaljene jedna od druge, gde se taj oblik izražavanja ne upotrebljava u običnom životu, možemo biti sigurni da postojanje takvog običaja nije posledica čiste slučajnosti, već da pokazuje široku rasprostranjenost uticaja koji se svuda širio iz Vavilona, od vremena kada je Nevrod "počeo da bude moćan na zemlji".

Postoji još jedan način, pored "roga", na koji se simbolizuje Nevrodova moć. Sinonim za Gheber, "Moćni", je bio "Abir", dok je "Aber" takođe označavao "krilo". Nevrod, kao poglavar i kapetan ovih ratnika, kojima se okružio, i koji su bili sredstvo za uspostavljanje njegove moći, on je bio "Baal-abin", "Gospodar moćnih". Ali "Baal-abirin" (izgovara se skoro na isti način) označava "Krilatog",⁴⁰ pa je stoga kroz simbole on bio predstavljan, ne samo kao bik sa rogovima, već u isto vreme kao bik sa rogovima i krilima – što pokazuje ne samo da je sam moćan, već da se pod njegovom komandom nalaze moćni, koji su spremni da njegovu volju sprovedu u delo, i da unište svako suprotstavljanje njegovoj moći; i kako bi se naglasila veličina njegove moći, on je predstavljan sa velikim raširenim krilima.

⁴⁰ Ovo je u skladu sa posebnim orijentalnim idiomom, za koji postoji mnogo primera. Dakle, Baal-aph, "gospodar besa" označava "besnog čoveka"; Baal-lashon, "gospodar jezika," "elokventnog čoveka"; Baal-hatsim, "gospodar strela," "strelca"; i na sličan način, Baal-abin, "gospodar krila," označava "krilatog."

slika br. 10

Na ovaj način predstavljanja očnih kraljeva Vavilona i Asirije, koji podražavaju Nevroda i njegove naslednike, postoji aluzija u Isaiji 8:6-8 "Što ovaj narod ne mari za vodu siloamsku koja teče tiho, i raduje se Resinu i sinu Remalijinom, Zato, evo, Gospod će navesti na njih vodu iz reke silnu i veliku, cara asirskog i svu slavu njegovu, te će izaći iz svih potoka svojih, i teći će povrh svih bregova svojih, I navalice preko Jude, plaviće i razlivaće se i doći do grla, *i krila će joj raširiti* preko svekolike zemlje tvoje, Emanuilo!"

Kada pogledamo figure kao što su one ovde predstavljene čitaocu (slika br. 10), sa scojim čiroko raširenim krilima, koja simbolizuju asirskog kralja, to daje živopisnost i snagu nadahnutim rečima proroka! I kako je samo jasno, da rašrena *krila* asirskog monarha "preko cele Emanuilove zemlje" imaju veoma simboličko značenje o kome sam već pisao – zauzimanje zemlje od strane "moćnih", ili naoružanih ljudi, koje kralj vavilona vodi sa sobom u invaziju! Znanje o načinima predstavljanja Asirskih monarha, i značenja tog predstavljanja, daje dodatnu snagu priči o snu Cyrus-a Velikog, koju je ispričao Herodot. Cyrus je, po istoričarima, sanjao da je video sina jedne od svojih princeza, koja je u to vreme bila u

udaljenoj provinciji, sa dva velika "krila na njegovim ramenima, od kojih je jedno zaklanjalo Aziju, a drugo Evropu", iz čega je odmah zaključio da on organizuje pobunu protiv njega. Simboli vavilonaca, čija je prestonica Cyrus zazeta, i čiju je moć nasledio, u mu bili u potpunosti poznati; i ako su "krila" simboli suverene moći i njihovo posedovanje označava posedovanje moći, ili vojske carstva, lako je videti kako je veoma prirodno da se svaka sumnja u nelojalnost kod osobe u pitanju javlja u na način koji je povezan sa tim, u snovima onoga koji gaji te sumnje.

Sada, samo razumevanje ovog dvosmislenog značenja "Baal-aberin" može objasniti zapanjujuću izjavu Aristofana, da su na početku sveta "ptice" prve stvorene, a posle njihovog stvaranja je došla "rasa blagoslovenih besmrtnih bogova". Ovo se smatralo kao ateistična ili besmislena izjava pesnika, ali, kada se primeni pravi ključ, otkriva se da sadrži značajnu istorijsku činjenicu. Treba imati na umu da "ptice" – odnosno "krilati" – simbolizuju "Gospodare moćnih" i tada je značenje jasno, ljudi su prvo "bili moćni na zemlji", a zatim su "Gospodari" ili vođe "moćnih" oboženi. Poznavanje mitskog smisla ovog simbola takođe objašnjava poreklo priče o Perseju, Jupiterovom sinu, koga je čudesno rodila Danae, koji je uradio čudesne stvari, i koji je putovao iz zemlje u zemlju na krilima koja su mu božanski podarena. Ovo takođe baca svetlo na simboličke mitove koji se odnose na Bellerophon-a, i dela koja je izveo na svom krilatom konju, i njegovom katastrofalnom kraju; kako je visoko poleteo i kako je strašan bio njegov pad; i Ikara, Dedalovog sina, kome su se, dok je leteo na krilima povezanim voskom preko Ikarovog mora, krila istopila zato što se suviše približio suncu, i tako je more u koje je navodno pao dobilo ime. Sve priče se odnose ma one koji su koračali, ili su trebali

da koračaju, stopama Nevroda, prvog "Gospodara moćnih", i koji je predstavljen sa krilima.

Zapanjujuće je da, iz pasusa na koji se Aristofan već pozvao, a koji govori o pticama, ili "krilatima", koji su stvoreni pre bogova, saznajemo da je onaj od koga potiču i "moćni" i bogovi, niko drugi do krilati dečak Kupidon.⁴¹

Kupidon, Venerin sin, u mističnoj mitologiji zauzima, kao što će kasnije biti pokazano, isto mesto kao što je i Nin, ili Ninus, "sin" imao kod Rhea-e, majke bogova. Budući da je Nevrod nesumnjivo bio prvi od "moćnih" posle potopa, ova Aristofanova izjava, da je dečak-bog Kupidon, i sam krilat, stvorio sve ptice ili "krilate", dok je zauzimaio stu poziciju kao i Nin ili Ninus, "sin", pokazuje da se Ninus i Nevrod takođe identifikuju. Budući da je ovo očigledno pesnikovo značenje, to je takođe, sa striktno istorijskog stanovišta, zaključak istoričara Apollodorus-a koji izjavljuje "da je Ninus Nevrod". Tada, u skladu sa identitetom Ninusa i Nevroda, na jednoj od najslavnijih vavilonskih skulptura pronalazimo Ninusa i njegovu ženu Semiramidu, predstavljene kako aktivno učestvuju u lovu – "Semiramida koja nosi tobolac" je odgovarajući pratilac "moćnog Lovca pre Gospodara".

⁴¹ Aristofan kaže da je Eros ili Kupidon stvorio "ptice" i "bogove" tako što je "pomešao sve stvari". Ovo očigledno ukazuje na značenje imena Vil, koje u iso vreme označava "onoga koji meša" i "posramljenog". Ime prvobitno pripada Nevrodovom ocu, ali, budući da se sin predstavlja i identifikuje sa ocem, imamo dokaze da su sin i drugi nasledili ime.

2.2. Dete u Egiptu

Kada se okrenemo Egiptu, tamo takođe nalazimo zapanjujuće dokaze iste stvari. Justin, kao što smo već videli, kaže da je "Ninus potčinio sve narode, čak do Libije", pa i Egipat. Slična je i izjava koju daje Diodor Siculus, da je Egipat jedna od država koju je, po njemu, Ninus potčinio sebi. U savršenom je slaganju sa ovim istorijskim izjavama to što pronalazimo da je ime treće osobe u prvobitnoj trijadi u Egiptu bio Khons. Ali Khonsm na egipatskom, potiče od reči koja označava "loviti". Stoga, ime Khons, sin Maut, boginje-majke, koja je obožavana na način koji je identifikuje sa Rhea-om, velikom boginjom majkom Vavilona,⁴² označava "Lovca", ili boga lova.

Kako Khons stoji u potpuno istom odnosu sa egipatskom Maut, kao i Ninus sa Rhea-om, kao onda ova titula "Lovac" identifikuje egiptskog boga sa Nevrodom? Kada se to ime dovede u vezu sa rimskom mitologijom, ne samo da se dolazi do objašnjenja za ime u tamošnjem Panteonu, za koje postoji potreba, već i čini da, kada se ime objasni i primeni nazad na egipatsko božanstvo, već izvučeni zaključci bivaju ojačani. Ime na koje se je pozivam je ime latinskog goga Consus-a, koji je po jednom aspektu identifikovan sa Neptunom, ali koji se takođe smatra i "bogom skrivenih misli" ili "čuvarem tajni", za koga se smatralo da je zaštitnik konjaništva i za koga se govorilo da je stvorio konja. Ko bi mogao biti "bog skrivenih misli", ili "čuvar tajni", ako ne Saturn, bog "misterija",

⁴² Ukras koji ističe Maut je kapa sa jastrebom. Ime Rhea, u jednom od svojih značenja, označava jastreba.

čije ime u Rimu označava "skrivenog"? Otac Khons-a, ili Ohonso (kako se još naziva), odnosno, Amoun je, po Plutarhu, bio poznat kao "Skriveni Bog"; i kako otac i sin u istoj trijadi obično imaju odgovarajuće karaktere, to pokazuje da je Khons takođe morao biti poznat u istom karakteru kao i Saturn, "Skriveni". Dakle, ukoliko latinski Consus u potpunosti odgovar egipatskom Khons-u, kao bog "misterija" ili "skrivenih misli", može li postojati sumnja da Khons, Lovac, takođe odgovara isom rimskom božanstvu kao navodni stvoritelj konja? Za koga je verovatno da prezme zasluge za stvaranje konja kao veliki vavilonski lovac, ko ga je bez sumnje svrstao u sredstva za lov i na taj način značajno pomogao u sukobu sa divljim zverima iz šume? U vezi sa tim, neka se čitalac priseti najdivnijeg bića, Kentaura, pola čoveka, pola konja, koji je toliko značajan u grčkoj mitologiji. Ta imaginarna kreacija, kao što se uopšteno smatra, ima za cilj da oda potu čoveku koji je prvi savladao umetnost konjaništva.⁴³

Ali ta kreacija nije plod grčke mašte. I ona je, kao i mnoge druge stvari, samo pozajmljena iz starijih izvora. Kentaur se pronalazi na novčićima iskovanim u Vavilonu (slika br. 11),⁴⁴ što pokazuje da je ideja morala prvobitno doći odatle. Kentaur se pronalazi u Zodiјaku (slika br. 12), koji vodi poreklo iz Vavilona. Kentaur je predstavljen, kako nas uverava Beros, vavilonski istoričar, u vavilonskom hramu, a njegov jezik izgleda da pokazuje da je postojao još u davna vremena.

⁴³ Kao ilustracija principa koji je doveo do stvaranja Kentaura, može se dati sledeći pasus iz Prescott's Mexico, koji pokazuje osećanja meksikanaca kada su prvi put videli čoveka na konju. "On (Kortes) je naredio svojim ljudima (konjanicima) da usmere svoja koplja u lica protivnika, koji su se, prestrašeni monstruoznom pojavom – jer su verovali da su jahač i konj, koga nikada pre nisu videli, jedno biće – skamenili od straha."

⁴⁴ Videti Nineveh and Babylon, p. 250, and Bryant, vol. iii. Plate, p. 245.

slika br. 11

slika br. 12

Grci sami priznaju ovu starost i preuzimanje Kentaura, jer se Ixion često predstavlja kao otac Kentaura, i takođe priznaju da su prvi Kentauri bili isto što i Kronos, ili Saturn, otac bogova.⁴⁵

Ali mi smo videli da je Kronos bio prvi kralj Vavilona, ili Nevrod; prema tome, prvi kentaur je bio to isto. Način na koji je Kentaur predstavljen na vavilonskim novčićima i u Zodiјaku, kda se pogleda na ovaj način, je veoma upečatljiv. Kentaur je isto što i znak Strelca. Ukoliko je osnivač vavilonske slave bio "Moćni lovac", čije je ime, čak i u Mojsijevo vreme ušlo u izreku – (1. Mojsijeva 10:9, "zato se kaže: Dobar lovac pred Gospodom kao Nevrod.") – kada pronađemo "strelca" da lukom i strelom, kao simbol vavilonskog vrhovnog božanstva, i "strelca" među zodiјačkim znacima koji potiču iz Vavilona, ja mislim da možemo sigurno

⁴⁵ Scholiast in Lycophron, Bryant. Tumač kaže da je Chiron bio sin "Kentaura, odnosno, Kronosa". Ukoliko bilo ko prigovori da, ako se za Chiron-a kaže da je živeo u vreme Trojanskog rata, to pokazuje da njegov otac Kronos ne može biti otac bogova i ljudi, Ksenofon odgovara "Kronos je bio Jupiterov brat."

zaključiti da ovaj čovek-konj ili konj-čovek Strelac primarno ukazuju na njega, i da za cilj ima da sačuva sećanje na njegovu slavu kao lovca i veštinu kao krotitelja konja.⁴⁶

⁴⁶ Značenje imena Kentaur Uobičajeno klasično izvođenje ovog imena nije zadovoljavajuće zato što, čak iako može biti izvedeno iz reči koje označavaju "ubice bikova" (a i samo izvođenje je dosta slabo), to značenje ne baca svetlo na istoriju Kentaura. Ako uzmemo da je reč vavilonska, postaće jasno da se cela itorija primitivnih Kentaura u potpunosti slaže sa Nevrodovim istorijom, sa kojom smo ga već identifikovali. Kentaur je očigledno izvedeno os Kehn, "sveštenik", i Tor, "ići u krug". "Kehn-Tor", je stoga, "sveštenik onoga koji kruži", odnosno sunca, koje izgleda kao da se okrene oko zemlje za jedan dan. Ime za sveštenika, kao što je napisano, je samo Khn, a vokal se ubacuje u zavisnosti od dijalekta onoga ko izgovara reč, pa može biti Kohn, Kahn ili Kehn. Tor, "onaj koji kruži" kada se primenjuje na sunce, je očigledno još jedno ime za grčki Zen ili Zan primenjeno na Jupiter, koji se identifikuje sa suncem, i koje znači "onaj koji kruži" – upravo reč od koje dolazi ime "Sunce", koja na anglosaksonskom glasi Sunna (Mallet, Glossary), i od koje tragovi vode u Egipat do termina snnu (Bunsens's Vocab.), koji se primenjuje na sunčevu orbitu. Hebrejska reč Zon ili Zawon, "okružiti", od koje potiču ove reči, na vavilonskom postaju Don ili Dawon, pa prodiremo u značenje imena koje su beoćani dali "Moćnom lovcu", Orionu. To ime je Kandaon, i pojavljuje se u sledećim rečima komentatora Lycophron-a, koga je citirao Bryant: "Orion, koga beoćani još zovu i Kandaon." Kahn-daon i Kehn-tor, su dalke samo različita imena za istu funkciju – sa značenjem "Sveštenik onoga koji okružuje", a drugo "Sveštenik onoga koji se okreće" – što su titule koje očigledno odgovaraju tituli Bol-kahn, ili "Sveštenik Baal-a, ili Sunca", što je, bez svake sumnje, uzvišena titula Nevroda. Budući da se titula Kentaura u potpunosti slaže sa Nevrodovim poznatim položajem, isti je slučaj i sa istorijom oca Kentaura. Već smo videli da, iako je Ixion, po grcima, stvorio oca te miske rase, čak iako sami priznaju da Kentauri imaju mnogo više poreklo, a samim tim i Ixion, što igleda da je grčko ime, koje je zamenilo prethodno ime, u skladu sa tendencijom koju je posebno primetio Salverte, koja je navodila čovečanstvo da "osobama iz jednog vremena i države pripisuje mitove koji su pozajmljeni iz druge države iz ranije epohe" (Des Sciences). Ukoliko priznamo da je to ovde slučaj – neka se samo ime Ixion ukloni i biće očigledno da se sve što je rečeno o ocu Kentaura, ili strelaca-konjanika, odnosi upravo na Nevroda, kao što je prikazano u različitim mitovima koji se odnose na prvog praoca tih Kentaura. Kentaur je prvo prikazan kako se uzdiže na nebo (Dymock "Ixion"), odnosno, da je veoma uzvišen putem velike nebeske milosti; zatim se za njega kaže da se, u tom uzvišenom stanju, zaljubio u Nephelē, koja se još naziva

Sada, kada uporedimo egipatskog Khons-a, "Lovca" sa latinskim Consus-om, bogom konjičkih trka, koji je "stvorio konja", i vavilonskog Kentaura, kome se pripisuje čast da je izumitelj konjaništva, i vidimo kako se sve linije stiču u Vavilonu, mislim da je veoma jasno odakle je izveden primitivni egipatski bog Khons.

Juno, "kraljica nebesa". Ovdje je priča namerno učinjena nejasnom, kako bi se mistifikovala vulgarnost, i redosled događaja izgleda izmenjen, što se može lako objasniti. Budući da Nephele na grčkom znači "oblak", za potomka Kentaura se kaže da ga je stvorio "oblak". Ali Nephele, na jeziku zemlje u kojoj je priča prvobitno sačinjena, označava "Palu ženu" [Nephele se, čak i u Grčkoj, koristi za ime žene, degradirane Athamas-ove supruge. (Smith's Class. Dict., "Athamas")], i od te "pale žene" se kaže da su Kentauri ponikli. Sada, priča o Nevrodu, kao Ninusu, glasi da se on zaljubio u Semiramidu, dok je ona bila žena nekoja drugog, i uzeo je sebi za ženu, čime je ona dvostruko pala – pala je kao žena * – i pala je iz primitivne vere u kojoj je morala biti odgajana; dobro je poznato da je ova "pala žena", pod imenom Juno, ili Dove, posle svoje smrti, obožavana među vaviloncima. Kentaura je, zbog njegove drskosti i gordosti, vrhovni Bog pogodio munjom i prognao ga u pakao (Dymock, "Ixion"). Ovo je, dakle, samo još jedna verzija priče o Phaethon-u, Aesculapius-u, i Orpheus-u, koji su ubijeni na sličan način i iz sličnih razloga. U podzemnom svetu je otac Kentaura predstavljen vezan zmijama na točku koji se večno okreće, što kaznu čini večnom (Dymock). Zmije su očigledno simbol jednog ili dva amblema vatrenog obožavanja Nevroda. Ukoliko je on uveo obožavanje zmija, što ja nameravam da pokažem, onda postoji poetska pravda u tome što su zmije učinjene instrumentom za njegovo kažnjavanje. Tada točak koji se okreće jasno ukazuje na samo ime Kentaur, koje znači "Sveštenik sunca koje kruži". Na obožavanje sunca u vidu "onoga koji kruži" postoji veoma izrazita aluzija ne samo u krugu, koji je među paganima simbol boga-sunca, i vatrenog točka koji se toliko često pojavljuje, (Wilson's Parsi Religion), već i u kružnim igrama bahanalijana. Odatle potiče fraza, "Bassaridum rotator Evan" – "Evan od bahanata koji se okreće" (STATIUS, Sylv.). To je takođe slučaj i sa kružnim plesovima Druida kao što se vidi iz sledećeg odlomka iz druidske pesme: "Plaža je bila rumena dok su prisutni kružili sa belim trakama sa gracioznom ekstravagancijom" (Davies's Druids). Da se ovaj kružni ples paganskih idolopoklonika zaista odnosi na kruženje sunca saznajemo iz izjave Luciana u njegovoj raspravi o plesu, gde on, govoreći o kružnim plesovima antočkih istočnih naroda, kaže, sa izričitim pozivanjem na boga sunca, "da ovaj ples imitira ovog boga". Ovdje vidimo veoma jasan razlog za kružne Bacchae plesove, i za točak koji se večno okreće na kome je vezan Kentaur u podzemnom vetu.

Khons, sin velike boginje-majke, je izgleda uglavnom prikazan kao potpuno odrastao bog. Vavilonsko božanstvo se zakodje veoma često u Egiptu predstavlja na isti način kao i u zemlji svog porekla – kao dete u naruču svoje majke.⁴⁷

Ovo je način na koji je Oziris, "sin i muž svoje majke" često prikazivan, i ono što smo saznali o ovom bogu, kao i u slučaju Kronosa, pokazuje da njegovo original nije niko drugi nego Nevrod. Priznato je da je tajni sistem Slobodnih Zidara prvobitno bio zasnovan na misterijama i egipatskoj Izidi, boginji majci, ili ženi Ozirisa. Ali šta je to što je dovelo do sjedinjavanja Masonskog tela sa tim misterijama, zar nisu imale posebne korene u arhitekturi, i zar nije bog koji je obožavan slavljen zbog svog uspeha u usavršavanju umetnosti utvrđivanja i gradnje? Sada, ukoliko to jeste slučaj, uzimajući u obzir odnos Egipta i vavilona, koji je već viđen, na koga bi se prirodno gledalo kao na velikog zaštitnika graditeljske umetnosti? Osnovana pretpostavka je da bi Nevrod morao biti taj čovek. On je prvi koji je stekao ime na ovaj način. Kao sin vavilonske boginje majke on je obožavan, kao što smo videli, u karakteru Ala mahozim, "boga utvrđenja". Oziris je, na sličan način, kao dete egipatske Madone, podjednako slavljen kao "snažni gospodar građevina". Ovaj gospodar građevina je u Egiptu prvobitno obožavan sa svim fizičkim karakteristikama Nevroda. Već sam pomenuo činjenicu da je Nevrod, kao Husov sin, bio crnac. U Egiptu je postojala tradicija, koju beleži Plutarh, da je "Oziris bio crn", što u zemlji gde su skoro svi tamne puti, mora značiti

⁴⁷ Jedan od simbola kojima se predstavlja Khons pokazuje da se čak i on identifikuje sa detetom-bogom, "jer se" kako kaže Wilkinson, "na strani njegove glave nalazi pletenica koja označava Harpocrates, ili detinjstvo".

nešto više od običnog u nkegovoj tamnoći. Plutarh takođe izjavljuje da je Horus, Ozirisov sin "bio svetle puti", i na taj način je, u najvećem broju slučajeva, predstavljan i Oziris. Ali imamo čvrste dokaze da je Oziris, sin i muž veike boginje kraljice Egipta, takođe predstavljen kao istinski crnac. Kod Wilkinson-a se mogu pronaći predstavljanja njega (slika br. 13) sa nepogrešivim odlikama Husita ili crnca. Bunsen kaže da je to samo slučajno uvedeno iz nekih varvarskih plemena; ali odeća koju nosi ovaj crnac priča drugačiju priču. Ta odeća ga direktno povezuje sa Nevrodom. Ovaj Oziris predstavljen kao crnac je od glave do pete obučen u odeću sa pegama, gde je gornji deo leopardova koža, a donji deo prekriven pegama koje se uklapaju, Ime Nevrod⁴⁸ označava "borca sa leopardom."

⁴⁸ "Nevr-rod"; od Nevr, "leopard" i rada "savladati". U skladu sa stalnim običajem u hebrejskom da kada se dva konsonanta nađu zajedno kao dva r u Nevrod, jedno od njih nestaje. Tako Nin-niva "gde živi Ninus", postaje Niniva. Ime Nevrod se obično izvodi iz Merod, "pobuniti se"; ali su u vezi sa ovim izvođenjem uvek postojale teškoće, budući da to ime Nevrod čini pasivnim, ne "pobunjenik", već "pobunjeni". Nema sumnje da je Nevrod bio pobunjenik i da je njegova pobuna slavljena u antičkim mitovima, ali njegovo ime u tom slučaju nije bilo Nevrod, već Merodach, ili kod Rimljana Mars, "pobunjenik", ili među Oskanima u Italiji, Mamers (Smith), "izazivač pobune". Da je rimski Mars zaista, poreklom, vavilonski bog je očigledno iz imena koje je dato boginji, koja se ponekad smatra njegovom "sestrom", a ponekad njegovom "ženom" – Bellona, što na vavilonskom označava "koja oplakuje Vila" (od Bel o onah, oplakivati). Egipatska izida, Ozirisova sestra i žena, je predstavljena na sličan način, kao što smo videli, kako "oplakuje svog brata Ozirisa" (Bunsen).

slika br. 13

Ovo ime izgleda da pokazuje da je Nevrod dobio slavu tako što je ukrotio konja kako bi ga čovečanstvo upotrebilo za lov, pa se njegova slava kao lovca uglavnom oslanja na to da je pronašao način da mu leopard pomogne da lovi ostale divlje životinje. U Indiji se posebna vrsta pitomog leoparda i danas koristi za lov, a za Bagajet-a I, imperatora Indije, je zabeleženo da je u svojoj lovačkoj družini imao, ne samo pse različitih rasa, već i leoparde čije su "ogrlice bile ukrašene draguljima". Na reči proroka Habakkuk-a 1:8, "brži od leoparda", Kitto ima sledeće komentare – "Brzina leoparda se nalazi u poslovicama u svim zemljama u kojima živi. Ovo, udruženo sa njegovim ostalim osobinama, je dalo ideju ljudima na istoku da ga mogu delimično dresirati i upotrebiti za lov.. Leopardi se dana retko drže za lov u zapanoj Aziji, osim kod kraljeva i guverera, ali su dosta češći u istočnim delovima Azije. Orosius pominje da je jednog kralj Portugala poslao papi, i koji je izazvao veliko zaprepašćenje lakoćom sa kojom je savladavao i ubijao jelene i divlje veprove. Le Bruyn pominje leoparda koga je držao Paša koji je upravljao Gazom, i drugim filistinskim teritorijama, koga je često koristio a lov na šakale. Ali se upravo u Indiji

čita, ili lovni leopard, najčešće koristi i na njega se gleda kao na savršenstvo snage". Ovaj običaj pripitomljavanja leoparda, i njegovo uvođenje u službu na ovaj način, vodi poreklo iz najranijih vremena primitivne antike. U radovima Sir William Jones-a pronalazimo Persijske legende u kojima se kaže da je Hoshang, Tahmurs-ov otac, koji je izgradio vavilon, bio "prvi koji je gajio pse i leoparda za lov". Budući da Tahmurs, koji je izgradio Vavilon, ne može biti niko drugi do Nevrod, ova legenda samo pripisuje njegovom ocu ono za šta je on, kao što njegovo ime pokazuje, sam stekao slavu. Sada, budući da je klasični bog koji nosi lavlju kožu prepoznaje kao Herkules, koji je ubio Nemejskog lava, tako je, na sličan način, bog obučen u leopardovu kožu prirodno označen kao Nevrod, "borac sa leopardom." Imamo najjasnije dokaze da ova leopardova koža, koja pripada egipatskom bogu, nije slučajna stvar. Wilkinson nam govori da u je u svečanim prilikama, kada je egipatski vrhovni sveštenih pozivan da služi, bilo obavezno da on tom prilikom nosi leopardovu kožu, kao znak svog statusa (slika br. 14). Budući da je univazalni princip u svim paganskim religijama da sveštenik nosi simbol boga kome služi, ovo naglašava značaj koji koža sa pegama ima kao simbol samog boga. Uobičajeni način za predstavanje omiljenog egipatskog božanstva, Ozirisa, je u obliku mladog bika ili teleta – tele Apis – odakle je pozajmljeno zlatno tele iz Izraela. Postoji razlog zbog koga se tele ne pojavljuje često na simbolima boga koga predstavlja, jer tele predstavlja božanstvo u karakteru saturna "skrivenog", "Apis" je samo još jedno ime za Saturn.⁴⁹

⁴⁹ Ime Apis je na egipatskom Hepi ili Hapi, što je očigledno poteklo od vavilonskog "Hap", "prekriti". Na egipatskom Hap znači "skriti" (Bunsen).

slika br. 14

slika br. 15

Krava Athor, međutim, kao žensko božanstvo koje odgovara Apisu, je dobro poznata kao "krava sa pegama", (Wilkinson) i poznato je da su druidi u Brianji takođe obožavali "kravu sa pegama" (Davies's Druids). Koliko god, međutim, bio redak slučaj pronalaženja obožavanog teleta ili mladog bika predstavljenog sa pegama, ipak postoje dokazi da su nekada tako predstavljeni. Prateća figura (slika br. 15) predstavlja to božanstvo, kako je Col. Hamilton Smith kopirao "iz originalne kolekcije koju su napravili francuski umetnici sa Francuskog Instituta u Kairu." Pošto pronalazimo da je Oziris, veliki egipatski bog, u različitim oblicima, bio obučen u leopardovu kožu ili odeću sa pegama, i da je odeća sa dezenom leopardove kože bila nezamenljivi deo svete odežde visokog sveštenika, možemo biti sigurni da taj kostim ima duboko značenje. A koje bi drugo značenje mogao imati, osim da identifikuje Ozirisa sa vavilonskim bogom, koji je slavljen kao "ukrotitelj leoparda", i koji je obožavan čak i kada je bio, kao Ninus, *dete* u naručju svoje majke?

2.3. Dete u Grčkoj

Toliko o Egiptu. Kada dođemo u Grčku, ne samo da pronalazimo dokaze, već imamo veći broj dokaza. Bog koji je obožavan kao dete u naručju velike Majke u Grčkoj, pod imenom Dionisus, or Bakus, or Iacchus, je, po antičkim istraživačima, jasno identifikovan sa Ozirisom. Ovo je slučaj sa Herodotom, koji je sam sproveo istraživanja u Egiptu, i koji uvek o Ozirisu govori kao o Bakusu. Isto govori svedočanstvo Diodora Siculus-a. "Orfej je", on kaže, "doneo iz Egipta najveći deo mističnih ceremonija, orgija kojima su slavljena Ceres-ina lutanja, i cela priča o duhovima ispod. Obredi posvećeni Ozirisu i Bakusu su isti; oni posvećeni Izidi i Ceres u potpunosti nalikuju, osim po imenu". Kako bi se Bakus identifikovao sa Nevrodom, "ukrotiteljem leoparda", leopardi su predstavljeni kako vuku njegove kočije; on sam je predstavljen obučen u leopardovu kožu; njegovi sveštenici su odeveni na sličan način, ili se, u nedostatku leopardove kože, koristila pagava koža laneta za sveštenučku odoru. Ovaj običaj nošeljja pegave kože laneta je izgleda prvobitno uveden u Grčku iz Asirije, gde je pegavo lane bilo sveti simbol, kao što možemo videti na skulpturama u Ninivi; tamo pronalazimo božanstvo koje u ruci drži pegavo lane (slika br. 16), kao mistični simbol. Poreklo značaja koji se pripisuje pegavom lanetu i njegovoj koži je očigledno sledeće: Kada je Nevrod, kao "ukrotitelj leoparda", počeo da se oblači u leopardovu kožu, kao trifej svoje veštine, njegova pegava odeća i pojava su sigurno impresionirali one koji su ga videli; i nazivali su ga ne samo "onaj koji je potčinio pegavog" (što je precizno značenje Nimr – ime za neoparda), već su ga zvali i "Pegavi". Mi imamo dokaze za to koje daje Damascius, koji kaže da vavilonci nazivaju "jedinog sina" velike boginje-majke "Momis,

ili Mouis." Mouis, ili Mouis, na vavilonskom, kao i Nimr, označava "pegavog". Stoga staje lako predstaviti Nevroda simbolom "pagavog jagnjeta", a posebno u Grčkoj i na drugim mestima na kojima je prevladao govor sličan onome u Grčkoj. Ime Nevroda, poznato grcima, je Nebrod.⁵⁰ Ime za lane, kao "pegavo", u Grčkoj je Nebros;⁵¹ i ništa nije prirodnije nego da Nebros, "pegavo lane", postane simbol za samog Nebroda. Budući da se Bakus u Grčkoj simbolizuje Nebros-om, ili "pegavim jagnjetom", kao što ćemo pronaći, kako je on skriveno identifikovan sa Nevrodom?

slika br. 16

Imamo dokaze da je ovaj og, čije je amblem Nebros, poznat po tome što direktno potiče od Nevroda. Od Anacreon-a saznajemo da je titula bakusa bila Aithiopais – "sin Ethiops-a". Ali ko je bio Etiops? Budući da su etiopljani husiti, Etopps je bio Hus. "Hus je", kaže Euzebije, "onaj od

⁵⁰ U grčkom septugintu, prevedenom u Egiptu, ime za Nevroda je "Nebrod".

⁵¹ Nebros, naziv za lane, označava "pegavog". Nmr, u Egiptu, takođe postaje *Nbr*; kako Bunsen pokazuje, m i b u toj zemlji često prelaze jedno u drugo.

koga su potekli Etopljani". Svedočenje Josifa nam govori isto. Kao otac Etopljana, Hus je bio Etiops, po statusu. Misleći na izgovor imena Nevrod, kaže: "Nevrod, Husov sin, Etiop". Sada, Bakus je bio Etiopsov sin, ili Hus, pa je predstavljen u tom karakteru. Kao Nin, "Sin", on je predstavljen kao dete; a to dete je obično predstavljano sa čašom u ruci. Ta čaša ga narodu predstavlja kao boga pijančenja; a pijančenja na njegovim orgijama je svakako bilo dosta; ali ipak, uprkos tome, čaša je uglavnom hijeroglifski simbol imena boga. Ime za čašu, na svetom jeziku, je bilo khus, pa stoga čaša u ruci mladog Bakusa, Etiopsovog sina, pokazuje da je on mladi Hus, ili Husov sin. U pratećem drvorezu (slika br. 17), čaša u Bakusovoj desnoj ruci je podignuta na veoma značajan način, i prirodno je pretpostaviti da mora biti simbol; a što se tiče grančice u drugoj tuci, imamo nedvosmisleno svedočanstvo da je simbol. Vredno je pomenuti da grančica nema lišća koje bi pomoglo da se precizno utvrdi o kojoj je grančici reč. Stoga, ona mora biti generični simbol za grančicu, ili opšti simbol grančice; i, posledično, potrebna joj je čaša koja je dopunjuje, kako bi se precizno odredilo o kojoj je grančici reč. Ta dva simbola se, dakle, moraju tumačiti zajedno, i kada se to učini, oni su ekvivalentni – "Husovoj grančici" – odnosno "Husov izdanak ili sin".⁵²

⁵² Svi znaju da je Homerov odzov Areos, ili "Marsova grana", isto što i "Marsov sin". Hijeroglifi iznad su očigledno formirani po istom principu. Da je sama čaša u ruci mladog Bakusa namenjena da ga označi kao "mladog Husa", ili "dečaha Husa", sa dobrom sigurnošću možemo zaključiti iz izjave Pausanias-a, u kojoj on predstavlja "dečaka Kuathos-a" koji nosi čašu, i daje je Herkulesu (PAUSANIAS Corinthiaca) Kuathos je grčka reč za "čašu", i očigledno je izvedena iz hebrejske reči Khus, "čaša", koja u jednom od vavilonskih oblika postaje Khuth ili Khuath. Sada, dobro je poznato da se ime Hus često pronalazi u obliku Cuth, a to ime na nekim dijalektima glasi Cuath. "Dečak Kuathos" je, dakle, samo grčki oblik izraza "dečak Hus" ili "mladi Hus".

slika br. 17

Postoji još jedan hijeroglif koji u mnogome potvrđuje ovo – grančica bršljena. Ni jedan simbol nije upečatljiviji za obožavanje Bakusa. Gde god su obredi posvećeni bakusu izvođeni, i gde god su se održavale njegove orgije, grančica bršljena se sigurno pojavljivala. Bršljen je, u nekom obliku, od suštinske važnosti za oove obrede. Sldbenici su je nosili u ruci, vezivali je oko glava, ili na sebi oslikavali list bršljena. Koja bi mogla biti svrha i značenje ovoga? Nekoliko reči je dovoljno da se to objasni. Kao prvo, dakle, imamo dokaze da je Kissos, grčka reč za bršljen, bilo jedno od naziva za Bakusa; dalje, da iako je ime Hus, u svom ispravnom obliku, bilo poznato sveštenicima u Misterijama, ipak uobičajeni način na koji se ime njegovih potomaka, Husita, izgovaralo u Grčkoj, nije u skladu sa orijentalnim načinom, već "Kissaioi," ili "Kissioi." Strabo, govoreći o naseljenicima Suse, koji su bili husiti, ili antičke Husove zemlje, kaže: "Stanovnici Suse se nazivaju Kissioi"⁵³ – odnosno, bez svake sumnje, Husiti.

⁵³ Strabo. Kod Hesihija, ime glasi Kissaioi. Epitet koji se primenjuje na Husovu zemlju u Aeschylus-u je Kissinos. Prethodno se odnosi na jedan od neobjašnjenih naziva za Apolona. "Kisseus Apolon" je jednostavno "Apolon Husit".

Sada, ako su Kissioi Husiti, onda je Kissos Hus. Grančica bršljena koja je zauzimala toliko upadljivo mesto u svim bahanalijским proslavama je bila nedvosmisleni simbol za samog Bakusa; Hesihijechius nas uverava da je Bakus, predstavljen od strane svog sveštenika, bio poznat u Misterijama kao "grančica". Iz ovoga, dakle, vidimo kako je Kissos, grčko ime za bršljen, postalo ime za Bakusa. Kao Husov sin, koji je identifikovan sa njim, on je ponekad nazivan imenom svog oca – Kissos. Međutim, njegov stvarni odnos sa ocem je posebno sitaknut putem grančice bršljena, jer je "grančica Kissos-a", koja je za obične ljude bila samo "grančica bršljena", za odabrane bila "Husova grančica".⁵⁴

Sada, ovaj bog, koji je prepoznat kao "Husov izdanak", je bio obožavan pod imenom koje ga, kada mu se prirpiše u svom vulgarnom obliku kao boga berbe, takođe opisuje kao velikog graditelja utvrđenja. To ime je Bassareus, koje ima dvosmisleno značenje i odjednom označava "zaštitnika grožđa i berbe" i "onoga ko opasuje zidovima",⁵⁵ u ovom

⁵⁴ Venac, ili ogrlica od bršljena očigledno ima slično hijeroglifsko značenje prethodnom jer za grke "Zeira Kissou" znači ili "venac ili ogrlica od bršljena", ili "Husovo seme". Dobijanje grčke reči "Zeira", zona ili zatvorena traka, od vavilonske reči Zer, okružiti, pokazuje da reč Zero "seme", koja se takođe izgovara Zeraa, na sličan način, u nekim grčkim dijalektima postaje Zeira. Kissos, "bršljen", na grčkom, zadržava radikalnu ideju vavilonskog Khesha ili Khesa, "pokriti ili sakriti", pa postoji razlog za verovanje da je ime za Husa izvedeno, jer je karakteristika bršljena "da pokriva ili skriva". U vezi sa ovim se može reći da je druga osoba u feničamskom trojstvu bio Chursorus (Wilkinson), koji je očigledno Chus-zoro, "Husovo seme". Već smo imali prilike da vidimo da su feničani svoju mitologiju uzeli iz Asirije.

⁵⁵ Bassareus očigledno potiče od vavilonske reči Batzar kojoj i Gesenius i Parkhurst daju dvostruko značenje, "berba grožđa" i "utvrđivanje". Batzar je postalo mekše Bazzar, na isti način kao što se Nebuchadnetzar izgovara i kao Nebuchadnezzar. U smislu "činjenja odbrane neprobojnom", Gesenius citira Jeremiju 51:53, "Da se Vavilon i na nebo popne, i na visini da utvrdi (tabatzar)

drugom značenju identifikuje grčkog boga sa egipatskim Ozirisom, "snažnim zaštitnikom građevina", i sa asirskim "Belom, koji je opasao vavilon zidom".

Imamo veliki broj dokaza iz Asirije, Egipta i Grčke, koji svi pokazuju da je dete koje je obožavano u naručju svoje boginje-majke u svim ovim zemljama u karakteru Ninusa ili Nina, "Sina" bio Nevrod, Husov sin. Po neka osobina ili incident su možda pozajmljeni od nekog kasnijeg heroja, ali izgleda da je nemoguće sumnjati da je dete Nevrod bilo prototip, veliki original.

Zapanjujuća rasprostranjenost njegovog obožavanja pokazuje nešto izvanredno u njegovom karakteru; i postoji veoma mnogo razloga za verovanje da je u svoje vreme on bio predmet velike popularnosti. Iako je, kada je postao kralj, Nevrod napao patrijarhalni sistem i ograničio slobode čovečanstva, ipak su mnogo smatrali da im je doneo koristi koje su u mnogome nadoknadile gubitak sloboda, i ovenčali ga slavom. Do vremena kada se on pojavio divlje zveri u šumama su se razmnožavale mnogo brže od ljudske rase, i morale su činiti velika pustošenja raštrkanoj populaciji na zemlji i morale su izazivati veliki strah u ljudskim umovima. Opasnosti koje prete životima ljudi iz tog izvora, kada je populacija oskudna, su naznačene u razlozima koje je sam Bog dao kada je rekao da neće

silu svoju, doći će od mene na nj zatirači, govori Gospod." Ovde se očigledno pominju dva važna elementa snage vavilona, prvo njegova kula, drugo njegove ogromne fortifikacije ili zidovi koji ga opasuju. Kada je tumačio Batzar kao "činiti neprobojnim", Gesenius je izgleda pogrešno shvatio odgovarajuće generičko značenje izraza. Batzar je reč sastavljena od Ba, "u", i Tar "kružiti", koja je ekvivalentna našoj reči "okružiti".

odjednom oterati hananeje ispred Izrailja iako je njihova zloba velika (2. knj. Mojsijeva 23:29,30): "Neću ih oterati ispred tebe za jednu godinu, da ne opusti zemlja i da se zverje poljsko ne namnoži na tebe. Pomalo ću ih odgoniti ispred tebe dokle se ne namnožiš i zauzmeš zemlju." Nevrodovi podvizi u lovu na divlje zveri i istrebljivanje čudovišta su mu morali doneti karakter vrhovnog dobročinitelja svojoj rasi. Na taj način, kao i pomoću odreda koje je obučavao, on je stekao moć, kada je počeo da bude moćan na zemlji; i na isti način je, bez sumnje, konsolidovao svoju moć. On je, kao prvi veliki graditelj gradova posle potopa, sakupljanjem ljudi u skupine i okružujući ih zidovima, učinio mnogo da im omogući da žive u sigurnosti, bezbedni od opasnosti kojima su bili izloženi u svom životu u divljini, kada nikada nisu znali da li će morati da se bore sa divljim zverima kako bi odbranili svoj i živote svojih dragih. Unutar zidina utvrđenog grada nisu morali da se plaše divljih životinja i bez sumnje su smatrali da za tu bezbednost duguju Nevrodu. Nije čudo da je ime "moćni lovac" koje je u isto vreme prototip imena "bog utvrđenja" ono po kome je postao čuven. Ali, bilo bi dobro da je Nevrod postao čuven samo po ovome. Ali, budući da nije bio zadovoljan oslobađanjem ljudi od straha od divljih zveri, on je hteo da ljude oslobodi od straha od Gospoda koji je početak mudrosti i u kojoj se jedino može naći sreća. Upravo zbog toga, on je izgleda stekao, kao jednu od titula koju su mu ljudi dali kao počast, titulu "Emancipatora" ili "Oslobodioca". Čitalac se možda seća da mu je na to ime već skrenuta pažnja. To je ime Phoroneus. Era Phoroneus-a je upravo Nevrodova era. On je otprilike živio u vreme kada su ljudi govorili jednim jezikom, kada je počelo razdvajanje jezika, i kada je čovečanstvo rasuto po zemlji. Za njega se kaže da je bio prvi koji je sakupio ljude u zajednice, prvi smrtnik koji je vladao i prvi koji je nudio idolopokloničke žrtve. Ovaj karakter se

ne slaže ni sa jednim drugim osim sa Nevrodovim. Ime koje mu je dato u vezi sa ovim je bilo "onaj koji je sakupio ljude", a nuđenje žrtvi je veoma značajno. Phoroneus, u jednom od svojih značenja, koje je najprirodnije, znači "otpadnik".⁵⁶ To ime su mu najverovatnije dali Nojevi sinovi na koje nije uticao. Ali to ime ima još jedno značenje, "osloboditi", pa su ga njegove pristalice prihvatile i slavile ga kao velikog "oslobodioca" od primitivne vere, iako je bio prvi koji je ograničio slobodu čovečanstva kao veliki "Emancipator!"⁵⁷ Stoga je, na ovaj ili onaj način, ova titula prenošena na njegove naslednike, kao počasna titula.⁵⁸

Sva tradicija od najranijih vremena svedoči o Nevrodovom otpadništvu, i o njegovom uspehu u odvajanju ljudi od patrijarhalne vere i oslobađanju njihovih umova od strahopoštovanja prema Bogu i straha od suđenja na nebu koji su imali dok je sećanje na potop bilo sveže. U skladu sa svim principima izopačene ljudske prirode, ovo je takođe, bez sumnje,

⁵⁶ Od Pharo, koje se još izgovara kao Pharang, ili Pharong, "odbaciti, ogoliti, osloboditi." Ova značenja se obično ne daju ovim redosledom, ali smisao "odbacivanja" objašnjava sva druga značenja što potvrđuje zaključak da je "odbaciti" zapravo generičko značenje reči. "Otpadništvo" je veoma blisko ovom značenju, pa je stoga i najprirodnije.

⁵⁷ Boginja Feronia očigledno ima veze sa reči Phoroneus, kao "Emancipator". Za nju se veruje da je "boginja slobode", zato što su u Terracina-i (ili Anuxur-u) u njenom hramu (Servije, u Aeneid-u) oslobođeni robovi i zato što su oslobođeni rimljani jednom sakupili novac kako bi joj ponudili u hramu. (Smith's Classical Dictionary, "Feronia")

⁵⁸ Stoga čitamo o "Zeus Aphesio" (Pausanias, Attica), odnosno "Jupiterovom Oslobodiocu" i o "Dionysus Eleuthereus" (Pausanias), ili "Bakusu Oslobodiocu" Ime Tezej izgleda ima isto poreklo, od nthes "odvezati", odnosno osloboditi (gde se n može izgubiti). "Tezejevom hramu" (u Atini) kaže Potter "... je bila data privilegija da bude utočište za robove i sve ljude koji su prinuđeni da pobegnu od progona moćnih ljudi, u sećanje na Tezeja koji je, za života, pomagao i štitio one koji su u nevolji".

bilo značajan element njegove slave, jer će se ljudi spremno okupiti oko svakoga ko daje makar i izgled verofostojnosti svakoj doktrini koja ih uči da najzad imaju osiguranu sreću na nebu, iako su njihova srca i priroda nepromenjeni, i iako žive bez Boga na zemlji.

Koliko je samo veliku korist čovečanstvu doneo Nevrod, u očima bezbožnih ljudi, odvajajući ih od prave religije, i stavljajući vlast neba daleko od njih, je najživlje opisano u polinažanskoj tradiciji, koja nosi sopstvene dokaze. John Williams, dobro poznati misionar, nam govori da su, po jednoj od antičkih tradicija stanovnika ostrva u Južnim Morima, "nebesa prvobitno bila toliko blizu zemlji da ljudi nisu mogli da hodaju, već su bili priuđeni da puze" pod njima. "Ovo se smatralo velikim zlom, ali je jednom jedan čovek smislio način kako da podigne nebesa na pogodniju visinu. Da bi to uradio sakupio je svu svoju snagu i prvo ih podigao na visinu biljke teve, na oko metra visine. Tu ih je ostavio dok se nije odmorio, a zatim ih je, iz drugog pokušaja, podigao na visinu drveta Kauariki, koje je veličine platana. U trećem pokušaju ih je podigao do vrhova planina, a posle dugog odmora i najvećim naporom, podigao ih je tamo gde se sada nalaze". Zbog ovoga, kao veliki dobročinitelj čovečanstva, "ova osoba je obožena i, do trenutka kada je prihvaćeno hrišćanstvo, prevareni dodomoroci su ga obožavali kao `Onoga koji je podigao nebesa`". Sada, šta može bolje objasniti situaciju čovečanstva neposredno posle potopa, i Nevrodova dela kao Phoroneus-a, "Oslobodioca",⁵⁹ od ove polinežanske priče?

⁵⁹ Nošenje ovog imena, Phoroneus, "Oslobodilac" će se videti u Poglavlju III, Deo I, "Božić", gde je pokazano da su robovi bili privremeno oslobađani za njegov rođendan.

Dok je strašna katastrofa kojom je Bog pokazao svoju osvetničku pravdu grešnicima u starom svetu bila još sveža u umovima ljudi dok cu Noje i ispravni među njegovim potomcima pokušavali sa ozbiljnošću da prenesu onima pod njihovim uticajem lekcije koje su trebali da nauče iz tog događaja, "nebesa", odnosno Bog, su morala izgledati veoma bliska zemlji. Održavanje unije između neba i zemlje i uspostavljanje što veće bliskosti je morao biti najveći cilj svakoga ko je voleo Boga i imao na umu najbolje interese čovečanstva. Ali to je podrazumevalo ograničavanje i šrekidanje svih grehova i tih "užitaka u grehu" za kojima prirodni um toliko žudi. Ovo je svaki bezbožan um morao shvatiti kao stanje nepodnošljivog ograničenja. "Pohotan um mrzi Boga" i "ne podleže njegovim zakonima" niti je zaista "u mogućnosti da to učini". On govori Gospodu "Idi od nas, mi ne želimo znanje koje nam ti pružaš". Dok je uticaj velikog oca novog sveta rastao, dok su se njegova načela poštovala i dok je sveta atmosfera okruživala svet, nije ni čudo što su oni koji su se odvojili od Boga osećali da je nebo i njegov uticaj i autoritet nepodnošljivo blizu, i da u tim okolnostima "nisu mogli da hodaju", već samo da "puze" – odnosno, nisu imali slobodu da "idu za onim što im oči vide i srce želi". Nevrod ih je oslobodio tih stega. Otpadništvom koje je uzrokovao, slobodnim životom koji je ohrabrivao među onimakoji su se okupili oko njega i odvajanjem od svetih uticaja koji su ih pre toga više ili manje kontrolisali, on im je pomogao da Boga i strogu duhovnost njegovih zakona udalje od sebe, pa je stoga postao "onaj koji je podigao nebesa", ko je učinio da se ljudi osećaju i da čine kao da je nebo daleko od zemlje, i kao da Bog "ne može videti kroz oblake", i da neće popreko gledati na one koji krše njegove zakone. Tada su svi takvi osećali da mogu da slobodno

dišu, i da mogu da hoju slobodno. Zbog ovoga ti ljudi su sigurno smatrali Nevroda veikim dobročiniteljem.

Ko bi mogao pomisliti da će priča sa Tahitija baciti svetlo na priču o Atlasu? Ali, kada se Atlas, koji nosu nebesa na svojim ramenima, uporedi sa oboženim herojem iz Južnih Mora, koji je blagoslovio svet podigavši nebesa koja su ga teško pritiskala, svi vide da između tih priča postoji odnos?⁶⁰

⁶⁰ U polinečanskoj priči za nebo i zemlju se kaže da su "povezani vrpčama" i da je te vrpce "presekle" mnoštvo "vilinih konjica" koji su to učinili svojim "krilima". (Williams) Zar to nije u vezi sa Nevrodovim "moćnim" ili "krilatim"? Oboženi "moćni" su često prikazivani kao krilate zmije. Videti Wilkinson, vol. iv. p. 232, gde je bog Agathodaemon predstavljen kao "krilat". Među primitivnim ljudima se sećanje o takvoj predstavi može prirodno zadržati kao veza sa "vilinim konjicem", i kao svi mošni krilati iz Nevrodovog vremena, pravog zlatnog doba paganizma, kada su "mrtvi postali demoni" (Herisod, Works and Days), oni bi naravno sve slično predstavili na taj način. Ukoliko iko slučajno pomisli da postoji veza između tahićanske i vavilonske mitologije, ne treba da previdi da je ime tahićanskog boga rata bilo Oro (Williams), dok je "Horus (ili Orus)" po Wilkinson-u ime Ozirisovog sina u Egiptu, koji je svoj sistem nesumnjivo pozajmio iz Vavilona, koji ima isti krakter. (Wilkinson) Šta bi moglo biti to sećenje "vrpci" između neba i zemlje, već krđenje sporazuma kojim je Bog vezao emlju za sebe, kada je zbog Nojevog žrtvovanja obnovio svoj savez sa njim kao vođom ljudske rase. Taj sporazum nije samo podrazumevao da je zemlja sigurna od budućih velikih katastrofa, već je u svojoj suštini sadržao obećanje duhovnog blagoslova za sve koji ga se pridržavaju. Slatki miris Nojevog žrtvovanja se ogleda u njegovoj veri u Hrista. Kada je, zbog tog slatkog mirisa, "Bog blagoslovio Noja i njegove sinove" (1. Mojsijeva 9:1) to se nije odnosilo samo na ovozemaljske, već i na duhovne i večne blagoslove. Stoga je svaki od Nojevih sinova, koji je imao Nojevu veru, i koji je hodao kao što je Noje hodao, bio božanski osiguran u "večnom savezu u svim stvarima". Blagoslovene su one veze kojima Bog povezuje verujuću čovečiju decu sa sobom – kojima su nebo i zemlja toliko čvrsto povezani. Sa druge strane, oni koji su se pridružili Nevrodovom otpadništvu, i odbacili Božji autoritet su zapravo rekli "Raskinimo veze sa njim, i odbacimo vrpce kojima smo povezani". Upravo na ovaj čin prekidanja sporazuma između neba i zemlje postoji aluzija, iako skrivena, u

Stoga izgleda da se Atlas, na čijim širokim ramenima stoji nebo, ne odnosi na razliku u znanju astronomije, koliko god velika bila, kao što neki pretpostavljaju, već na drugu stvar, na tu veliku pobunu kada su se Divovi pobunili protiv nebesa, i u kojoj je Nevrod "moćni"⁶¹ kao priznai vođa, zauzeo istaknuto mesto.⁶²

U sistemu koji je uveo Nevrod, ljudi su navođeni da veruju da je stvarna duhovna promena nepotrebna i da, ukoliko je neka promena potrebna, to se može učiniti spoljašnjim sredstvima. Kada se na to gleda na svetlu bahanalijjskih orgija, koje su, kako je čitalac već video, slavile Nevrodovu istoriju, očigledno je da je on podsticao čovečanstvo da traži svog vrhovnog boga u čulnom uživanju, i pokazao im kako mogu uživati u grešnim zadovoljstvima bez straha od Boga. Na svojim putovanjima su ga uvek pratile grupe žena, i putem muzike i pesme, i igrama i pijančenju i svemu što godi telu, on je tražio dobru sreću za čoečanstvo.

vavilonskoj istoriji Berossus-a. Za Bela, odnosno Nevroda, pošto je rasterao primitivnu tamu se kaže da ke razdvojio nebo i zemlju, i da je uspostavio red na zemlji. (Berossus, in Bunsen) Ove reči su namenjene da predstave Bela kao "onoga ko je oblikovao svet". Ali on stvara novi svet, jer su bića postojala i pre nego što je on pokazao svoje stvaralačke moći. Novi svet koji je stvorio Bel ili Nevrod je zapravo samo novi poredak koji je on uveo kada se, odbacujući sve božanske obaveze, pobunio protiv nebesa. Pobuna Divova je predstavljena kao pobuna protiv Nebesa. Na ovu antičku svađu između vavilonskih vladara i Nebesa postoji jasna aluzija u Danilovim rečima upućenim Nbukodonosoru kada najavljuje vladarevo poniženje i povratak, on kaže (Danilo 4:26), "carstvo će ti ostat, kad poznaš da *nebesa* vladaju."

⁶¹ U grčkom Septugintu, prevedenom na egipatski, izraz "silni" koji se u 1. Mojsijevom 10:8, se tumači kao uobičajeno ime za "Diva".

⁶² Ivan i Kallery, u njihovom istraživanju u Japanu, pokazuju da je tamo poznata slična priča onoj o Atlasu koja kaže da jednom dnevno car "sedi na svom tronu i drži svet i carstvo". Nešto slično ovome je dodato priči o Atlasu, jer Pausanias pokazuje da je Atlas takođe predstavlján kako drži i nebo i zemlju.

2.4. Smrt deteta

O načinu na koji je Nevrod umro, Sveto Pismo ćuti. Po antičkoj tradiciji, umro je nasilnom smrću. Okolnosti pod kojima se to desilo, međutim, su obavijene misterijom. Priča kaže da je Bog poslao oluju koja je srušila vavilonski toranj i da je Nevrod završio u ruševinama. Ovo ne može biti istina zato što imamo dovoljno dokaza da je vavilonski toranj stajao mnogo posle Nevrodovog vremena. U pogledu Ninusove smrti svetovna istorija govori mna mračan i misteriozan način, iako jedan izvor govori o nasilnoj smrti sličnoj onoj koja je zadesila Pentheus-a, Lycurgus-a,⁶³ i Orpheus-a, za koje se kaže da su rastrgnuti na komade.⁶⁴

Pošto smo uspostavili identitet Nevroda i egipatskog Ozirisa, Nevrodova smrt nam postaje jasnija. Oziris je umro nasilnom smrću, i njegova smrt je centralna tema celog egipatskog idolopoklonstva. Ukoliko je Oziris Nevrod, kao što smo videli, ta nasilna smrt koju su egipšani tako patetično žalili na njihovim godišnjim festivalima je upravo Nevrodova smrt. Opisi smrti boga koji je obožavan u nekoliko misterija u različitim zemljama su isti. Platonova izjava izgleda da pokazuje da se u svoje vreme

⁶³ Lycurgus, za koga se obično kaže da je bi Bakusov neprijatelj, je po Tračanima i Frigićima, identifikovan sa Bakusom, za koga se dobro zna da je rastrgnut na komade.

⁶⁴ Ludovicus Vives, *Commentary on Augustine*. Ninus ne prema Vives-u naziva "Kraljem Indije". Reč "Indija" kod klasičnih pisaca obično, iako ne stalno, označava Etiopiju ili Husovu zemlju. Zato se Choaspes u zemlji istočnih Husita naziva "Indijska reka" (Dionysios Afēr. Periergesis); a Vergilije za Nil kaže da dolazi od "obojenih indijaca" (Georg) – odnosno Husita, ili afričkih Etiopljana. Oziris se takođe po Diodor Siculus-u (Bibliotheca), naziva "Indojcem po poreklu". Ne može biti sumlje da je "Ninus, kralj Indije", Husitski ili Etiopljanski Ninus.

egipatski Oziris smatrao identičnim Tammuz-u,⁶⁵ a za Tammuz-a se dobro zna da je isto što i Adonis, poznati *lovac*, čiju je smrt Venera po pričama veoma gorko oplakivala.

Kako su egipatske žene plakale za Ozirisom, a feničanske i asirske žene za Tammuz-om, tako su grčke i rimske žene plakale za Bakusom, čije ime, kao što smo videli, znači "Oplakani". A sada se, u vezi sa Bahanalijskim oplakivanjima, pojavljuje značaj odnosa uspostavljenog između Nebros-a, "pegavog laneta" i Nevroda, "moćnog lovca". Nebros, ili "pegavo lane", be bio simbol za Bakusa, koji predstavlja samog Nebroda ili Nevroda. U određenim prilikama, na mističnim proslavama, se Nebros, ili "pegavo lane" rastrže na komade, kako saznajemo od Photius-a, u znak sećanja na ono što se dogodilo Bakusu,⁶⁶ koga lane i predstavlja. Rastrzanje Nebrosa, "pegavog", potvrđuje zaključak da Bakusova smrt, čak i kao Ozirisova smrt, predstavlja Nevrodovu smrt, koga su vavilonci obožavali upravo pod imenom "Pegavi". Iako u Misterijama ne pronalazimo sećanje na Oriona, diva i moćog lovca koga je proslavio Homer, pod tim imenom, on je ipak predstavljen simbolično kako je umro na sličan način kao i Oziris, i da je prenet na nebo.⁶⁷

⁶⁵ Videti Wilkinson's Egyptians. Platonova izjava pokazuje da je poznati Thoth bio savetnik Thamus-a, egipatskog kralja. Thoth je opšte poznat kao Ozirisov "savetnik". Stoga se može zaključiti da su Thamus i Oziris ista ličnost.

⁶⁶ Photius, pod naslovom "Nebridzion" citira Demostena koji kaže da su "pegava lanad (ili nebroid) rastrzana na komade iz određenih mističnih ili misterioznih azloga", a on sam nam kaže da je "rastrzanje neboid (ili laneta) oponašanje patnje Dionisija" ili Bakusa. (Photius, Lexicon)

⁶⁷ Videti Ovid's Fasti. Ovid predstavlja Oriona kao punog ponosa zbog svoje velike snage, kako se razmeće time da se ni jedno biće na zemlji ne može nositi sa njim, posle čega se pojavio škorpion "i", po rečima pesnika, "dodat je u zvezde". Ime za škorpiona na vabilonskom je Akrab, ali ak-rab, razdvojeno,

Iz persijskih izvora saznajemo da je upravo Nevrod taj koji je obožen posle svoje smrti pod imenom Orion i stavljen među zvezde. Ovde, dakle, imamo brojne i usklađene dokaze koji svi vode ka jednom zaključku, da je smrt Nevroda, deteta koje je obožavano u rukama svoje boginje-majke u Vavilonu, bila nasilna.

Kada je moćni heroj, u sred svoje slavne karijere, bio iznenada sasečen nasilnom smrću, izgleda da je šok koji je ta katastrofa izazvala bio ogroman. Kada se vest proširila, oni posvećeni zadovoljstvima su se osećali kao da je nestao najveći dobročinitelj čovečanstva, i da je radost naroda pomračena. Glasno je bilo naricanje koje se diglo do neba među otpadicima od prvobitne vere zbog te katastrofe. Tada su počela oplakivanja Tammuz-a, u šta su kćeri izraela dozvolile da budu umešane, i čije se postojanje može pratiti, ne samo u analima klasične antike, već i u svetskoj literaturi od Ultima Thule do Japana.

O postojanju tavih oplakivanja u Kini govori Rev. W. Gillespie: "Festival zmajevog čamca se događa sredinom leta, i to je sezona velikog uzbuđenja. Pre oko 2000 godina je živio mladi kineski mandarin Wat-yune, koga je narod veoma poštovao i voleo. Na opštu tugu, on se iznenada udavio u reci. Mnogi čamci su odmah pohnitali da ga traže, ali njegovo telo

označava "velikok tiranina", što je skriveno značenje škorpiona predstavenog u zodijaku. Taj oznak obeležava onoga ko je pobedio vavilonskog boga i uništio sistem koju je on uspostavio. Oziris je u Egiptu "nestao" (Wilkinson) dok je škorpion bio u suncu, a zbog tog nestanka su se dešavala velika oplakivanja. Još jedna tema se meša sa smrću egipatskog boga, ali treba posebno primetiti da, budući da je kao posledica sukoba sa škorpionom Oziris "dodat u zvezde", Oziris je "nestao" kada je škorpion bio u rastu.

nikada nije pronađeno. Od tog vremena, istog dana u mesecu, zmajevičamci kreću da ga traže". "To je nešto", dodaje autor, "kao oplakivanje Adonisa, ili plakanje za Tammuzom koje je pomenuto u Svetom Pismu". Budući da se veliki bog Buddh u Kini uglavnom predstavlja ako crnac, to može poslužiti za identifikovanje voljenog mandarina čiji se gubitak oplakuje svake godine.

Religijski sistem u Japanu se u mnogome poklapa sa onim u Kini. Na Islandu i širom Skandinavije postoje slična oplakivanja smrti boga Balder-a. Balder je, zbog izdaje boga Lokija, zlog duha, kao što je napisano u knjizi sudbine, "ubijen iako je nebesko carstvo zavisilo od njegovog života". Njegov otac Odin je "saznao strašnu tajnu iz knjige sudbine prizivajući Volar-a iz njegovog podzemnog prebivališta. Svi su se bogovi tresli zbog znanja o ovom događaju. Tada je Frigga (Odinova žena) pozvala sve živo i neživo da se zakune da neće nauditi Balderu. Vatra, voda, kamen i biljke su bili vezani ovom zakletvom. Samo je jedna biljka, imela, propuštena. Loki je otkrio grešku i učinio prezrenu biljku smrtonosnim oružjem.

Među ratničkim zabavama u Valhali (prebivalištu bogova) je bilo bacanje strelica na neranjivo božanstvo, koje je uživalo nudeći svoje začarane grudi njihobom oružju. Tom prilikom je zli genije stavio grančicu imele u ruke slepog Hodera i upravljao njime, pa je strašno proročanstvo ispunjeno slučajnim bratoubistvom. Posmatrači su zanemeli u čudu, a njihova nesreća je bila još veća zato što se niko, zbog svetosti mesta, nije usudio da ga osveti. Uplakani su odneli njegovu beživotno telo na obalu i položili ga na brod zajedno sa telom Nanne, njegove neveste, koja je umrla

zbog slomljenog srca. Njegov konj i oružje su spaljeni sa njim, što je bio običaj na sahranama antočkih heroja sa severa". Frigga, njegova majka, je bila savladana bolom. "Neutešna zbog smrti svog prelepog sina", kaže Dr. Crichton, "ona je poslala Hermoda (brzog) boginji Heli (boginji pakla ili podzemnog sveta), da ponudi otkup za njegovo oslobađanje. Mračna boginja je obećala da će ga vratiti pod uslovom da sve na zemlji plače za njim. Tada su poslali glasnici po celom svetu da se uvere da je naređenje ispunjeno i da je efekat opšte tuge isti kao i veliko otapanje". Postoje značajna odstupanja od prvobitne priče u ove dve legende, ali je suština priča ista što pokazuje da su se morale spustiti sa iste planine.

2.5. Božanstvo deteta

Ako je iko bio zabrinut zbog tragične smrti Nimroda, onda je to bila njegova žena Semiramida koja je sa prvobitno pokorne pozicije odgajena da sa njim deli vavilonsko presto. Šta bi ona mogla da uradi u slučaju ove nužde? Da li bi trebalo da tiho uzdrži od pompe i ponosa za koji je odgajena? Ne. Zbog smrti njenog muža, njena moć je doživela šok. Međutim, njena odlučnost i neograničena ambicija nisu bile pod kontrolom. Naprotiv, njena ambicija se uzdigla još više. Za života, njen muž je bio smatran herojem; u smrti, ona će ga obožavati kao boga, kao ženino obećano seme - „Zero-ashta,”⁶⁸ koji je predodređen da povredi glavu zmije i da pri tom povredi sopstvenu petu.

⁶⁸ Zero na kaldejskom znači „seme“. Imamo razloga da donesemo zaključak da se na grčkom ova reč javlja kao Zeira, A poprilično prirodno ona je zadobila oblik Zoro, kao što se može videti na osnovu promene reči Zerubbabel u grčkoj Septuaginti u Zoro-babel. Samim tim, Zuro-ashta, „seme žene“, postalo je Zoroaster, dobro poznato ime za predstavnika obožavaoca vatre. Ime Zoroaster (Zaratustra) se takođe može naći i kao Zeroastes (Johannes Clericus, De Chaldoeis). Čitalac koji se konsultuje sa temeljnim radom Dr. Wilsona iz Bombaja na temu Parsi religije, otkriće da je postojao jedan Zoroaster dosta pre tog Zoroastera koji je živio za vreme vladavine Histaspas Darijusa. U istorijskim beleškama, Zoroaster iz Baktrije najčešće se pominje. Međutim, glas antike je jasan i izričit kada kaže da je prvi i veliki Zoroaster bio Asirac ili Kaldejac (Suidas), i da je on bio osnivač idolopokloničkog sistema Vavilona kao i Nevrod. Prilično je jasan i kada kaže da je on umro nasilničkom smrću baš kao i Nevrod, Tamuz i Bakus. Identitet Bakusa i Zoroastera je dalje dokazan epitetom koji je Pyrosporus dodelio Bakusu u Orfičkim himnama. Kada je drevno obećanje o Edenu počelo da pada u zaborav, značenje imena Zero-ashta bilo je izgubljeno za sve koji su poznavali samo egzoteričnu doktrinu paganizma. Kako je „ashta” označavalo „vatra” u Kaldeji kao i „ženu”, Bakusovi rituali imali su veze sa obožavanjem vatre. Ime Zero-ashta je postalo shvaćeno kao „seme vatre” pa otud dolazi i epitet Pyrisporus ili Ignigena, „rođena od vatre”, koji se i na Bakusa primenjuje. Od ovog pogrešnog tumačenja imena Zero-ashta, ili zbog namernog

Patrijarsi i sveukupni drevni svet bili su savršeno upoznati sa velikim drevnim obećanjem o Edenu i dobro su znali da ranjena peta obećanog semena podrazumeva njegovu smrt i da se kletva koja je bačena na svet može ukloniti samo smrću velikog Izbavitelja. Ukoliko obećanje u vezi sa povređivanjem zmijine glave koje je zabeleženo u Postanju, kao što je dato našim prvim roditeljima, stvarno dato, i ako je čitavo čovečanstvo poteklo od njih, onda se može očekivati da se neki trag tog obećanja može pronaći u svim nacijama. To je i činjenica. Ne postoji nacija na zemlji u čijoj mitologiji ne postoji trag o ovome. Grci su predstavili

krivljenja značenja istog od strane sveštenika koji su želeli da ustanove jednu doktrinu za početno a drugu za iskrivljeno i vulgarno značenje, potekla je priča o nerođenom detetu Bakusu koje je spaseno od plamena koji je progutao njegovu majku Samelu kada je Jupiter u svoj svojoj slavi došao da je poseti (Ovids Metam.)

Postojalo je još jedno ime po kome je Zoroaster poznat, a koje nam ne daje ništa manje instrukcija od prethodnih, a to je Zar-adas, „Jedino seme” (Johannes Clericus, De Chaldoeis). U Wilsonovoj Parsi religiji, pominje se ime Zoroadus ili Zarades. Stari pagani, dok su priznavali jednog i jedinog Boga pre svega, znali su takođe da je bilo samo jedno seme na kome su izgrađene sve nade sveta. U skoro svim nacijama, ne samo da je postojao vrhovni bog pod imenom Zero ili Zer, „seme” i velika boginja pod imenom Ashta ili Isha, „žena”; ali veliki bog Zero je često okarakterisan nekim epitetom koji podrazumeva da je on „jedini”. O takvim imenima i epitetima može da posvedoči stih 3:15 Postanja i ništa drugo. Ime Zar-ades ili Zoro-adus, takođe zapanjujuće ilustruje Pavlove reči: „A ne veli: i semenima, kao za mnoga, nego kao za jedno: i semenu tvom, koje je Hristos.”

Vredno je zapaziti da moderan sistem parsizma koji potiče od reforme starog obožavanja vatre u doba Darijusa Histaspa, koji je odbio obožavanje boginje-majke i iz imena Zoroaster izbacio reč „žena.” Samim tim, na svetom jeziku koji su govorili Parsi a koji se zvao Zend, ime njihovog velikog reformatora jeste Zarathustra - „pružanje semena”. Poslednji deo imena potiče od Thusht (koren je Chaldee-nthsh, ali se ne gubi), „pustiti na slobodu ili osloboditi”. Thusht je infinitiv a u Sanskritu ra koje mu je prikačeno i koje dodaje afinitet reči Zend predstavlja dobro poznat znak vršioca radnje bar kao što to čini er u engleskom jesiku. Zend Zarathushtra, samim tim, predstavlja ekvivalent reči Phoroneus, „Emancipator.”

svog velikog boga Apolona kako ubija zmiju Fito a Herkulesa kako davi zmiju još dok je bio u kolevcu. U Egiptu, Indiji, Skandinaviji i Meksiku pronalazimo jasne aluzije na sličnu veliku istinu. Wilkinson kaže : „Zli genije protivnika egipatskog boga Horusa je često predstavljen oblikom zmije čiju glavu Horus probija kopljem. Ista priča se dešava i na području Indije gde je zla zmija Calyia ubijena od strane Višnu, u avataru (inkarnaciji) Krišne (slika br.18), a smatra se da je skandinavsko božanstvo Tor ranilo glavu velike zmije sopstvenim buzdovanom.” On dodaje da se poreklo ovoga može naći u Bibliji. Ukoliko se osvrnemo na slično verovanje među meksikancima, pronalazimo Humboldt-ove reči da je „zmija smrvljena velikim duhom Teotlom, kada uzima obličje nekog od podređenih božanstava, jeste genije zla – pravi Kakodaemon.” U skoro svim slučajevima, kada se predmet ispituje odozdo, ispostavi se da je zmija koja uništava boga predstavljena kako prolazi kroz teškoće i patnju koje se završavaju njenom smrću. Samim tim, bog Tor, dok na kraju uspeva da uništi veliku zmiju, predstavljen je kako u samom trenutku pobede umire od otrovnog izdisaja zmije. Na isti način su i vavilonci predstavili svog velikog uništitelja zmije među figurama njihove drevne sfere. Njegova misteriozna patnja je samim tim opisana od strane velikog grčkog pesnika Aratusa, čiji jezik pokazuje da kada je pisao, značenje toga što je bilo predstavljeno se gubilo, mada, kada se posmatra u svetlu Svetog pisma, svakako jeste veoma važno:

„Ljudsko obličje, opterećeno teškim radom, javlja se; Međutim još uvek mu ime neznano ostaje; Niti su poznate muke koje time trpi; Ali čim izgleda da pada na kolena, Njegovi smrtnici neznаницe Engonasisa zovu; I dok mu se uzvišene grozne ruke

šire, Ispod njega se javlja zmajeva strašna glava, A njegovo desno stopalo nepomično stoji, Fiksirano na povijenoj kresti čudovišta.”

slika br. 18

Konstelacija koja je time predstavljena jeste obično poznata pod imenom koje nosi značenje „Onaj koji kleči”, upravo iz samog ovog opisa grčkog pesnika, ali jasno je da je reč „Engonasis” potekla od Vavilonaca i mora se protumačiti ne u grčkom nego u kaldejskom smislu. Ukoliko se tako protumači, kao što sam postupak ovog lika nalaže, ime ovog misterioznog paćenika jeste „Onaj koji je zdrobio zmiju”.

Ponekad kada je stvarno ubijanje zmije predstavljeno kao mnogo lakši proces, čak i tad je smrt bila krajnji rezultat a upravo ta smrt uništitelja zmije opisana je na takav način da ne postoji nikakva sumnja da je priča pozajmljena. Ovo je posebno slučaj sa indijskim Krišnom, na koga Wilkinson aludira u datom isečku. U legendi koja se tiče njega, čitavo drevno obećanje o Edenu jeste veoma upečatljivo otelotvoreno. Pre svega, on je predtavljen na slikama sa nogom na glavi velike zmije a zatim, nakon što istu uništi, govori se o tome kako je on umro kao posledica toga što je bio pogođen strelom u stopalo, a kao što je to slučaj i sa Tamuzom, veliki plač se svake godine priređuje u njegovu čast. Čak i u Grčkoj, u klasičnoj

priči o Parisu i Ahilu, imamo vrlo jednostavnu aluziju na taj deo drevnog obećanja koje se odnosi na povređivanje „pete” osvajača. Ahila, jedinog sina boginje, bilo je nemoguće povrediti u bilo koje mesto osim u petu, ali ta rana je bila smrtonosna. To je i njegov protivnik iskoristio usled čega je i došlo do smrti.

Ukoliko postoje dokazi da su čak i pagani znali da će upravo smrću obećani Mesija uništiti smrt i onog koji ima moć nad smrću, Đavola, pod kolijem je tek dubokim utiskom čovečanstvo bilo kada je u pitanju ova istina od ključnog značaja u ranim danima Semiramide, kada su oni bili toliko bliže izvoru božanske tradicije. Kada je ime Zoroaster, „seme žene”, dato onome koji je zbog lažnog obožavanja i otpadništva umro u sred uspešne karijere, ne postoji sumnja u vezi značenja koje to ime treba da pruži. A činjenica o nasilnoj smrti heroja, koji je uz poštovanje svojih sledbenika uradio sve to kako bi blagoslovio čovečanstvo, učinio život srećnim i oslobodio ljude tako da se ne plaše gneva koji dolazi, umesto da bude fatalna za dodeljivanje jedne takve titule njemu, učinila je sasvim suprotno.

Sve što je bilo potrebno da bi se ta šema dozvolila u ime onih koji su od pravog Boga tražili izgovor za stalno nepoštovanje religijskih uverenja, bilo je samo otkriće da iako je veliki čuvar tog nepoštovanja pao i postao plen zlih ljudi, on je sebe slobodno ponudio za dobrobit čovečanstva. Evo šta je zapravo urađeno. Kaldejska verzija priče o velikom Zoroasteru jeste ta da se on molio vrhovnom Bogu raja da mu oduzme život; da je njegova molitva uslišena i da je on umro uveravajući svoje sledbenike da ukoliko budu gajili uspomenu na njega, carstvo nikada

neće pripadati ikom drugom do Vaviloncima. Ono što vavilonski historičar Beros kaže da odsecanje glave velikog boga Bela takođe ima isti efekat. Bel je, kako Beros kaže, zapovedio jednom od bogova da mu odseku glavu da se od krvi koja bude prolivena ovom njegovom zapovesti i njegovim pristankom i koja potekne zemljom, nova stvorenja mogla da budu formirana, jer je prvo stvaranje smatrano vrstom neuspeha. Samim tim, smrt Bela, koji je bio Nevrod, baš poput one koja se pripisuje Zoroasteru predstavljena je kao u potpunosti dobrovoljna i izvršena radi dobrobiti sveta.

Izgleda da su onog trenutka kada je mrtav heroj trebalo da bude deifikovan tajne Misterije osmišljene. Prethodni oblik neprihvatanja religijskih uverenja tokom Nevrodovog života izgleda da je otvoren za javnost. Očigledno je postojalo osećanje da publicitet nije dolazio u obzir. Smrt velikog kolovođe ovog neprihvatanja religijskih uverenja nije smrt ratnika koji je ubijen u bici, već svečano nanesen čin pravične surovosti. Ovo je dobro ustanovljeno smrću Tamuzu i Ozirisa. Sledi svedočenje o Tamuzu, koje je dao proslavljeni Majmonid, a koje duboko prožima sva kaldejska učenja: „Kada je lažni prorok pod imeno Tamuz propovedao određenom kralju da on treba da obožava 7 zvezda i 12 znakova Zodjaka, taj kralj je naložio da ga ubiju. U noći uoči njegove smrti sa svih strana sveta sve slike su se sakupile u vavilonskom hramu i oformile jednu veliku zlatnu sliku Sunca koja je stajala između raja i zemlje. Ta slika se prostirala u sredini hrama, kao i sve slike oko nje, i govornice su im sve što se Tamuzu desilo. Slike su plakale i žalile celu noć a zatim, to jutro, one su odletele, svaka u svoj hram na različitim krajevima sveta. Odatle potiče običaj koji se obeležava svake godine, na prvi dan meseca Tamuza kada se žali i plače za Tamuzom.”

Ovde naravno postoji sva ekstravagancija idolopoklonstva kao što se ona može naći u Kaldejskim svetim knjigama sa kojima se Majmonid konsultovao; ali ne postoji razlog za sumnju u vezi činjenica oko načina ili uzroka smrti Tamuza. U ovoj kaldejskoj legendi stoji da je komandom „određenog kralja” ovaj kolovođa neprihvatanja religijskih učenja usmrćen. Ko bi mogao da bude ovaj kralj koji se toliko odlučno protivio obožavanju domaćina raja? Od onoga što je rečeno o egipatskom Herkulu, dobili smo vrlo vredne informacije o ovoj temi. Wilkinson priznaje da je najrevniji Herkul i onaj istinski primitivan bio poznat u Egiptu kao neko ko se uz pomoć „moći bogova”⁶⁹ (tj. Duha) borio sa divovima i pobedio ih.

Bez sumnje, Herkulovo ime i karakter su kasnije Pagani dali onima koji će ga obožavati kao velikog oslobodioca ili mesiju, baš kao što su oni koji su se protivili paganskim božanstvima postali poznati kao „Divovi” koji su se pobunili protiv raja. Al hajde samo da se osvrnemo na to ko su bili ti Divovi koji su se pobunili protiv Raja. To su bili Nevrod i njegovi sledbenici, jer su Divovi bili „oni moćni” koje je Nimrod predvodio. Ko je onda bio najprikladniji da predvodi suprostavljanje odbijanju religijskih uverenja za vreme primitivnog obožavanja? Da je Šem bio tad živ, on bi bez sumnje bio taj. Ko bi poput njega mogao? U skladu sa ovom dedukcijom, pronalazimo da je jedno od imena primitivnog Herkula u Egiptu bilo „Sem”.

⁶⁹ Ime istinskog boga je (Elohim) jeste u množini. Samim tim, „moć bogova” i „boga” izražena je istim terminom.

Ukoliko je „Sem” bio primitivan Herkul koji je savladao Divove, i to ne samo pukom fizičkom silom već „silom Boga” ili uticajem Svetog duha, to se onda u potpunosti slaže sa njegovim karakterom. Štaviše, neverovatno je to koliko se poklapa sa egipatskim beleškama o smrti Ozirisa. Egipćani kažu da je veliki neprijatelj njihovog boga savladao Ozirisa ali ne otvorenim nasiljem. Skovavši zaveru, zajedno sa 72 vodeća čoveka Egipta, nadmoćao ga je, ubio a zatim isekao njegovo mrtvo telo na parčad i različite delove poslao u gradove širom zemlje. Pravo značenje ovoga se javlja kada se baci pogled na pravosudne institucije Egipta. Bilo je ukupno 72 sudije, među kojima su bili i civili i sveci, koji su u skladu sa egipatskim zakonom imali zadatak da odluče kakva će kazna biti dodeljena krivcu koji je toliki prestup načinio kao što je to bio Oziris, pod pretpostavkom da je ovo bilo pravosudno pitanje. Prilikom rešavanja takvog slučaja, dva tribunala su bila uključena. Pre svega, tu su bile obične sudije koje su imali moć nad životom i smrti, i kojih je bilo ukupno trideset. Zatim, postojao je tribunal koji se sastojao od 42 sudije, koji su, ukoliko Oziris bude osuđen na smrt, imali zadatak da donesu odluku o tome da li će njegovo telo biti sahranjeno ili ne. Pre svake sahrane, ovaj tribunal je morao da donese odluku da li će pojedinac biti sahranjen ili ne.⁷⁰

⁷⁰ Diodor: Reči Diodora, onako kako su date u običnim izdanjima, svode broj sudija na „više od 40” bez tačne naznake koliko ih zapravo ima. U Codex Coislianus stoji da se radi o droju koje je „za dva veći od 40”. Zemaljskih sudija, koji su sudili o tome da li neko treba da bude sahranjen ili ne, kako Wilkinson i Bunsen tvrde, bilo je isto koliko i sudija pakla.

Spomenici svedoče o tome da je ovih sudija bilo 42. Samim tim, i zemaljskih sudija koji sude oko toga ko će biti sahranjen takođe mora da bude 42. U skladu sa ovim brojem koji se jednako odnosi na sudije ovog sveta i sveta duhova, Bunsen, kada je govorio o suđenju preminule osobe u neviđenom svetu, koristi ove reči u gore navedenom pasusu: „42 boga (broj sudija koji sačinjavaju zemaljski tribunal za mrtve) zauzimaju mesta sudija.” Sam Dorije, bilo da je

Pošto je odbijeno to da se on sahrani, oba tribunala su morala biti uključena. Samim tim, bilo bi tačno 72 osobe, a Typho je bio predsednik. Osudili su Ozirisa na smrt i naložili da bude isečen na komade. Na šta se onda odnosi ova izjava, kada se uzme u obzir zavera, ako ne na to da je veliki suparnik idolopokloničkog sistema koji je Oziris uveo, do te mere ubedio sudije o veličini prekršaja koji je on počinio, da su prestupnika osudili na strašnu smrt i sramotu nakon nje, kako bi se zastrašio svako ko bi mogao da krene njegovim stopama. Sečenje mrtvog tela na komade i slanje delova tela u različite gradove paralelno je onome što čitamo u Bibliji o sečenju mrtvog tela Levove konkubine na delove (Sudije 19:29) i o tome kako su poslali delove njenog tela svakom od 12 plemena Izraela. Sličan korak preduzima i Savle, koji „uze dva vola, i iseče ih na komade, i razasla ih u sve krajeve Izrailjeve (1. Samuilova 11:7). Kritičari tvrde da su i Levi i Savle postupali po patrijarhalnom običaju prema kome bi osveta bila izvršena nad onima koji se nisu odazvali okupljanju koje je na ovakav ozbiljan način prizvano. Savle je mnogo reči upotrebio kako bi iskazao sledeće kada su delovi vola bili poslani plemenima: „ Ko ne pođe za Saulom i za Samuilom, ovako će biti sa govedima njegovim. I strah Gospodnji popade narod, te iziđoše jednodušno.” Na sličan način, kada su delovi Ozirisa poslani u gradove od strane 72 „zaverenika”, drugim rečima, vrhovnih sudija Egipta, oni su ozbiljno poručili: „ko god da uradi isto što

stvarno napisao da je njihov broj „za dva veći od 40” ili samo „veći od 40”, daje nam razloge da verujemo da je stvarno imao na umu broj 42. On kaže da je „čitava priča o senkama ispod”, onakva kakvu je Orfej preneo iz Egipta, „korporana od ceremonija egipatskih sahrana”, kojoj je prisustvovao nakon suđenja o sahrani mrtve osobe. Ukoliko je stvarno bilo samo 42 sudije u „senkama ispod”, onda se čak i po tome što je Diodor pokazao vidi da broj onih koji sude na zemlji moda da je bio isti, bez obzira na način tumačenja njegovih reči.

je i Oziris uradio, isto treba i njemu da bude urađeno; tako da i on takođe treba da bude isečen na komade.”

Kada je nereligija i nepoštovanje religijskih uverenja ponovo zavladała, ovaj čin na koji su sastavljeni autoriteti u vezi sa kolovodom otpadnika bili navedeni, a koji je namenjen da se stavi tačka na kombinovane sisteme nereligije i depotizma koje su postavili Oziris i Nevrod, svakako je bio razlog intenzivne mržnje upućene svim njegovim simpatizerima; a kao glavni učesnik u njemu stigmatizovan je Typho ili „Onaj zli.”⁷¹

Uticao koji je ovaj omrznuti Typho ostavljao u umovima takozvanih „zaverenika”, ukoliko u obzir uzmemo fizičku silu kojom je Nimrod podržavan, mora da je bio veliki. To nam pokazuje da iako je njegovo delo koje se tiče Ozirisa zaklonjeno, a on sam nagrđen imenom punim mržnje, on zaista nije bio niko drugi do primitivni Herkul koji je pobedio Divove uz pomoć „Božije moći” ili ubedljive moći njegovog svetog duha.

⁷¹ Wilkinson priznaje da su različiti pojedinci u različito vreme gajili mržnju prema Egiptu. Jedno od najzapaženijih imena po kojima je Typho ili Onaj zli bio poznat bilo je Seth (Epiphanius, Adv. Hoeres). Seth i Shem su sinonimi koji označavaju „onog određenog.” Kako je Shem bio mlađi Noin sin i „brat Jafeta starijeg” (1. Mojsijeva 10:21), i kako je preeminentnost božanski dodeljena njemu, ime Shem, „onaj određeni” bez sumnje je dato njemu od strane božanstva, bilo na rođenju bilo kasnije, kako bi on bio obeležen baš kao što je Seth prethodno bio obeležen kao „dete obećanja.” Shem, međutim, izgleda da je u Egiptu bio poznat kao Typho, ne pod imenom Seth već pod svojim imenom. Wilkinson nam govori da je Typho bio okarakterisan imenom koje je imalo značenje „uništiti ili opustošiti.” Ime Shem takođe ima značenje „napustiti” ili ostaviti da propadne. Dakle, Shem, onaj određeni, od strane svojih neprijatelja je nazvan imenom koje nosi značenje „Onaj koji pustiši ili uništava”, tj. đavo.

U vezi sa ovim Shemovim karakterom, mit u kojem Adonis, koji je poistovećen sa Ozirisom, biva ubijen kljovama divljeg vepra, lako se može otkriti.⁷² Kljova divljeg vepra je simbol. U svetom pismu, kljova se zove „rog”, mnogi klasični Grci nisu pravili razliku između ova dva.⁷³

Sada kada nam je poznato da se kljova smatra „rogom” u skladu sa simbolizmom idolopoklonstva, značenje kljova vepra, koje su ubile Adonisa, nije toliko teško pronaći. Rogovi bika koje je Nevrod nosio predstavljali su simbol fizičke moći. Kljove vepra su bile simbol duhovne moći. Kako „rog” znači moć, samim tim i kljova, koja predstavlja rog u ustima, znači „moć u ustima”; drugim rečima, moć ubeđivanja, sama moć koju je „Sem”, primitivni Herkul, posedovao. Čak od drevnih tradicija Gela, dobijamo delić dokaza koji ilustruje ovu ideju o moći u ustima, i vezuje je za velikim Noinim sinom, na kome počiva blagoslov Svevišnjeg, kako je to zabeleženo u Svetom pismu. Keltski Herkul je poznat i pod imenom Hercules Ogmius, što na kaldejskom znači „Herkul koji žali”.⁷⁴

Ni jedno ime ne može da bude prikladnije, niti može da više opisuje istoriju Šema, nego ovo. Izuzev našeg prvog roditelja, Adama, možda nikada nije ni postojao čovek koji je video više patnje od njega. Ne

⁷² U Indiji, priča se da je demon sa „licem vepra“ dobio takvu moć svojom posvećenošću, da je vršio opresiju nad „posvećenicima“ ili obožavaocima bogova, koji su morali da se kriju. (Moor's Pantheon) Čak i u Japanu postoji sličan mit.

⁷³ Puzanija priznaje da su neki u njegovo doba smatrali kljove zubima, ali on se jako zalagao za to da se one smatraju „rogovima”.

⁷⁴ Keltski učenjaci tvrde da ime Ogmius etimološki potiče od reči Ogum, za koju kažu da znači „tajna pisanja”; ali veća verovatnoća je ta da je reč Ogum potekla od imena boga, a ne da je ime boga izvedeno iz nje same.

samo da je video široko rasprostranjeno nepoštovanje religijskih uverenja, koje ga je duboko povređivalo jer je prisustvovao strašnoj katastrofi – poplavi, već je živeo dovoljno dugo da sahrani 7 generacija svojih potomaka. Živeo je 502 godine nakon poplave, i kako su životi ljudi postali dosta kraći nakon tog događaja, ništa manje nego 7 generacija njegovih direktnih potomaka umrli su pred njim (1. Mojsijeva 11:10-32). Koliko je samo prikladno ime Ogmios, „Onaj koji pati ili žali” za onog ko je prošao kroz toliku istoriju! Sada, na koji način je ovaj Herkul koji „žali” predstavljen kako smiruje narode i ispravlja nepravde? Velike grupe ljudi su predstavljene kako ga prate, vučeni finim zlatnim lancima prikačenim za njihove uši i usta.⁷⁵

Postoji velika razlika između ova dva simbola – kljove vepra u zlatni lanci koji su prikačeni za usta i uši i koje vuku gomilu ljudi; ali oba ova simbola veoma lepo ilustruju istu ideju – jačina te ubedljive snage koja je omogućila Shemu da podnese prlimu zla koja je brzo preplavila svet. Kad je Shem imao toliko moćan uticaj na umove ljudi da ih je naveo da slede strašan primer velikog Apostata, i kada su odsečeni Apostatovi udovi

⁷⁵ Sir W. Betham's Gael and Cymbri. U vezi sa ovim Ogmiosom, jedno od imena „Sema”, velikog egipatskog Herkula koji je pobedio Divove, vredno je pomena. To ime je Chon. U Bryant-ovom delu Etymologicum Magnum stoji: „Kažu da je na egipatskom dijalektu Herkul oslovljavan imenom Chon.” Treba uporediti ovo sa Wilkinson gde je Chon oslovljavan imenom „Sem.” Khon na kaldejskom znači žaliti, a kako je Shem bio Khon – tj. „Sveštenik” Svevišnjeg Boga, njegov karakter i čudne okolnosti kao kod Khona „koji žali” formirali bi dodatni razlog zašto on treba da bude poznat pod imenom egipatskog Herkula. Ne treba zanemariti to da što se tiče onih koji teže tome da grešnike odvrate od pogrešnih puteva, postoji elokventnost u suzama koja je vrlo impresivna. Suze Whitefielda činile su veliki deo njegove moći, a samim tim su i suze Khona, Herkula „koji je žalio” pomogle istom da savlada Divove.

poslati u glavne gradove, gde je bez sumnje njegov sistem bio ustanovljen, ljudi su shvatili da ukoliko se idolopoklonstvo nastavi i ukoliko načini korak napred, pod ovim okolnostima, neizbežno je da će se ono nastaviti u tajnosti. Strah od egzekucije, nanesen nekome ko je toliko moćan kao Nevrod, učinilo je neophodnim da se u nekom narednom periodu obrati posebna vrsta predostrožnosti. Pod ovim okolnostima, dakle, nastao je sistem „Misterije” koja se, iako centrirana u Vavilonu, proširila celim svetom. U ovim Misterijama, pod velom tajne i uvođenjem zakletve, i svim plodnim izvorima magije, ljudi su postepeno ponovo navedeni na svo idolopoklonstvo koje je bilo zabranjeno u javnosti. Nove odlike su dodate idolopoklonstvu koje su isto učinili u većoj meri bogohulnim nego što je to bilo ranije. Ta magija i idolopoklonstvo su bile sestre bliznakinje. Na svet su došle zajedno, za šta i imamo obilnu količinu dokaza. Kako tvrdi istoričar Justin „Za njega (Zoroastera) kažu da je prvi izumeo magijske veštine i da je uporno proučavao kretanja nebeskih tela.” Zoroaster o kome Justin govori jeste Baktrijanac Zoroaster, ali ovo je široko prihvaćeno kao greška. Stanley, u svojoj Istoriji orijentalne filozofije, donosi zaključak da se greška javila usled sličnosti imena, i ono što je pripisano Baktrijanac Zoroasteru zapravo je pripadalo Kaldejcu jer se „ne može zamisliti da je Baktrijanac bio izumitelj tih veština u kojima je Kaldejac, njegov savremenik, bio toliko vešt.” Epifanije je očigledno do znatnog zaključka pre njega. On tvrdi, na osnovu dokaza koji su mu bili dostupni, da je „Nevrod koji je osnovao nauke magije i astronomije, izum koji je kasnije pripisan Baktrijancu Zoroasteru.” Kao što smo videli da su Nevrod i Kaldejski Zoroaster isto, zaključci drevnih i modernih ispitivanja kaldejskog antičkog sveta u potpunosti su u harmoniji. Tajni sistem Misterija sada je imao gomilu načina da se nametne čulima učesnika,

trikovima i sredstvima magije. Uprkos svoj brizi i predostrožnostima onih koji su sprovedili ovakve inicijacije, dovoljno je ostalo dokaza da nam da jasan uvid u njihov pravi karakter. Sve je bilo podešeno tako da umove početnika dovede do najvišeg stupnja uzbuđenja, tako da ako se oni implicitno predaju sveštenicima, mogu očekivati bilo šta. Nakon što su kandidati za inicijaciju prošli kroz ispovedaonicu i zakleli se izrekavši zahtevane zakletve, „čudni i neverovatni objekti”, kako kaže Wilkinson, „pojavi su se”. Ponekad je mesto u kome su bili izgledalo kao da se trese; ponekad je bilo obasjano svetlošću ili je svetlelo od vatre, a zatim prekriveno potpunom tamom, ponekad su se javljali gromovi i grmljavina, ponekad su se čuli strašni zvuci i dreka, a ponekad su čak i strašni prividi zapanjivali zastrašene posmatrače.” Zatim, konačno, pred njima se pojavio veliki bog, centralni objekat njegovog obožavanja, Oziris, Tamuz, Nimrod ili Adonis, na najprikladniji način kako bi smirio njihova osećanja i aktivirao njihove slepe afekcije. Zapis jedne takve manifestacije je dat od strane drevnog Paganina, pažljivo zaista, ali opet na način koji pokazuje prirodu magijske tajne kojom je jedno takvo očigledno čudo postignuto: „U manifestaciji koju niko ne sme da otkrije ... na zidu hrama se vidi svetlosna masa koja se prvo javlja sa velike udaljenosti. Ona se pretvara, dok se otvara, u lice koje je očigledno božansko i natprirodno, ozbiljnog aspekta ali ipak sa dozom slatkoće. Prateći učenja misteriozne religije, aleksandrijci su smatrali da je to Oziris ili Adonis i ukazivali su mu čast.” Na osnovu ove izjave, skoro da nema sumnje da je magijski čin koji je ovde vršen ništa drugo do metod koji se danas koristi u fantazmogoriji. Takva ili slična sredstva su upotrebljavana u najranijem dobu kako bi se živima prikazali mrtvi, u tajnim Misterijama. Imamo izjave iz najranije istorije koje se odnose na vreme Semiramide koje nagoveštavaju da su se

magijski obredi vršili upravo u ovu svrhu.⁷⁶ Kako je magični fenjer, ili nešto slično tome, upotrebljavano i u kasnijem dobu kako bi se postigao isti cilj, razumno je doneti zaključak da su ista sredstva ili slična korišćena i u najranija vremena, kada su isti efekti bili proizvedeni.

U rukama većih ljudi koji su se bavili ovakvim osmišljavanjem, ovo je bilo moćno sredstvo za nametanje nečega onima koji su bili voljni da im se nešto nametne, koji su se protivili svetoj duhovnoj religiji živoga Boga koja se još uvek održavala i nakon što je čitav taj sistem oboren. Bilo je lako onima koji su upravljali Misterijama, jer su otkrili tajne koje su tada bile nepoznate gomili ljudi, i koje su bile pažljivo sačuvane, kako bi ljudims pružili ono što možda izgleda kao okularna demonstracija toga da je Tamuz, koji je bio ubijen i za kim je takva žalost iskazana, još uvek živ, i okružen božanskom i rajskom slavom. Sa usana jednog od veličanstveno

⁷⁶ Jedna od izjava na koju se pozivam nalazi se u sledećim rečima Mojsija Horenskog u okviru njegove Armenijske istorije, a odnosi se na Semiramidin odgovor upućen Araeusu koga je ona zarobila u bici: „Izdala sam naređenje, kaže Semiramida, mojim bogovima da ližu rane Araeusa i da ga dignu iz mrtvih. Bogovi su, kaže ona, lizali Araeusove rane i vratili ga u život.” Da je semiramida stvarno učinila to što kaže da jeste, to bi bilo čudo. Efekti magije su bila lažna čuda: Justin i Epifanije pokazuju da u samom začecu idolopoklonstva leže lažna čuda. Osim u slučaju da je tad bilo poznato da Semiramida čini lažna čuda i diže iz mrtvih koristeći magiju, neverovatno je to da bi ona dala takav odgovor onima koje želi da umilostivi; jer, s jedne strane, kako bi ona ikada mogla da smisli takav odgovor a sa druge, kako bi mogla da očekuje da bi to imalo željeni efekat ako nije postojalo trenutno verovanje u praktikovanje nekromansije? Otkrivamo da u Egiptu, otprilike u isto doba, takva vrsta magijskih veština mora da je bila praktikovana, ukoliko je verovati Manetonu. „Maneton kaže”, kako Josif tvrdi, „da je on (starešina Horus o kome se očigledno govori kao o ljudskom i smrtnom kralju) primljen u videokrug bogova, i da je Amenhotep želeo istu privilegiju.” Ovo navodno prihvatanje pod okrilje bogova očigledno je impliciralo upotrebu magijskog umeća o kome se u ovom tekstu govori.

otkrivenih, ili, što je praktično isto, sa usana nekog nevidenog sveštenika koji u njegovo ime govori iza scene, šta bi moglo da potekne toliko divno ili neverovatno da bi ljudi u to poverovali? Samim tim, čitav sistem tajnih Misterija Vavilona namenjen je da proslavi jednog mrtvog čoveka; a čim je ustanovljeno obožavanje jednog mrtvog čoveka, usledilo je obožavanje mnogo njih. Ovo baca svetlost na jezik 106. Psalma gde Gospod prekoreva Izrael za njihovu nereligioznost, kaže: „Spojili su se kod Velfegora i jeli žrtve prinesene mrtvima.” Samim tim, put je popločan za unošenje svih grozota i zločina koji su se odigravali u Misterijama; jer oni koji nisu želeli da zadrže Boga u svom znanju, koji su preferirali neki vidljiv predmet obožavanja, udovoljili su čulnim osećanjima svojih telesnih umova, i njima ništa nije moglo da u većoj meri odgovara razumu nego da sopstvenim ušima čuju komandu od strane toliko veličanstvene manifestacije koja navodno potiče od samog božanstva kog su poštovali. Šema, samim tim vešto formirana, imala je efekta. Semiramida je dobila slavu od svog mrtvog i deifikovanog muža; i nakon nekog vremena oboje, pod imenom Rea i Nin, ili „Boginja-Majka i Sin”, bili su obožavani neverovatnim entuzijazmom a njihove slike su svuda bile postavljene kako bi im se ukazalo obožavanje.⁷⁷

Kad god je to što je Nevrod bio crnac predstavljalo prepreku obožavanju istog, ta prepreka je vrlo lako savladana. U skladu sa kaldejskom doktrinom o seobi duša, sve što je bilo potrebno jeste pokrenuti učenje da se Nino ponovo pojavio u obličju posthumnog sina, svetlog tena, rođenog natprirodnim putem od strane svoje udovice nakon što je otac

⁷⁷ Izgledalo je da ni jedno javno idolopoklonstvo nije pokrenuto do vladavine Semiramidinog unuka, Arioha ili Arijusa (*Cedreni Compendium*).

otišao u slavu. Kako je raskalašan i razuzdan Semiramidin život podario njoj mnogo dece, koja navodno ne pripadaju ni jednom ocu na zemlji, dozvola poput ove bi odjednom osvetlila greh i omogućila joj da izađe u susret osećanjima onih koji su nezadovoljni istinskim obožavanjem Jehove ali koji pak nemaju volju da kleknu pred crncem.

Od svetla koje je Egipat bacio na Vavilon, kao i od oblika postojećih slika vavilonskog deteta u naručju boginje-majke, imamo svaku osnovu da verujemo da je ovo stvarno bilo urađeno. U Egiptu, Horus svetle puti, sin crnca Ozirisa, koji je bio omiljeni objekat obožavanja, u rukama boginje Izis, je navodno bio čudotvorno rođen kao posledica boginjine veze sa Ozirisom nakon njegove smrti. On je zapravo nova inkarnacija tog boga i treba da osveti svoju smrt. Divno je otkriti to da i u odsečenim zemljama i među milionima ljudi danas, koji nikada nisu videli čoveka crne puti, obožavaju boga koji jeste crnac. Međutim, kao što ćemo to kasnije i videti, među civilizovanim nacijama antičkog sveta, Nevrod je skoro svuda ozloglašen i lišen svoje preeminencije i to zbog ob deformitatem, „zbog svoje ružnoće”. Čak i u samom Vavilonu, posthumno dete, koje je poistovećeno sa svojim ocem i koje je nasledilo očevu slavu, ali pak poseduje u većoj meri majčin ten, postalo je omiljeni tip Madoninog božanskog sina.

Ovom sinu, obožavanom u naručju svoje majke, dodeljeni su svi atributi i sva imena obećanog Mesije. Kako je Hrist u Starom zavetu na hebrejskom nazvan Adonai, Gospod, tako je i Tamuz nazvan Adonom ili Adonisom. Pod imenom Mitra, on je obožavan kao „Posrednik”. Kao Posrednik i načelnik saveza milosti, on je nazvan Baal-berith, Gospodar

Saveza (slika br. 19) – Sudijama 8:33. U ovom obličju on je predstavljen na persijskim spomenicima kako sedi na dugi, dobro poznatom simbolu saveza. U Indiji, pod imenom Višnu, Čuvar ili Spasitelj ljudi, iako je bio bog, on je obožavan kao veliki „Čovek-žrtva” koji je ponudio sebe kao žrtvu još i pre postanka sveta. Hindu sveti spisi nas uče da ova misteriozna ponuda pre stvaranja predstavlja osnovu svih žrtava koje su ikada bile ponuđene.⁷⁸

slika br. 19: Baal-Berith, gospod saveza

Da li se ikakvo čudo opisano ovakvom izjavom može naći u svetim knjigama paganske mitologije? Zašto bi? Pošto je greh ušao u svet postojao je samo jedan način spasenja i to putem krvi večnog saveza (Boga sa religijskom zajednicom) – načinom koga je čitavo čovečanstvo jednom poznavalo, od doba pravičnog Abela pa nadalje. Kada je Abel, „verom” ponudio Bogu svoju žrtvu koja je bila veličanstvenija od Kainove, upravo ta njegova vera je bila „u krvi ubijenog Jagnjeta” zarad Boga „od osnivanja

⁷⁸ Dok radi svoj posao Višnu, Bog koji leči/popravlja, navodno je „izvadio trnje iz tri sveta.” (Murov Pantenon). Trnje je simbol kletve – Postanje 3:18.

sveta” i javila se tačno na vreme da bude stvarno ponuđena na Golgoti, što je dalo svu „veličanstvenost” tome što je ponudio.

Ukoliko je Abel znao „krv Jagnjeta”, zašto i Hindu narodi nisu to znali? Jedna mala reč pokazuje da je čak i u Grčkoj vrlina „krvi Božije” jednom bila poznata, iako je ta vrlina, kako pesnici svedoče, potpuno prikrivena i degradirana. Ta reč je Ichor. Svaki čitalac bardova klasične Grčke zna da je Ichor termin koji je se na čudan način odnosi na krv božanstva. Homer o tome govori:

„Iz bistre vene besmrtna Ichor je potekla, Takav potok koji teče iz ranjenog boga, Čista emanacija, nepokvarena krv, Ni slična našoj odvratnoj, mrtvačkoj zemaljskoj krvi.”

Koje je tačno značenje termina Ichor? Na Grčkom ova reč nema etimološko značenje, ali na kaldejskom ona označava „dragocenu stvar”. Takvo ime, primenjeno na krvi božanstva, može da ima samo jedno poreklo. Ono potiče iz velike patrijarhalne tradicije koja je navela Abela da se raduje „dragocenoj krvi” Hristovoj, najdragocenijem poklonu koji je ljubav božanska mogla da pokloni svetu ispunjenom krivicom i koji, kao krv jedinog pravog „Čoveka-žrtve”, jeste u isto vreme zaista i istinski „krv Božija” (Dela 20:28).

Čak i u samoj Grčkoj, iako je tamo doktrina u potpunosti preokrenuta, to se nije do kraja izgubilo. Pomešalo se sa lažima i fabulama, bilo je sakriveno od mase ljudi, ali u tajnom mističnom sistemu zauzimalo je veoma važno mesto. Servije nam govori da je velika svrha Bakusovih orgija bila „pročišćenje duša“, jer je u okviru ovih orgija postojalo

prolivanje krvi životinja u znak sećanja na prolivanje krvi velikog božanstva koje je ovim životinjama počašćeno. Samim tim, da li postoji verovatnoća da ovo simbolično prolivanje krvi tog božanstva nije imalo efekat „pročišćenja od greha“ za šta su i bili namenjeni ti mistični obredi? Videli smo da su patnje vavilonskog Zoroastera i Bela iskazane kao voljne, pretrpene u korist sveta, i da su one vezane za uništenje glave velike zmije, što je podrazumevalo uklanjanje greha i kletve. Ukoliko je grčki Bakus još jedan oblik vavilonskog božanstva, onda su njegove patnje i prolivena krv predstavljani kao nešto što je on pretrpeo u istu svrhu – za „pročišćenje duša.“ Sa ove tačke gledišta, hajde da pogledamo dobro poznato grčko ime –Bakus. Ime je glasilo Dionisus ili Dionisos. Koje je bilo značenje tog imena? U svim interpretacijama je deifikovano. Ali samim tim jer pripada zemlji odakle je sam bog prvobitno došao, značenje je veoma jednostavno. D'ion-nuso-s označava „onoga ko nosi greh”,⁷⁹ ime koje je u potpunosti prikladno karakteru onoga čije su patnje predstavljene kao misteriozne, i ko je smatran onim ko „čisti duše”.

⁷⁹ Izraz upotrebljen u Drugoj knjizi Mojsijevoj, stih 28:38, za „nošenje greha” jeste "nsha eon". Sinonim za eon, „greh” jeste aon. Na kaldejskom prvo slovo postaje i pa samim tim aon, „greh”, postaje ion. Zatim, nsha „nositi” u participu jeste „nusha”. A kako Grci nisu imali sh, to je postalo nusa. De ili Da predstavlja demonstrativnu zamenicu koja označava „Taj” ili „Veliki.” Samim tim, "D'ion-nusa" jeste veliki nosilac greha. Klasični pagani su imali ideju odstranjivanja greha i o prenesenoj patnji, to vidimo na osnovu Ovidovih reči u vezi sa Olenosom. Za Olenosa se kaže da je preuzeo na sebe i svojevolljno nosio krivicu zbog nečega za šta nije bio kriv. Pod teretom ovog prikačenog greha, koji je on sam preuzeo, Olenos je predstavljen kako prolazi kroz strašnu patnju, biva prestrašen na smrt i pretvoren u kamen. Kako je kamen u koji je Olenos pretvoren podignut na svetoj planini Idi, to nam pokazuje da je Olenos smatran svetom osobom. Pravi karakter Olenosa kao „nekog ko nosi greh” može biti u potpunosti ustanovljen.

Sada, ovaj vavilonski bog, poznat u Grčkoj kao „neko ko nosi greh” a u Indiji kao „Čovek-žrtva”, a među budistima na istoku, gde se jasno vidi da su prvobitni elementi sistema vavilonskog porekla, on je bio „Spasilac sveta”. Bilo je dobro poznato da su Grci povremeno obožavali vrhovnog boga pod naslovom „Zevs Spasitelj”, ali se smatralo da se ovaj naziv odnosi samo na spasenje u bici, ili na nekakvo privremeno oslobođenje. Ali sada kada se zna da je „Zevs spasitelj” samo naziv za Dionisa, „Bakusa koji nosi greh”, njegov karakter, kao „Spasitelj” pojavljuje se u sasvim drugačijem svetlu.

U Egiptu, kaldejski bog je uzdignut kao veliki objekat ljubavi i obožavanja i kao bog putem koga su „dobrota i istina otkriveni čovečanstvu”. Njega su smatrali predodređenim naslednikom svih stvari, i na dan svog rođenja, verovalo se da se začuo glas koji je rekao: „Gospod čitave zemlje je rođen”. Kao ovakav karakter, on je nazvan „Kraljem kraljeva i Gospodom gospodara”, proslavljeni Sesostris je prouzrokovao da sam ovaj naziv bude dodat imenu ovog boga na spomenicima koje je on podigao kako bi prikazao slavu svojih pobeda.

Ne samo da je njemu ukazana čast kao „Velikom Kralju”, on je takođe smatran Gospodom nevidljivog sveta i „Sudijom mrtvima”. Smatralo se da u svetu duhova, svako mora da se pojavi pred njegovim strahovitim tribunalom kako bi se donela odluka o sudbini dotičnog. Kako je pravi Mesija bio poznat pod nazivom „Čovek čije ime je grana”, on je bio proslavljen ne samo kao „Grana Husa” već i kao „Grana Boga” koja

je ljubazno data zemlji kako bi izlečila sve svoje boljke.⁸⁰ On je u Vavilonu bio obožavan pod imenom El-Bar, ili „Bog Sin.” Upravo pod ovim imenom on je predstavljen Berosu, kaldejskom istoričaru, kao drugi na spisku vladara.⁸¹

Pod ovim imenom on je pronađen na Lajardovim skulpturama Ninive, ime Bar, „Sin” koje ima prefiks koji označava El ili „Boga”. Pod istim imenom njega je pronašao Ser H. Rawlinson, gde su imena „Beltis” i „Sjajan Bar” bili u neposrednoj jukstapoziciji. Pod imenom Bar on je obožavan u Egiptu još u najranijem dobu, mada je nešto kasnije bog Bar degradiran u popularnom Pantenonu, kako bi se ostavilo mesto za jedno

⁸⁰ Ovo je ezoterično značenje Virgilove „Zlatne Grane” i Grane Imele kod Druida. Dokaz o ovome nalazi se u Apokalipsi iz prošlosti. Moram dodati, onako usput, da je obožavanje svete grane rasprostranjeno. Ne samo da Crnci u Africi prilikom obožavanja Fetiche, u određenim prilikama, koriste granu (Hurd: Običaji i ceremonije), već se i u Indiji čak mogu naći tragovi iste prakse. Moj brat, S. Hislop, Slobodni crkveni misionar u Nagpuru, informiše me da je pokojni Rajag Nagpore svake godine na određeni dan obožavao granu određene vrste drveta – Apte, koja je bila zasađena za tu priliku i koja je nakon što bi primila božansku čast iščupana a njeni listovi distribuirani od strane princa svojim plemićima. Na ulicama grada, sadnice iste vrste drveta su bile prodavane a lišće, pod imenom sona - „zlatno”, davalo se prijateljima.

⁸¹ Beros, Bunsen *Egypt*. Ime „El-Bar” je gore dato u hebrejskom obliku, kako bi bilo poznatije čitaocu koji je upoznat sa Engleskom Biblijom. Kaldejski oblik imena jeste Ala-Bar, što je na Berosovom grčkom jeziku Ala –par, sa sufiksom os. Promena reči Bar u Par u grčkom jeziku jeste samo jedan od primera principa kao što je Ab, „otac”, postalo Appa u grčkom jeziku i Bard „pegavi” postalo Pardos... Ovo ime, Ala-Bar, verovatno je dato od strane Berosa legitimnom sinu i nasledniku Nevroda. Ala-Par-os je trebalo da označi vladara koga smatraju „Bogom Sinom” ili „Sinom Boga” i to je potvrđeno još jednim načinom čitanja istog imena kao što postoji u grčkom jeziku. Tamo ime glasi Alasparos. Ime Pysiporus koje se odnosi na Bakusa, znači Ignigena ili „Seme vatre” a Ala-sporos „Seme Boga” jeste sličan izraz koji je formiran na isti način a ime glasi Grecised.

još popularnije božanstvo. U samom paganskom Rimu, kako Ovid svedoči, on je obožavan pod imenom „Večni dečak”.⁸² U pitanju je bila smela i direktna postavka u Vavilonu kao opozicija „Sinu Blagoslovenom.”

Olenos, Nosilac greha

U različitim delovima ovog rada izneti su dokazi koji pokazuju da je Saturn „otac bogova i ljudi” bio u jednom aspektu samo naš prvi otac Adam. Za Saturn se tvrdi da je proždrao svu svoju decu.⁸³

U egzoteričnoj priči, među onima koji nisu znali prave činjenice o kojima se govori, ovo je zaista delovalo kao mit, upravo u obliku u kome se on obično nalazi – on ih je proždirao odmah nakon što su bili rođeni. Ali ono što se zaista krilo iza takve izjave, a što se odnosi na proždiranje dece, jeste činjenica iz Svetog pisma u vezi sa Padom, a to je da ih je on

⁸² Kako bismo razumeli pravo značenje gore navedenog izraza, moramo se osvrnuti na zapanjujuću formu zaveta među Rimljanima. U Rimu, najsvetiji oblik zaveta bio je (kao što možemo da vidimo na osnovu AULUS GELLIUS) „Jupiterom Kamenim”. Ovo je samo po sebi glupost. Međutim ukoliko „lapidem” (kamen) prevedemo na sveti jezik, ili kaldejski, zavet glasi: „Jupiterom (Jovom) Sinom” i „Sinom Jupiterom (Jovom)”. Ben, što na hebrejskom znači Sin, na kaldejskom postaje Eben, što takođe označava kamen kao što se i može videti u „Eben-ezer,” „Kamen pomoći”. Kako najtemeljnija istraživanja antičkog sveta nalažu, Rimski Jovis, što je bio nominativ u antičko doba, predstavlja samo oblik hebrejskog Jehove, očigledno je da je zavet prvobitno glasio „sinom Jehove”. To objašnjava na koji način je najozbiljniji i najobavezujući zavet preuzet iz oblika koji je gore naveden, i pokazuje takođe šta su stvarno mislili kada je Bakus, „sin Jovisa” nazvan „Večnim Deakom.” (Ovis, *Metam.*)

⁸³ Ponekad se kaže da je proždrao samo svoju mušku decu. Pogledajte Smith *Klasični rečnik*, i pod „Hera” ćete naći da su i ženska kao i muška deca bila proždрана.

uništio time što je jeo – ali nije jeo njih, već je jeo zabranjeno voće. Ovo je bilo tužno stanje stvari a paganska priča se nastavlja i kaže da je uništenje dece oca bogova i ljudi prestalo zahvaljujući njegovoj ženi Rei. Rea, kao što smo već videli, imala je dosta toga sa proždíranjem Saturnove dece, kao i sam Saturn. Ali, u progresu idolopoklonstva i nereligije, Rea ili Eva, došla je da pokupi slavu na Saturnov način. Saturn, ili Adam, bio je predstavljen kao zlovoljno božanstvo; Rea ili Eva, sve više benigna, svom mužu je predstavila je kamen zamotan u pelena, što je on rado progutao pa su samim tim deca oca kanibala bila bezbedna. Kamen koji je zamotan u povoj na svetom jeziku glasi „Ebn Hatul”, što takođe označava „Sina koji nosi greh”.⁸⁴

To ne mora da znači da je Eva, ili majka čovečanstva, sama zapravo donela obećano seme (iako postoji mnogo mitova koji govore o tome). Nakon što je primila sama dar, i prigrlila ga, predstavila je isti svom mužu koji ga je verom primio i to je postavilo temelj njegovog spasenja i njegovog napretka. Proždíranje umotanog kamena od strane Saturna predstavlja samo simbolični izraz radosti kojom je Adam pun vere prihvatio dobre vesti od ženinog semena; verski čin, kako u Novom zavetu tako i u Starom, simbolički je predstavljen jelom.

⁸⁴ Hata, „greh”, takođe se može pronaći u kaldejskom jeziku, Tul je od Ntl, „podržavati”. Ukoliko čitalac pogleda Horisa sa svojim zavojima (Bryant), Dijanu sa zavojima oko nogu, simboličnog bika persijanaca koji je na sličan način zavijen, pa čak i na bezobličnu kladu Tahićana koja je upotrebljena kao bog u vezana kanapima (Williams), moći će da vidi, mislim, da postoji neka važna misterija iza ovog zamotavanja.

Otud Jeremijine reči „ Kad se nađoše reči Tvoje, pojedoh ih, i reč Tvoja bi mi radost i veselje srcu mom, jer je ime Tvoje prizvano na me, Gospode Bože nad vojskama” (Jeremija 15:16). Ovo je takođe pokazao sam Gospod Isus Hrist koji je, predstavljajući Jevrejima neophodnost jedenja Njegovog mesa i jedenja u Njegovu čast, u isto vreme rekao: „ Duh je ono što oživljava; telo ne pomaže ništa. Reči koje vam ja rekoah duh su i život su.” (Jovan 6.63). To da je Adam rado primio dobre vesti u vezi sa obećanim semenom i čuvao ih u svom srcu kao život duše, jasno se vidi na osnovu imena koje je dao ženi odmah nakon što ih je čuo; I Adam nadade ženi svojoj ime Jeva, zato što je ona mati svima živima.” (Postanje 3.20).

Priča o umotanom kamenu se ne završava nakon što isti biva progutan, niti se završava prestankom propasti dece Saturnove. Kažu da se ovaj umotan kamen „čuva pored hrama u Delfima gde se on dnevno pomazuje uljem i prekriva vunom” (Maurice's *Indian Antiquities*). Koliko je ovaj kamen simbol „sina koji nosi greh”, on takođe simboliše i Jagnje Gospodnje, ubijeno pri osnivanju sveta, od čije kože su naši prvi roditelji načinili svoju odeću kada su bili neodeveni, onako kako ih je bog stvorio.

Samim tim, iako je kamen oku predstavljen kao takav, on je morao da bude prikladno prekriven vunom. Kada je predstavljen kao grana, grana Božija, ona je takođe zamotana u vunu (Potter, *Religion of Greece*). Dnevno pomazanje uljem je veoma važno. Ukoliko je kamen predstavljao sina koji nosi greh, šta bi to dnevno pomazanje moglo da znači osim toga da je taj kamen „pomazan od Gospoda” ili „Mesija” koga su idolopoklonici obožavali nasuprot pravom Mesiji koji je tek trebalo da

bude otkiven? Jedno od imena kojim je ovaj umotan i pomazan kamen zvan zapanjujuće potvrđuje gore navedeni zaključak. Ime je Baitulos. To pronalazimo kod Priscijana koji kada govori o „kameni za kog se tvrdi da ga je Saturn proždraž za Jupitera” dodaje i to da ga Grci zovu „Baitulos”. „B'hai-tuloh” znači „dete koje vraća u život.”⁸⁵

Otac bogova i ljudi je uništio decu time što ih je pojeo; ali kada je progutao zamotan kamen on ih je vratio u život. (Hesiod, Teogona). Odatle ime Baitulos. Značenje ovog imena je u potpunosti u skladu sa onim što je rečeno u Sanhuniatonu u vezi sa imenom Baithulia datog od strane feničanskog boga Ouranosa: „Bio je to bog Ouranos koji je osmislio Baithulia, koji je stvarao kamenje koje se kretalo kao da sadrži život.” Ukoliko je kamen koji je Baitulos predstavio kao „dete koje vraća život”, prirodno je bilo to da kamen treba da bude napravljen tako da deluje kao da u sebi sadrži život, ukoliko je to moguće.

Postoji velika analogija između zavijenog kamena koji je predstavljao „sina koji nosi greh” i onog koga je Ovidov Olenos pomenuo, koji je na sebe preuzeo tuđu krivicu i koji je kao posledica toga pretvoren u kamen. Već smo videli da je Olenos, kada je pretvoren u kamen,

⁸⁵ Od Tli, Tleh, ili Tloh, „Infans puer” (Clavis Stockii, Chald.), i Hia ili Haya, „živeti, vratiti život.” (Gesenius) Od Hia, „živeti” i prefiksa potiče grčka reč koja znači „život”. To Hia, kada je usvojeno u grčkom jeziku, takođe se izgovaralo Haya, dokaz leži u imenici Hiim, „život,” koja se izgovara Hayyim, koja u Grčkom predstavlja „krv”. Mozaični princip, „da je krv život” je samim tim dokazano bio poznat i kod drugih, ne samo Jevreja. Haya, „živeti i vratiti život” sa prefiksom postaje B'haya. Tako u Egiptu možemo naći da je reč Bai označavala „dušu” ili „duh” (Bunsen). B'haitulos je samim tim „dete koje vraća život” P'haya-n jeste isti bog.

postavljen u Frigiji na svetoj planini Ida. Mi imamo razloga da verujemo da kamen za koji se govori da je toliko uradio za Saturnovu decu, i koji je postavljen blizu hrama u Delfiju, predstavljao istog ovog Olenosa. Pronalazimo da je Olen bio prvi prorok u Delfiju i da je osnovao prvi hram tamo (Pausa Phocica). Kako su proroci i sveštenici uglavnom nosili imena bogova koje su predstavljali (Hesihije nam govori da se svetenik koji je predstavljao velikog boga pod imenom grane u misterijama zvao Bakus), ovo ukazuje na jedno od drevnih imena boga u Delfiju. Ukoliko je postojao sveti kamen na planini Ida koji se zvao Olenosov kamen i sveti kamen u oblastima hrama u Delfiju, koji je Olen osnovao, da li može da postoji sumnja da je sveti kamen u Delfiju predstavljao isto što je predstavljao i sveti Idin kamen?

Papa kao slika božija sa zavezanim globusom paganizma, Didron's Iconography, tom. i. str. 301 (slika br. 20)

Zavijen kamen koji je bio postavljen u Delfiju, Priscijan je zvao „bogom” na već navedenom mestu. Ovaj bog, koji je simbolički božanski pomazan, bio je slavljen zbog toga što je vratio u život Saturnovu decu, decu oca bogova i ljudi, a kada se poistoveti sa Idinim Olenom, dokazano je to da je zauzimao mesto samog Mesije, velikog nosioca greha, koji je nosio sve grehe ljudi, zauzeo njihovo mesto i patio umesto njih, jer je Olenos, kako smo već videli, dobrovoljno preuzeo na sebe krivicu koja lično nije njemu pripadala.

Kako smo videli koliko je patrijarhalne vere bilo sakriveno ispod mističnih simbola paganizma, sada treba da razmotrimo okolnosti u vezi sa zavijenim kamenom koje pokazuju kako je Misterija bezakonja u Rimu uvela zamotan kamen paganizma u ono što se naziva hrišćanskim simbolizmom. Baitulos ili zamotan kamen bio je loptastog oblika. Ovakav kamen se često predstavlja kao zavijen ili vezan, nekad sa više a nekad sa manje kanapa.

Kod Bryantaa gde je boginja Kibela predstavljena kao „Spes Divina” ili „Božanska nada”, vidimo osnov ove božanske nade predstavljene svetu isto kao što je zamotan kamen predstavljen u njenoj desnoj ruci, zavezan sa 4 različite trake. U Davidovim *Antiquities Etrusques*, pronalazimo boginju koja je predstavljena sa Pandorinom kutijom, izvorom svog zla, u svojoj pruženoj ruci i zamotanim kamenom koji visi sa iste kutije, u ovom slučaju ta kugla je bila obavijena samo sa dva zavoja koja su se ukrštala. A šta je drugo ova obavijena paganska kugla nego samo pandan onoj kugli, sa zavojem oko nje, i mističnim Tau ili krstom na svom vrhu, koja se zove „vrsta dominiona” i koja je često

predstavljena u drvorezu (slika br. 20) u rukama Boga Oca na neprikladnim prikazima istog. Čitaocu ne treba reći da je krst izabrab znak i oznaka upravo tog Boga koga zamotan kamen predstavlja, i da kada je Bog bio rođen, rečeno je „Gospod čitave zemlje je rođen” (Wilkinosn). Kako je Bog koji je simbolički predstavljen zamotanim kamenom ne samo vratio Saturnovu decu u život već je i vratio samu Saturnovu vladavinu zemljom koju je on prestupom izgubio. Ne treba se čuditi tome što se kaže je „ovo osveštano kamenje”, od kojeg je neko „posvećeno Jupiteru a neko suncu”, „ smatrano svetim Saturnu”, Ocu bogova (Maurice) i da je Rim kao posledica toga postavio okrugli kamen u ruku slike, koja neprikladno prikazuje Boga Oca. Samim tim, iz ovog izvora se vidu da je zamotana kugla, sa Tamuzovom oznakom, postala simbol vlasti širom čitave papske Evrope.

3. Majka deteta

Dakle, dok je majka svoju slavu dobila onog trenutka kada je božanski karakter pripisan detetu u njenom naručju, dugoročno gledano majka je potisnula sina. Isprva, po svoj verovatnoći, ne bi bilo ni reči o tome da li božanske atribute treba pripisati majci. Postojalo je izvesno obećanje koje neminovno dovelo čovečanstvo do toga da očekuje da će se u jednom trenutku Sin Božiji u neverovatnoj snishodljivosti pred ovim svetom pojaviti kao Sin čovečji. Međutim nije postojalo nikakvo obećanje, niti ikakva naznaka obećanja, koje bi navelo ikoga da pomisli da ženi treba pripisati atribute koji bi je uzdigli na nivo jednak božanskom. Kada je majka prvi put prikazana sa detetom u svom naručju, poslednja namera je bila da joj se pripiše božanska čast. Bez sumnje je bila upotrebljena kao pijedestal za Sina u svom naručju i kao osoba koja ga iznosi pred čovečanstvo koje treba da ga obožava; a jedina slava koja bi joj pripala, baš kao i drugim Evinim ćerkama, jeste ta što je rodila obećano seme, jedinu nadu sveta. I dok je ovo bez sumnje bila namera, glavni princip svih vrsta obožavanje jeste da ono što najviše utiče na čula ostavlja najjači utisak.

I Sin, čak i u svojoj novoj inkarnaciji, kada se za Nevroda verovalo da se ponovo pojavio u pravednijem obliku, predstavljen je kao dete, bez ikakve posebne privlačnosti; dok je majka u čijim se rukama on nalazio predstavljena i izvajana svom likovnom umetnošću kao neko u koga je uložena velika doza izuzetne lepote koja joj je i u stvarnosti pripadala. Za lepotu Semiramide se jednom prilikom kaže da je ugušila ustanak među svojim podanicima kada se iznenada pojavila među njima; i zabeleženo je

to da je uspomena na to divljenje koje je uzбудilo njihove umove onda kada se pojavila predstavljeno statuom koja je podignuta u Vavilonu a koja predstavlja nju u garderobi u kojoj ih je toliko fascinirala.⁸⁶

Vavilonska kraljica ne predstavlja samo lik koji se podudara sa grčkom Afroditom ili rimskom Venerom, već ona vodi poreklo od te boginje koju je antički svet smatrao otelotvorenjem svega privlačnog u ženskom obliku, kao i savršenstvo ženske lepote; Sanhuniaton nas uverava da je Afrodita, odnosno Venera, identična Astarti koja je protumačena kao niko drugi do „žena koja je pravila kule ili zidine”, tj. Semiramida. Rimski Venera, kao što je to dobro poznato, pripadala je Kipru a za Veneru sa Kipra je istorijski dokazano da je potekla iz Vavilona. Sada, ono što se pod ovim okolnostima možda ne očekuje, zapravo se dogodilo. Dete je trebalo da postane predmet obožavanja, više nego majka. Majka je, zapravo, postala omiljeni predmet obožavanja.⁸⁷

⁸⁶ Valerius Maximus. Valerije Maksimilijan nigde ne pominje to da je Semiramida predstavljena sa detetom u naručju; ali pošto je Semiramida deifikovana kao Rea, čija je upečatljiva uloga upravo boginja Majka, kao što smo dokazali da ime „Seme Žene” ili Zaratustra potiče iz najranijeg doba, tj. iz njenog doba, što podrazumeva da ukoliko je u to vreme postojalo ikakvo obožavanje slike, „Seme Žene” mora da je zauzimalo istaknuto mesto tu. Širom sveta Majka i dete se javljaju u ovom ili onom obliku, mogu se pronaći i na najstarijim egipatskim spomenicima, što nam ukazuje na to da ova vrsta obožavanja mora da potiče iz primitivnog doba. Ukoliko je majka predstavljena na najfascinantniji način kada je predstavljena sama, možemo biti sigurni da joj je ista mera lepote zbog koje je slavljen data kada je predstavljena sa detetom u rukama.

⁸⁷ To koliko je samo izuzetna bila posvećenost ovoj boginji kraljici u umovima Vavilonaca, dovoljno je dokazano Herodotovom izjavom koja se tiče toga kako je ona zahtevala da bude umolostivljena. To da su svi ljudi pristali na običaj koji je tu objašnjen, pokazuje neverovatno obožavanje koje je ona pridobijala. Non kada govori o istoj toj boginji naziva je „Nadom celog sveta.” Bila je to ista boginja, kao što smo videli, koja je bila obožavana na Efesu i koju

Kako bi se opravdalo ovo obožavanje, majka je uzdignuta na božanski nivo kao i njen sin, i ona se smatrala predodređenom da izvrši obezglavljivanje zmije, što bi bilo lako da je nešto takvo neophodno kako bi se pronašlo obilje verovatnih razloga za to što je Nino ili Nimrod, veliki Sin, u svom životu kao smrtnik samo započeo.

Rimokatolička crkva tvrdi da se ne radi toliko o semenu žene, kao što je reč o samoj ženi, koja je trebalo da odseče glavu zmiji. Uprkos svoj gramatici, ona na sledeći način shvata božansku osudu zmije: „Ona će povrediti tvoju glavu a ti ćeš njenu petu.” Isto su tvrdili i drevni Vavilonci i na simboličan način predstavili u svojim hramovima. Na najvišem spratu Vavilonske kule, ili Belovog hrama, Diodor Sicilski nam govori da su tu stajale tri slike velikih božanstava Vavilona, a jedna od njih je predstavljala ženu koja je zmiju držala za glavu. I Grci su istu stvar predstavljali simbolički; a Dijana, čiji je pravi karakter prvobitno bio isti kao i kod vavilonske boginje, predstavljena je kako u jednoj ruci nosi obezglavlvenu zmiju. Kako je vreme prolazilo, i istorijske činjenice koje se tiču Semiramide izbledele, rođenje njenog sina je hrabro proglašeno čudom: i zato je ona nazvana „Alma Mater”⁸⁸, tj „Devica Majka”.

je kovač srebra Demetrije okarakterisao kao boginju „koju čitava Azija i svet obožava” (Dela 19:27). Toliko je velika bila posvećenost ovoj boginji kraljici, ne samo od strane stanovnika Vavilona, već i od ostalog antičkog sveta, da je slava Semiramidinih poduhvata koji su se desili u prošlosti bacila senku na poduhvate njenog muža Nina ili Nimroda. Što se tiče identifikovanja Ree ili Kibebe i Venere, pogledajte dalji tekst.

⁸⁸ Termin Alma jeste precizni termin koji Isaija Koristi na hebrejskou u Starom zavetu kada 700 godina pre tog događaja kaže da Hrista treba da rodi Devica. Ukoliko se postavi pitanje na koji način je ovaj hebrejski termin Alma (ne u rimskom već hebrejskom smislu) dospao do Rima, odgovor je Etrurijom koja je bila blisko povezana sa Asirijom. Reč „mater” sama po sebi, od koje i naša reč za

Može se dati prigovoro na prethodno naveden epitet Alma, i može se reći da se ovaj termin često primenjuje kada se govori o Veneri, koja svakako nije bila devica. Međutim, ovaj prigovor je više prividan nego stvaran. Po Avgustinovom svedočenju, i tome što je sam bio svedok, znamo da su obredi vezani za Vestu, „devičansku boginju Rima”, pod imenom Tera, upravo isti kao i oni Venerini, koja predstavlja boginju nečistote i raskalašnosti (Augustine, *De Civitate Dei*). Na drugom metu Avgustin kaže da Vestu, devicu boginju neki zovu i Venerom.

Čak i u mitologiji naših skandinavskih predaka, mi imamo dosta dokaza da je Alma Mater, ili Devica Majka, i njima bila poznata. Jedan od njihovih bogova pod imenom Heimdal koji je opisan najuzvišenijim terminima kao neko ko ima takvu percepciju da može da čuje travu na zemlji ili vunu na ovcu kako raste i čiju trubu, kada se oglasi, mogu da čuju svi svetovi, nazvan je paradoksalnim imenom „sinom devet devica”. Ovo očigledno sadrži neku vrstu enigme. Dopustite da jezik na kome je Odinova religija prvobitno iskazana bude upotrebljen u ovu svrhu i enigma će začas biti rešena. Na Kaldejskom „sin devet devica” jeste Ben-Almut-Teshaah. Ali po izgovoru ovo je isto kao i „Ben-Almet-Ishaa”, „sin device spasenja”. Taj sin je svuda poznat kao „seme spasizelja.” „Zera-hosha” i njegova devica majka na kraju su tvrdili da su „device spasenja”. Čak i u samom raju Bog Proviđenja je naterao svoje neprijatelje da sastave svedočenje velikoj Biblijskoj istini o kojoj je govorio veliki hebrejski

majku potiče, poreklo vodi iz hebrejskog jezika. Potiče od hebrejske reči Msh, koja znači „doneti” ili egipatske Ms koja znači „izneti”, što u Kaldejskom obliku postaje Mt, odakle i potiče egipatska reč Maut, „majka”. Erh ili Er kao i u Engleskom (a sličan oblik se može pronaći i u Sanskritu) ima značenje „onaj koji vrši radnju”. Tako da Mater ili Majka ima značenje „ona koja donosi”.

prorok, da „devica treba da rodi sina, čije će ime biti Emanuilo.” Sazvežđe device , kako to priznaje većina učenih astronoma, bilo je posvećeno Cereri (Dr. John Hill, Uran, A. Jamieson, Nebeski atlas), koja je ista kao velika boginja Vavilona. Cerera obožavana sa odojčetom (Sofokle, Antigona) baš kao što je obožavana i vavilonska boginja. Devica (Virgo) je prvobitno bila Venera Asirije, majka Bakusa (Dionisa) ili Tamuza. Virgo je samim tim bila Devica Majka. Isajjino proročanstvo je bilo preneto od strane jevrejskih zarobljenika do Vavilona, pa otud novo ime za Vavilonsku boginju.

Rođenje Velikog Izbavitelja je trebalo da bude čudotvorno, široko je bilo poznato i dosta pre hrišćanskog doba. Vekovima pre ovog događaja, neki tvrde da su hiljade godina u pitanju, budistički sveštenici imali su tradiciju u vezi sa tim da Devica treba da donese na svet dete koje će blagosloviti svet. To da ova tradicija nije potekla iz papskog ili hrišćanskog uzroka, vidi se u iznenađenju koje su osetili i izrazili jezuitski misionari kada su po prvi put kročili na Tibet i u Kinu. Oni nisu otkrili samo to da su majka i dete obožavani na isti način kao i na njihovom domaćem terenu, već da je majka obožavana kao lik koji u potpunosti odgovara Madoni, „Virgo Deipara”, „Devica majka Božija”⁸⁹ i to u regijama gde nisu mogli da pronađu ni najmanji trag toga da su ime i istorija našeg Gospoda Isusa Hrista bili ikada poznati.

⁸⁹ Vidite Sir J. F. Davis's Kina, i Lafitan, koji kaže da su papski misionari doneli sa sobom spise u kojima se navodi da svete kineske knjige ne govore samo o Svetoj Majci već i Devici Majci. Za dalje dokaze na ovu temu pogledajte dole navedene beleške.

Drevno obećanje da će „seme žene povrediti zmijinu glavu” nagovestilo je ideju o čudotvornom rođenju. Dela sveštenika i ljudske pretpostavke postavila su se na tako čudan način da se ispunjenje tog obećanja očekivalo. Vavilonska kraljica je naizgled bila prva kojoj je takva čast data. Najviše titule su u skladu sa tim dodeljene njoj. Ona je nazvana „kraljicom raja” (Jeremija 44:17, 18, 19, 25).⁹⁰

U Egiptu reč Athor, sa značenjem „mesto stanovanja Boga” (Bunsen), kako bi se označilo to da u njoj boravi sva „punoća božanstva”. Kako bi se istaklo to da je ova velika boginja-majka u panteističkom smislu, u isto vreme beskonačna i svemoćna Devica majka, ovaj natpis je ugraviran u jednom od njenih hramova u Egiptu: „Ja sam sve što je bilo, što jeste i što će biti. Ni jedan smrtnik moj veo nije sklonio. Voće koje sam donela je Sunce.” U Grčkoj nosila je ime Hesita, a među Rimljanima Vesta što predstavlja samo modifikaciju istog imena koje, iako se obično shvata u drugačijem smislu, zapravo znači „mesto obitavanja.”⁹¹

⁹⁰ Kada su Aštu ili „ženu” počeli da zovu „kraljicom raja”, reč „žena” postala je najviša titula koja bi mogla jednoj ženskoj osobi da bude dodeljena. Ovo se nadovezuje na ono što smo našli među drevnim istočnim nacijama, da su kraljice i osobe na najvišim položajima zvane „ženama”. Reč „žena” na našem jeziku ne predstavlja titulu niti kompliment ali u prošlosti ona je bila primenjivana od strane naših predaka baš kao što su je primenjivali na istoku. Naša reč „kraljica” (queen) potiče od reči Cwino, koja je na starom gotičkom jeziku označavala ženu.

⁹¹ Hesita na grčkom znači „kuća” ili „boravište”. Ovo je njeno sekundarno značenje, a veruje se da je pravo značenje „vatra”. Ali dati su opisi Hestije koji pokazuju da je njeno ime izvedeno od Hes ili Hese, što znači „pokriti” ili „dati skrovište” što predstavlja samu ideju o kući koja pokriva odnosno skriva od ćudljivosti vremena. Glagol Hes takođe znači „zaštititi” i „pokazati milost” i otud očigledno i potiče karakter Hestie kao „zaštitnice poniznih molilaca.” Ukoliko se reč Hestija shvati tako da je izvedena od Hes, „pokriti ili dati skrovište” sledeću Smithovu izjavu je lako prihvatiti: „Hestia je bila boginja života u

Kao mesto u kome boravi Božanstvo, Hestia ili Vesta se pominje u orfejskim himnama:

„Kćeri Saturna, poštovana gospo, Ti koja boraviš u večnom plamenu velike vatre, U tebi su se bogovi nastanili, Jaka stabilna osnovo smrtne rase.”⁹²

Čak i kada se Vesta poistovećuje sa vatrom, njen karakter „mesto boravišta” takođe se javlja. Samim tim, Filolaj, kada govori o vatri u središtu zemlje, naziva je „Vestom univerzuma, *kućom* Jupitera, majkom bogova.” U Vavilonu, ime boginje make kao mesto u kome boravi Bog bilo je Sacca ili u empatičkom obliku Sacta, što znači „tibernakl”. Samim tim, do dana današnjeg, velike boginje u Indiji, koje uzimaju svu moć boga koga predstavljaju, takođe se zovu „Sacti” ili Tibernakl.⁹³

domaćinstvu i davalac celokupne sreće u istom. Za nju se verovalo da boravi u unutrašnjem delu kuće i da je izmislila umetnost izgradnje kuća.” Ukoliko se kaže da je prvobitna ideja vezana za Hestiju „vatra”, da li se za vatru ikada može reći da „gradi kuću”? Ali shvatiti Hestiju u smislu stanovanja ili mesta boravka, tako da je izvedena od Hes što znači dati skrovište ili pokriti, lako se može videti na koji način Hestija može da bude identifikovana sa „vatrom.” Boginja za koju se mislilo da predstavlja mesto gde bog stanuje postala je poznata po imenu Ašta, „Žena”. Ašta takođe označava vatru a samim tim Hestia ili Vesta, kako se razvijao vavilonski sistem, bi lako mogla da dođe do toga da bude shvaćena kao „vatra” ili kao „boginja vatre.” Ukoliko Vas zanimaju razlozi koji su doveli do ideje da Boginja-majka predstavlja mesto stanovanja, pogledajte dalji tekst. [3]

⁹² Taylor-ova orfejska himna: himna Vesti. Iako se ovde Vesta naziva Saturnovom ćerkom, ona se takođe u svim panteonima poistovećuje sa Kibelom ili Reom, ženom Saturnovom.

⁹³ Kennedy i Moor. Sinonim za Sacca, „tibernakl”, takođe je Ahel što se izgovara „Ohel”. Od prvog oblika reči izgleda da potiče ime žene boga Bude, što kako Kennedy tvrdi jeste Ahalija, a Moor Ahilija. Od drugog oblika, na sličan način izgleda da je izvedeno ime peruanskog Parijarha „Mama Oello.” Reč mama je od strane Peruanaca upotrebljavana u orijentalnom smislu. Reč Oello, po svojoj verovatnoći je bila upotrebljavana u istom smislu.

Verovalo se da u njoj, kao i u Tibernaklu ili Hramu Božijem, ne obitava samo sva moć već i sva dobrota i milost. Smatralo se da svaka osobina koja ima značenje nežnosti i milosti nalazi u njoj, a kada je smrt okončala njenu karijeru, dok je opevana kao neki ko je proglašen božanstvom i dobio oblik goluba,⁹⁴ kako bi se izrazila nebeska benignost njene prirode, ona je nazvana imenom „D’Iune“⁹⁵ ili „Golubica“ ili bez člana „Junona“ – ime rimske „kraljice raja,“ što nosi isto značenje. U obličju golubice kao i u sopstvenom obličju, ona je bila obožavana od strane stanovnika Vavilona.

slika br. 21: golub i maslina asirskog Junoa

Golubica, izabrani simbol kraljice koja je proglašena božanstvom, često je predstavljena sa grančicom masline u svom kljunu (slika br. 21), kao što je i ona sama u ljudskom obliku često prikazana kao neko ko nosi grančicu masline u svojoj ruci. Ovakvim predstavljanjem nje, veoma je

⁹⁴ Diodorus sic. Uz pomoć ovoga klasični čitalac će se setiti jedne od basni iz Ovidijejeve Metamorfoze. „Semiramida u goluba.“

⁹⁵ Diona, ime majke Venerine, koje se često primenjuje i na samu Veneru, očigledno je isto ime kao i gore navedeno. Diona, u značenju Venere, jasno je primenjeno od na vavilonskoj boginji strane Ovidijejea.

moguće da je ona svoje ime dobila od dobro poznate reči "Z'emir-amit" što znači „onaj ko nosi grančicu.”⁹⁶

Kada je boginja samim tim predstavljena kao Golubica sa grančicom masline, ne postoji sumnja da ovaj simbol delimično potiče od priče o potopu, međutim, više toga leži u simbolu od puke beleške o tom velikom događaju. „Grana”, kao što je to ranije već dokazano, bila je simbol sina koji je deifikovan, dok je deifikovana majka predstavljena kao Golubica, za šta bi drugo ovakav način predstavljanja mogao da bude upotrebljen nego za identifikovanje nje same kao Duha sve milosti, koja poput golubice nadgleda sve što je stvoreno.

Na skulpturama Ninive, kako smo već videli, krila i rep golubice predstavljaju trećeg člana idolopokloničkog asirskog trojstva. Kako bi se potvrdio ovaj način viđenja, mora se reći da je asirska „Junona” ili „Devica Venera” kako su je zvali identifikovana kao vazduh. Samim tim Julije Firmikus kaže: „Asirijci i deo Afrikanaca žele da vazduh ima nadmoć nad ostalim elementima, jer su isti ovaj (element) koncentrisali pod imenom Junona, Device Venere.” Zašto je samim tim vazduh identifikovan sa Junona, čiji je simbol ležao u trećoj osobi asirskog trojstva? Upravo zato što u Kaldeji ista reč koja označava vazduh označava i Svetog duha. Poznavanje ovoga u potpunosti objašnjava Prokulovu izjavu da „Junona

⁹⁶ Od određenog člana Ze, reči emir koja znači „grana” i amit u značenju „nosilac”u ženskom rodu. Hesychius kaže da je Semiramida ime za „divljeg goluba.” Gore navedeno objašnjenje prvobitnog značenja imena Seramida, da se odnosi na Noinog divljeg goluba (očigledno je da je u pitanju divlji jer pitomi ne bi odgovarao eksperimentu), može da da objašnjenje za njenu primenu na bilo kog divljeg goluba kod Grka.

uvodi stvaranje duše.” Odakle bi duša – duh čovečji – mogao da vodi poreklo, do od Duha Božijeg. U skladu sa ovim Junoninim karakterom kao inkarnacijom Božijeg duha, izvora života, i takođe kao boginje vazduha, ona se i pominje u orfejskim himnama.

“O kraljevska Junono, veličanstvenog držanja, Od vazduha načinjena, božanska, Jupiterova blagoslovena kraljice, Postavljena na presto u nedrima kobaltno plavog vazduha, Trka smrtnika je tvoja stalna briga, Hladne bure inspiriše samo tvoja snaga, Koja brineš o životu, koju svaki život želi, Majko pljuskova i vetrova, od tebe same Sve stvari nastaju, smrtni život je poznat, Sve prirode pokazuju tvoj božanski temperament I vlast nad univerzumom je samo tvoja, Vetar duva bučno, more nadolazi a Reke tutnje kada ih potreseš.”⁹⁷

Samim tim, deifikovana kraljica, kada se u svakom pogledu smatra pravom ženom, u isto vreme je obožavana kao inkarnacija Svetog duha, Duha mira i ljubavi. U hramu Hijerapolisa u Siriji, nalazi se poznata statua boginji Junoni, kojoj su gomile ljudi iz svih delova grada hrlili da joj ukažu obožavanje. Slika boginje je bogato predstavljena, na glavi joj se nalazila zlatna golubica i zvali su je imenom koje je bilo neobično za tu zemlju, „Semion”. Šta znači reč „Semion”? Očigledno je da znači

⁹⁷ Taylor's Orfejske himne. Svaki čitač klasika mora da bude svestan toga da se Junona identifikuje sa vauduhom. Sledeće možda i jeste na mestu, jer i dalje ilustruje temu Prokla: „Naša suverena gospa Junone, počevši od onih odozgo, prožima sve stvari i njen reon jeste podmesečni vazduh, jer vazduh je simbol duše, u skladu sa čim se duša takođe zove i duhom.”

„boravište”;⁹⁸ a „zlatna golubica” na njenoj glavi predstavlja jasno ko je to trebalo da boravi u njoj – čak Duh Božiji.

Kada je takvo prolazno dostojanstvo dodeljeno njoj, kada su joj takve sjajne odlike pripisane, i kada je iznad svega njena slika predstavljena ljudima kao Venera Uranija, „rajska Venera”, „kraljica lepote” koja je svojim obožavaocima osiguravala spasenje, dok je labavim uzdama kontrolisala svaku nesvetu strast, i svaki izopačen i senzualni apetit – nije ni čudo da je svuda bila entuzijastično obožavana. Pod imenom „Majka bogova”, boginja kraljica Vavilona postala je objekat skoro univerzalnog obožavanja. Klerikus kaže da je „Majka bogova obožavana od strane stanovnika Persije i Sirije kao i svih kraljeva Evrope i Azije najdubljom religijskom posvećenošću.” Tacit daje dokaz da je boginja Vavilona obožavana u srcu Nemačke, a Cezar, kada je napao Britaniju, otkrio je da su sveštenici iste ove boginje, poznati kao Druidi bili tu pre njega.⁹⁹

⁹⁸ Od Ze, „to” ili „veliki” i Maaon ili Maion, „boravište”, u jonskom dijalektu koji je Lucian koristio dok je opisivao boginju, prirodno je nastala reč Meion.

⁹⁹ Caesar, *De Bello Gallico*. Misli se da je ime Druid poteklo od grčke reči Drus, hrast, ili keltske Deru koje ima isto značenje, ali ovo je očigledno pogrešno mišljenje. U Irskoj, ime za Druida jeste Droii, a u Velsu Dryw, a otkrilo se da to što se Druidi dovode u vezu sa hrastom ima više veze sa tim što je njihovo ime slično imenu hrasta a ne sa tim što su svoje ime dobili od istog. Druidski sistem u svim svojim delovima očigledno predstavlja vavilonski sistem. Dionis nas informiše da su obredi Bahusa slavljani na britanskim ostrvima a Strabo citira Artemidorusa kako bi pokazao da su na ostrvu u blizini Britanije, Cerera i Prozerpina slavljene obredima sličnim orgijama na Samotraku. Videće se iz beležaka o druidskoj Keridveni i njenom detetu o kojima ćemo kasnije pričati (vidi poglavlje IV, deo III) da postoji velika analogija između njenog karaktera i karaktera velike boginje majke Vavilona. Takav je bio sistem, i to što je ime Dryw ili Droii primenjeno na sveštenike bilo je u tačno skladu sa tim sistemom. Ime

Herodot, iz ličnog iskustva, svedoči o tome da je u Egiptu ova „kraljica raja” bila najveća i najviše obožavana od svih božanstava. Gde god je obožavanje ove boginje uvedeno, neverovatno je to koliko je fascinantnu moć ono dalo. Zaista, može se reći da su nacije bile opijene vinom njenog bluda. Toliko su Jevreji u vreme Jeremije pili vino iz njenog pehara, toliko su opčinjeni bili idolopokloničkim obožavanjem ove boginje, da čak i nakon što je Jerusalim bio spaljen, i zemlja opustošena upravo iz ovog razloga, niko nije mogao da ih natera da odustanu od toga. Dok su boravili u Egiptu kao odbačeni izgnanici, umesto da budu svedoci o Bogu bezbožačkom narodu oko njih, bili su isto toliko posvećeni idolopoklonstvu kao i sami Egipćani.

Jeremija je poslat od strane Boga da se sa njima da ih upozori na gnev koji će ih zadesiti ukoliko nastave da obožavaju kraljicu raja; međutim, njegova upozorenja su bila uzaludna. Prorok navodi: „Tada odgovoriše Jeremiji svi ljudi koji znahu da žene njihove kade drugim bogovima, i sve žene, kojih stajaše onde velik zbor, i sav narod što življaše u zemlji misirskoj, u Patrosu, govoreći: Šta nam kaza u ime Gospodnje, nećemo te poslušati; Nego ćemo činiti sve što je izašlo iz naših usta kadeći carici nebeskoj i lijući joj nalive, kao što smo činili mi i oci naši, carevi naši i knezovi naši po gradovima Judinim i po ulicama jerusalimskim, jer bejasmo siti hleba i beše nam dobro i zlo ne viđasmo.“ (Jeremija 44:15-

Zero koje je na hebrejskom ili ranom kaldejskom dato sinu velike boginje kraljice koja je na kasnijem kaldejskom dobila ime „Dero”. Sveštenik „Dero”, „seme” nazvan je imenom svog boga, što je slučaj u skoro svim regionima. Otud poznato ime „Druid” za koje je dokazano da označava sveštenika „Dero” – ženinog obećanog „semena”. Klasične hamadrijade su očigledno bile sveštenice, gde „Hamer –dero” znači „željeno seme”, tj. „želja svih nacija.”

17). Tako su uradili i Jevreji, Božiji odabran narod, i pripojili se Egipćanima u njihovoj posvećenost kraljici raja.

Obožavanje boginje-majke sa detetom u njenom naručju nastavilo je da bude predmet posmatranja u Egiptu sve dok hrišćani nisu došli. Da je Evanđelje došlo do ove mase ljudi, obožavanje ove boginje-kraljice bi bilo prekinuto. Sa tim da bi promena bila načinjena samo po pitanju imena. Umesto da je vavilonska boginja zbačena, u velikom broju slučajeva samo je njeno ime promenjeno. Nazvana je Devicom Marijom i zajedno sa svojim detetom bila je obožavana sa istim idolopokloničkim osećanjem od zakletih hrišćana baš kao što je prethodno bila obožavana od strane pagana. Posledica toga je da je 325. godine ove ere sazvan Nikejski sabor kako bi se osiudila jeres Arija koji je poricao istinsko božanstvo Hrista, i ta jeres zaista jeste bila osuđena ali ne bez pomoći ljudi koji su dali jasne indikacije da žele da to stvorenje stave na nivo Stvaraoca, da Devicu-majku postave pored svog Sina.

Na Nikejskom saboru, kako tvrdi autor „Nimroda (Nebroda)”, „Melkitski deo” koga su činili predstavnici takozvanog hrišćanstva u Egiptu držao se toga da postoje tri osobe u Trojstvu – Otac, Devica Marija i njihov sin Mesija.” Osvrćući se na ovu izuzetnu činjenicu, rečenu na Nikejskom saboru, Otac Newman likujući govori o ovim diskusijama kao da se one odnose na glorifikaciju Marije. On kaže: „Samim tim, kontroverznost je otvorila pitanje koje se nikada nije smirilo. Ono je otkrilo novu sferu, ukoliko smemo da kažemo, svetlosne delove kojima crkva još uvek nije pripisala stanovnike. Samim tim, postoji čudo u raju, tron iznad svih stvorenih moći, posrednički, arhetipski naslov, kruna svetla kao

jutarnja zvezda, slava koja proizilazi iz večnog trona, odora čista kao raj i skiptar iznad svega. I ko je bio predodređen da bude naslednik ove raskoši? Ko je bio taj um, i koje je njeno ime? Majka prave ljubavi i svete nade, uzvišena poput palme u Engadi i grma ruže u Jerihu, koji su stvoreni od početka pred svetom, dok je na božijim saborima i u Jerusalimu je bila njena moć? Viziju o ženi koja je odevena suncem i sa mesecom pod nogama a iznad njene glave kruna sačinjena od 12 zvezda može se pronaći u tekstu o Apokalipsi.¹⁰⁰

On dodaje „Oni koji su posvećeni Mariji ne prevazilaze pravu veru osim ukoliko oni koji hule njenog sina nisu došli na tu ideju. Rimokatolička crkva nije idolopoklonički nastrojena, osim ukoliko arijanizam nije ortodoksija.” Ovo je sama poezija hulenja. Ona sadrži i argument takođe, ali na šta se taj argument odnosi? Odnosi se na to da ukoliko se Hrist prizna kao istinski i pravi Bog, i vredan božanskih časti, njegova majka, od koje je on nasledio svoju ljudskost, takođe mora biti priznata kao božanska i uzdignuta daleko iznad nivoa svih ostalih stvorenja i obožavana kao učesnik u božanstvu. Božanska priroda Hrista je načinjena tako da stoji ili pada zajedno sa božanskom prirodom svoje majke. Takvo je papstvo XIX veka, i takvo je papstvo u Engleskoj. Već je bilo poznato ro da je papstvo u inostranstvu bilo smelo i nije se sramilo bogohulenja, da se u Lisabonu nalazi crkva na čijem je ulazu ugravirano:

¹⁰⁰ NEWMAN - Razvoj. Inteligentan čitalac će videti tračak apsurdnosti ukoliko se vizika o ženi iz Apokalipse primeni na Devicu Mariju. Jovan kaže da ono je što je on video bio znak ili simbol. Ukoliko je bukvalno u pitanju žena, žena koja sedin na sedam brda mora da bude ista. „Žena” u oba slučaja predstavlja simbol. „Žena” na sedam brda predstavlja simbol lažne crkve a žena odevena suncem simbol prave crkve – Mlada, žena Jagnjeta.

„Devici boginji Loreto, italijanske rase, njenom *dostojanstvu*, posvećen je ovaj hram.”

Dnevnik profesora Gibsona, škotskog protestanta: Ali kada se to pre ovog moglo čuti nešto ovakvo u Engleskoj? Ovo je samo tačna reprodukcija doktrine starog Vavilona koja se tiče velike boginje-majke. Madona Rima je samim tim Madona Vavilona. Kraljica raja u jednom sistemu je isto što i kraljica raja u drugom. Boginja koja je obožavana u Vavilonu i Egiptu kao Tibernakl ili mesto u kome stanuje Bog, identična je sa onom koja je pod imenom Marija u Rimu nazvana „*kućom* osveštanom bogu”, „mesto stanovanja”¹⁰¹ „kuća Božija” (Pancarpium Marioe), Tibernakl Svetoga duha (Bašta Duše), „Hram Trojstva” (Zlatni priručnik kod škotskih protestanata).

Neki mogu da osete potrebu da brane takav jezik time što će reći da Sveto pismo svakog vernika čini hramom Svetog duha i da samim tim nije ništa loše upotrebiti to ime ili bilo koje slično kada se govori o Devici Mariji koja je bez sumnje Božija svetica. Nema sumnje da je to što Pavle kaže istina (1. Korinćanima 3:16). „Ne znate li da ste vi crkva Božija, i Duh Božji živi u vama?” Ne samo da je to istina, već je velika istina, ona blagoslovena – istina koja uvećava svaki ugođaj ikada doživljen, i umanjuje svaku nevolju koja dođe. Svaki pravi hrišćanin ima više ili manje iskustva kada je u pitanju sadržaj ovih reči istog apostola (2. Korinćanima

¹⁰¹ Zlatno uputstvo za Škotske protestante. Reč koja je ovde upotrebljena u značenju „mesto boravka” na latinskom jeste čista kaldejska reč - „Zabulo” predstavlja oblik istog glagola Zebulun (Postanje 30:20), ime koje je Lea dala svom sinu, kada je rekla: „Sada će moj muž boraviti sa mnom.”

6:16), „Jer ste vi crkve Boga Živoga, kao što reče Bog: Useliću se u njih, i živeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod.“

Takođe treba rado priznati da se ovo odnosi na boravak svih Osoba veličanstvenog Božanstva. Gospod Isus je rekao (Jovan 14:23): „ Ko ima ljubav k meni, držaće reč moju; i Otac moj imaće ljubav k njemu; i k njemu ćemo doći, i u njega ćemo se staniti.“ Ali nakon što ovo malo ispitamo, otkrićemo da papske i ideje iz Svetog pisma iskazane ovim rečenicama, ma koliko slične bile, zapravo se suštinski razlikuju. Kada se kaže da je vernik „hram Božiji“, ili hram Svetog duha, značenje toga je zapravo da „Hrist boravi u srcu vere.“ Ali kada Rim kaže da je Marija „Hram“ ili „Božiji Tibernakl“, značenje je isto kao i pagansko, unija između nje i Boga predstavlja uniju koja je srodna hipostatičkoj uniji Hristove božanske i ljudske prirode.

Ljudska priroda Hrista predstavlja „Božiji Tibernakl“, tj. Božija priroda je prikrila svoju slavu na ovaj način, prisvojivši našu prirodu, da mi možemo da pridemo a da nas ne obuzme strah od Svetog Boga. Jovan misli na ovu veličanstvenu istinu kada kaže (Jovan 1:14), „ I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine; i videsmo slavu Njegovu, slavu, kao Jedinorodnoga od Oca.“U ovom smislu, Hrist, Bogočovek, jedini je Tibernakl Božiji. Upravo u ovom smislu Rim naziva Mariju Tibernaklom Božijim ili „Svetog duha“. Samim tim autor govori o papskom radu posveženo uzdizanju Device, pri čemu su sve titule i prerogativi Hristovi dodeljeni Mariji: „ Evo tibernakla Božijeg, božije kuće, mesta stanovanja, grad Božiji je sa ljudima, u ljudima i za ljude, za njihovo spasenje, uzdizanje i večnu slavu ...” Da li je najjasnije da ovo važi za svetu crkvu?

I da li je takođe jednako istinito kada je u pitanju najsvetiji sakrament Gospodovo telo? Da li to važi da je u svakome od nas u toj meri koliko smo pravi hrišćani? Bez sumnje jeste, ali moramo da razmislimo o ovoj misteriji jer na odeđeni način postoji u najsvetijoj Majci našeg Gospoda.” (Pancarpium Marioe) Zatim autor, nakon što je pokušao da pokaže da je Marija sa pravom shvaćena kao Tibernakl Božiji među ljudima”, i u posebnom smislu, smislu drugačijem od načina na koji su svi hrišćani „hram Božiji”, samim tim sledi izrazit osvrt na nju u i njenu ulogu Tibernakla. Zaista je velika korist, i privilegija, to što je Tibernakl Božiji među ljudima, gde ljudi mogu bezbedno da pridu Bogu jer je on postao čovek.” (Isto) Ovde čitava meditaciona slava Hrista kao Bogočoveka u čijem telu boravi sva punoća Boga, data je Mariji ili barem podeljena sa njom.

Gore navedeni citati uzeti su iz rada koji je objavljen pre više od 2000 godina. Da li se Papstvo poboljšalo od tada? Da li se pokajalo zbog bogohuljenja? Nije, baš naprotiv. Citat koji je već dao Otac Newman svedoči o ovome; ali postoje i jači dokazi. U nedavno objavljenom radu, ista bogohulna ideja sada je jasnije otkrivena. Dok je Marija nazvana „*kućom* posvećenom Bogu”, kao i „Hramom trojstva”, sledeći odgovor će pokazati to u kom smislu se ona smatra hramom Svetog duha: „Sam Gospod je stvorio *nju* u Svetom duhu, i *prosuo* je među sva svoja dela.” Ovaj izvanredan jezik podrazumeva to da je Marija poistovećena sa Svetim duhom kada se kaže da je ona „prosuta” na „sva dela Božija”. I kao što smo videli, upravo to je način na koji Žena, od strane paganina shvaćena kao Tibernakl, ili Božija Kuća i na to su se drugi ugledali. Gde je takav jezik upotrebljen kada se govori o Devici? Nije u Španiji, ni u Austriji; nije

ni u tamnim mestima Kontinentalne Evrope, već u Londonu, sedištu i centru svetskog prosvetiteljstva.

Bogohuljenja koje je Papstvo posvetilo Mariji nemaju ni tračak osnove u Bibliji, već su zasnovana na vavilonskom idolopoklonstvu. Da, same odlike i kompleksnosti rimskih i vavilonskih madona su iste. Do nedavno, kada je Rafaelo donekle udaljio od utabane staze, nije bilo ništa ni jevrejsko a ni italijansko u rimskim Madonama. Da su ove slike ili načini predstavljanja Device majke bili namenjeni da predstavljaju majku našeg Gospoda, one bi svakako bile ubačene u nekakav kalup. Ali to nije bio slučaj. U zemlji tamnookih lepotica sa crnim kovrdžama, Madona je oduvek bila predstavljena sa plavim očima i zlatnom kosom i tenom koji se u potpunosti razlikovao od jevrejskog, za koga bi se po svoj prirodi moglo reći da pripada majci našeg Gospoda, a koji se u potpunosti slaže sa antičkim atributima boginje kraljice Vavilona. U skoro svakoj zemlji velika Boginja je opisana sa zlatnom ili žutom kosom, što nam pokazuje da mora da postoji jedan veliko prototip prema kome su sve one načinjene. Žutokosa Cerera možda i ne bi imala težinu u ovom argumentu da je bila sama, jer bi se u tom slučaju moglo pretpostaviti da je epitet „žutokosa” pozajmljen od kukuruza koji je trebalo ona da čuva. Međutim, mnoge boginje imaju isti tak epitet. Evropa, koju je Jupiter nosio u obličju bika, nazvana je „žutokosa Evropa” (Ovidije, Fasti).

Homer Minervu naziva „plavookom” a Ovidije „žutokosom”; lovca Dijanu, koja se obično poistovećuje sa Mesecom, Anakreont opisuju kao „žutokosu ćerku Jupitera,” što se nikada ne bi moglo naslutiti na osnovu bledog lica srebrnog meseca. Diona, majka Venerina, opisana je

od strane teokrita kao „žutokosa”. Sama Venera se često javlja i pod imenom „Aurora Venera” ili „zlatna Venera” (HOMER, Ilijada). Indijska boginja Lakšmi, „Majka Univerzuma” opisana je kao neko ko ima zlatan ten (Azijatska istraživanja). Arijadna, žena Bahusa (Dionisa) poznata je kao „žutokosa Arijadna.” (Hesiod, Teogonija). Samim tim, i Dryden govori o žutoj kosi:

„Gde se drski talasi u Dajaninoj luci igraju, Tu leži svetla napuštena Arijadna; Tu, bolesna od tuge i mahnita od očaja, Svoju haljinu pocepala je, i pokidala svoju zlatnu kosu.”

Gorgon Meduza pre svoje transformacije, dok je bila slavljena zbog svoje lepote, jednako je bila slavljena i zbog svoje zlatne kose:

„Meduza je nekada imala draži: da dobiju njenu ljubav Grupa rivala nestrpljivih ljubavnika je težila. Oni koji su je videli, svedoče da nikada nisu našli Toliko dirljivih odlika na slađem licu. Ali iznad svega, njena duga kosa kažu u zlatnim kovrdžama, dostojno je sjala.”

Sirena koja se često javljala u romantičnim pričama sa severa, a koja je očigledno pozajmljena iz priče o Atergatisu, zlatnoj ribi iz Sirije, koja je nazivana i majkom Semiramide i koja je ponekad poistovećivana i sa samom Semiramidom, opisana je sa sličnom kosom. „Ellewoman”, što je skandinavsko ime za meduzu, je „svetle puti”, kaže se u uvodu Danskih priča Hansa Andersena, a pored toga ima zlatnu kosi i svira divne tonove na žičanom instrumentu. Ona se često zamišlja kako sedi na obali vode i češlja svoju dugu zlatnu kosu zlatnim češljem.” Čak i kada je Hator,

Venera Egipta, predstavljena kao krava, bez sumnje kako bi se ukazalo boju tena boginje koju predstavlja krava, glava i vrat krave su bili pozlaćeni. (Herodot i Wilkinson)

Kada je samim tim poznato da najpoznatije slike Device Marije u Italiji predstavljaju nju kao zlatokosu ženu svetlog tena i kada je širom cele Irske Devica skoro bez odstupanja do dana današnjeg predstavljana na isti način, ko može da odolo zaključku da je možda upravo tako predstavljena jer proističe od istog prototipa paganskih božanstava.

Slaganje se ne javlja samo po pitanju boje tena već i po odlikama. Jevrejske odlike se javljaju svuda, i imaju svojstven karakter. Ali prvobitne Madone nemaju ni traga jevrejskog oblika ni njihovih odlika. Oni koji su ih lično poredili tvrde da se ove Madone slažu po pitanju tena i drugih karakteristika sa vavilonskim madonama koje je pronašao Ser Roberz Ker Porter među ruševinama Vavilona.

Međutim postoji još jedna izvanredna karakteristika ovih slika koja je vredna pažnje a to je oreol ili čudan krug svetlosti koji se često nalazi oko glave rimske Madone. Ovim krugom su takođe i takozvani likovi Isusa Hrista uokvireni. Odakle bi nešto takvo moglo da potekne? U slučaju našeg Gospoda, da je Njegova glava bila samo okružena zracima, možda bi se reklo da je pozajmljen iz evanđelističkih narativnih dela, u kojima se kaže da je na svetom postolju Njegovo lice bilo obasjano svetlošću. Ali gde u čitavom Svetom pismu možemo pronaći to da je Njegova glava okružena diskom ili svetlosnim krugom? Ono što bismo uzalud tražili u Svetim spisima, možemo pronaći u umetničkim načinima

predstavljanja velikih bogova i boginja Vavilona. Disk, a posebno krug, bili su dobro poznati simboli Sunca-božanstva i široko korišćeni u simbolici Istoka. Glava Sunca-božanstva bila je uokvirena krugom ili diskom. Isti je slučaj bio i u paganskom Rimu. Apolon, kao dete Sunca, često je predstavljen na takav način. Boginje koje su tvrdile da su se orodile sa Suncem, takođe su imale pravo da budu ukrašene oreolom ili svetlosnim krugom. Sa Pompeje nam dolazi predstavljanje Kirke, „kćeri Sunca” (vidi sliku br. 22) gde joj je glava uokvirena krugom, na isti način na koji je Madonina glava do dana današnjeg uokvirena. Ukoliko iko uporedi oreol Kirke sa oreolom papske Device, videće koliko se precizno one poklapaju.¹⁰²

¹⁰² Objašnjenje slike je dato na Pompeji: „Jedna od njih (slika) je uzeta iz Odiseje i predstavlja Uliksa i Kirku, u momentu kada heroj, nakon što popije iz pehara začaranog nekažnjivošću, vrlinom protivotrova koji mu je dao Merkur (poznato je da je Kirka imala „zlatan pehar” baš kao i vavilonska Venera), povlači svoj mač i nastavlja da se sveti svojim saputnicima, koji bivaju pretvoreni u svinje nakon što popiju iz njenog pehara. Boginja, prestrašena, odjednom se predaje, kao što je to opisao Homer, pri čemu je sam Ulisk narator:

„Dakle , traži štalu , tamo boravi sa tvojim prijateljima, Ona je rekla, dohvatio sam mač koji nosim uz butinu, Sa smrtno osuđujućim pogledom, Pojurio na nju, a ona, uz piskav vrisak straha, protrčala ispod moje podignute ruke, brzo me ugrabila za kolena, I u poletnim akcentom elegično, počela je :

Kaži, ko si, " & C - . Odiseja Silicon 'S (Cowper, Odiseja)

Pompejski autor dodaje: „Ova slika je izuzetna jer nas uči o poreklu te ružne i bezznačajne slave kojom su glave svetaca često okružene ... Slava se zove nimbus ili oreol a Servije ga definiše kao „ osvetljeni fluid koji okružuje glave bogova.” Na čudan način on pripada Kirki, jer je ona ćerka Sunca. Vladari sa svojom uobičajenom skromnošću, mislili su da je to znak i njihove božanske prirode. Na ovaj način poput mnogih drugih paganskih sujeverja i običaja, i ovaj je dospao u crkvenu upotrebu.” Za ovo vladari nose veliki deo krivice. Nisu vladari ti koji su doneli „paganska praznoverja” u Crkvu, koliko je to uradio Rimski biskup. Vidi poglavlje VII, deo II.

Circe, ćerka sunca (slika br. 22)

Sada, da li iko može da veruje da ovo podudaranje može da bude slučajnost. Naravno, da je Madona do te mere stvarno izgledala kao Devica Marija, to nikada ne bi dozvolili idolopoklonstvo. Ali postalo je očigledno to da je boginja koja je utemeljena u papskoj crkvi zarad vrhunskog obožavanja od strane poklonika iste crkve, sama vavilonska kraljica koja je postavila Nimroda (Nevroda) „Sina” kao rivala Hristu, i koja je sama po sebi inkarnacija svake vrste raskalašnosti, dala mračan karakter rimskom idolopoklonstvu. Šta bi moglo da se iskoristi kako bi se ublažio zlokoban karakter takvog idolopoklonstva da bi se reklo da se dete koje ona iznosi kako bi ga obožavali zove Isus? Kada je bila obožavana sa svojim detetom u Vavilonu, dete je bilo nazvano imenom koje je karakteristično za Hrista i njegov veličanstveni karakter, kao što je to ime Isus. Dato mu je ime „Zoro-ashta“, „seme žene.“ Ali to nije umanjilo gnev Božiji usmeren

protiv onih koji su u stara vremena obožavali „idol od revnosti, koji draži na revnost.“ (idol koji je podražavao ljubomoru Gospodnju).

Niti davanje imena Hrist detetu u naručju rimske Madone, može učiniti da „slika ljubomore“ bude manja, manje uvredljiva za Svevišnjeg, manje prikladna za izazivanje Njegovog velikog nezadovoljstva, kada je očigledno da je odojče obožavano kao dete one koja se smatra Kraljicom raja, sa svim karakteristikama božanstva i koja je u isto vreme „Majka bludnica i gadosti na zemlji.“ Gospod mrzi idolopoklonstvo u svakom obliku; ali jedno takvo idolopoklonstvo svakako izaziva posebnu mržnju od strane Njegove svete duše. Sada, ukoliko su činjenice koje sam izveo istinite, zar nije divno to što su da takve strašne pretnje budu usmerene u Reči Gospodnjoj protiv rimskog otpadništva, i da su bočice ovog neverovatnog gneva osmišljene tako da bi bile prosute na glavu koja nosi ovu krivicu?

Ukoliko su ove stvari istinite (neka ih porekne onaj ko može), ko će se zaleći za Papski Rim, ili ko će ga nazvati hrišćanskom crkvom? Da li postoji iko ko se boji Boga i ko dok čita ove redove ne bi priznao da je sam paganizam inspirisao doktrinu poput one koja je priznata od strane Melkita u Nikejskom saboru, da se Sveto Trojstvo sastoji od Oca, Device Marije i Mesije, njihovog Sina? (*Quarterly Journal of Prophecy*, Jul, 1852) Da li postoji iko ko se ne bi zgrozio nakon takve pomisli? Šta bi onda čitalac rekao o crkvi koja podučava svoju decu da obožavaju Trojstvo, nečim poput sledećeg:

„Srce Isusovo, obožavam te, Srce Marijino, preklinjem te, Srce Josifovo, čisto i pravično, U OVA TRI SRCA JA STAVLJAM SVOJE POVERENJE.”¹⁰³

Ukoliko ovo nije paganizam, šta je onda tu što može biti nazvano jednim takvim imenom? To je Trojstvo koje su sada irski rimokatolici obučeni da obožavaju. To je Trojstvo koje je u poslednjoj knjizi katehističkih instrukcija predstavljeno kao veliki objekat posvećenosti

¹⁰³ Ono što svaki hrišćanin mora da Zna i da Radi. Prečasní J. Furniss. Objavljeno od strane James Duffy, Dublin. Izdanje ovog Uputstva o Papstvu citirano maločas, pored bogohuljenja koje sadrži, tu se nalaze i najnemoralniji principi, koji podučavaju o nešetnosti prevare ukoliko se pridržavamo određenih granica. Na osnovu ovoga i velike pobune koja se javila protiv istog, verujem da je ovo izdanje povučeno iz cirkulisanja. Nema sumnje da je gore navedeni pasus tačan. Primio sam od prijatelja iz Liverpula kopiju izdanja koje sadrži ove reči, koja je sada u mom vlasništvu, a pre toga sam je video u vlasništvu Prečasnog Richard Smytg iz Armagha. Nije samo u Irskoj takvo trojstvo predstavljeno zarad obožavanja od strane Romanista. U čestitki ili letku koje su izdali Papski sveštenici Sanderlanda sada leže preda mnom sa naslovom „Pashalna dužnost, Crkva Svete Marije, Bishopwearmouth1859”, sledeći tekst predstavlja priznanje dato „Dragim hrišćanima”, kojima je i adresirano. “4. I nikada ne zaboravi dela dobrog hrišćanina, preporučenih tebi toliko često tokom obnavljanja Misije.

Blagosloven Isus, Marija i Josif. Isuse, Marijo i Josife, dajem vam svoje srce, svoj život i svoju dušu. Isuse, Marijo i Josife pomažite mi uvek i u mojoj poslednjoj agoniji, Isuse, Marijo i Josife primite moj poslednji dah, Amin.”

Kako bi naveli rimske sledbenike da izvode ovaj „čin dobrog hrišćanina”, značajan mito je dat. U 30. delu Furnisovog uputstva o kome smo prethodno govorili, pod naslovom „Pravilo Života”, sledeći pasus se javio: „Ujutru, pre nego što ustanete,prekrstite se i kažite Isuse, Marijo i Josife, dajem vam svoju dušu (Svaki put kada ovo izgovorite dobijate 100 dana nagrade koje možete dati dušama u Čistilištu)!” Moram dodati to da naslov Furnisove knjige, kao što je gore naveden, predstavlja naslov Smythove kopije. Naslov kopije koju posedujem jeste „Ono što svaki hrišćanin mora da zna.” London: Richardson & Son, 147 Strand. Obe kopije sadrže reči bogohuljenja date u tekstu, i obe imaju odobrenje za štampu od strane „Paulus Cullen-a”

onima koji slede papstvo. Uputstvo koje sadrži ovo bogohuljenje izbija na površinu kada Paulus Cullen, papski arhiepiskop iz Dablina, daje odobrenje za štampu.

Da li će iko nakon ovoga reći da rimokatolička crkva i dalje treba da se smatra hrišćanskom jer sadrži doktrinu Trojstva? I paganski vavilonci su je takođe imali kao i Egipćani i Hindusi, upravo u istom smislu kao i kod Rimljana. Svi su oni priznali Trojstvo u jednini, ali da li su oni obožavali Tročlanog Jehovu, kralja večnosti, besmrtnog i nevidljivog? I da li će iko reći i izneti dokaze da Rim upravo to i čini? **Dosta više sa iluzijom da je Rim hrišćanski!** Možda je nekada postojala osnova za takvu pretpostavku ali svakim danom „velika misterija” biva sve više otkrivena kao i njen istinski karakter. Nema i ne može biti ikakve bezbednosti za duše ljudi u „Vavilonu.” „Izađite iz njega, moji ljudi”, jeste glasna i izrazita zapovest Boga. Oni koji ne poštuju tu komandu, ne rade to za sopstveno dobro.

Poistovećivanje Ree ili Kibebe i Venere

U egzoteričnoj doktrini Grčke ili Rima, karakteri Kibebe, majke bogova i Venere, boginje ljubavi, uglavnom se veoma razlikuju, toliko da neki smatraju da ni ne postoji teškoća prilikom identifikacije ova dva božanstva. Ukoliko se fundamentalan princip Misterija rodi u umu, taj da su usuštini priznavali samo Adada, „jednog Boga”, sve komplikacije nestaju. Kada je vavilonska misterija grešnosti dobila oblik, ovo je ostavilo mesta da se pojave tri različita oblika božastva – otac, majka i sin. Ali što se tiče svih božanstva sastavljenih iz više oblika koja se često javljaju u

paganskom svetu, kakve god se razlike među njima javljale odmah su bile svedene na nekoliko manifestacija jedne ili druge božanske osobe, mada je prva osoba bila uglavnom u pozadini. Imamo dokaz da je ovo bio slučaj. Apulej nam kaže da kada je prolazio inicijaciju, boginja Izida se pojavila pred njim kao „prva od nebeskih stvorenja, opšta manifestacija bogova i boginja... ČIJA je JEDNA JEDINA BOŽANSKA PRIRODA čitavu zemaljsku kuglu pokretala, u nekoliko oblika, sa različitim obredimai pod mnogobrojnim oznakama“. I prolazeći kroz mnogobrojna obličja, Ona za sebe kaže da je i „Pessinuntica, majka bogova (Kibela) i Paphian Venera.“ Kao što je to bio slučaj sa Misterijama kasnijeg doba, mora da je bio slučaj i od samog početka; jer oni pokreću doktrinu JEDINSTVA Božanstva. Ovo naravno pokreće izvesnu dozu apsurdnosti i nekonzistentnosti u samoj prirodi slučaja. I Wilkinson i Bunsen, kako bi se otarasili nekonzistentnosti sa kojom su se susreli u egipatskom sistemu, smatrali su da je neophodno da se vrate na suštinski isto objašnjenje kao što sam ja to uradio. Samim tim pronalazimo Wilkinsona kako kaže: „Ja sam izjavio to da su Amon Ra i drugi bogovi preuzeli oblike različitih božanstava koja, iako to na prvi pogled deluje kao komplikovano, mogu da daju objašnjenja kada uzmemo u obzir to da svako od njih čiji je lik ili emblem usvojen predstavlja samo emanaciju, ili deifikovan atribut *istog velikog bića* kome su pripisivali različite karaktere u skladu sa nekoliko poslova koje je trebalo da vrši.“

Bunsenova izjava ima isti efekat i ona glasi: „Na osnovu ovoga, mislimo da sami imamo pravo da zaključimo da su dva skupa bogova prvobitno bila jednaka i da su u VELIKOM PARU bogova svi ti atributi

koncentrisani. Počevši od toga, razvoj mitološkog sustema se nastavio, što je i predmet našeg razmatranja.”

Uzimanje svega ovoga u obzir kada je u pitanju identifikovanje Kibebe i Astarte, ili Venere, jeste od velikog značaja. Fundamentalno, postojala je samo jedna boginja – Sveti duh, predstavljen kao ženska osoba, kada je Božanstvu bio pripisan pol, iako je to predstavljalo krivljenje velike ideje Svetog pisma, kao i to da su sva deca Božija začeta od strane Oca a rođena od strane Duha. Na osnovu ove ideje, Duh Božiji, kao Majka, predstavljen je u obliku golubice u sećanju na činjenicu da je Duh tokom stvaranja zatreperio – a kao što sam i zapazio, upravo je to tačno značenje termina u stihu 1.2 Postanja - „na licu voda.”

Zatim, ova boginja je dobila ime Ops, „ona koja leprša” ili Junona „Golubica” ili Khubele „ona koja vezuje kanapima”, čije poslednje ime vodi poreklo od „Vukoh ih uzicama čovečijim, užima ljubavnim” (Osija 11:4 "Khubeli Adam"), uzicama kojim ne samo da Bog svojom providenom dobrotom privlači ljude ka sebi, nego i kojima je naš prvi roditelj Adam, putem Duha koji boravi u njemu, dok Eden još uvek nije bio narušen, bio vezan za Boga. Ova tema nakratko počiva na paganskoj priči a dokazi su veoma raznoliki; ali ja ne mogu da se ovde time bavim. Hajde da samo obratimo pažnju na to da su Rimljani spojili dva termina, Junonu i Khubelu, ili kako se obično izgovara Kibelu, i u izvesnim prilikama su prizvali vrhovnu boginju pod imenom Junona Covella - „golubica koja vezuje kanapima.”

Ukoliko čitalac kod Lajarda obrati pažnju na tročlani emblem vrhovnog asirskog božanstva, on će videti da je sama ova ideja vidljivo otelotvorena. Tu su krila i rep golubice povezana kanapima a ne noge (Layard Niniva i njeni ostaci, vol. ii. p. 418; vidite prateće duboreze (slika 23), Bryant, vol. ii. p. 216; Kitto Bib. Cyclop., vol. i. str. 425).

slika br. 23

Ukoliko se osvrnemo na događaje nakon pada, Kibela je pridobila novu ideju vezanu za njeno ime. Khubel ne znači samo „povezati kanapima“ već i „prolaziti kroz muke porođaja“. Samim tim, Kibela se pojavila kao „Majka bogova“ zbog koje sva deca moraju da budu rođena obnovljena ili regenerisana. Ali, u ovu svrhu, smatralo se neophodnim to da treba da postoji na prvom mestu unija sa Reom, „posmatračem“, ljudskom „majkom bogova i ljudi“ kako bi ruina koju je prouzrokovala mogla da bude sređena. Samim tim, identitet Kibebe i Ree, za koje se u svim Pantenonima smatra da su to dva različita imena za istu boginju. Međutim, kao što smo već videli, ove boginje su u stvarnosti potpuno različite. Isti ovaj princip bio je primenjen na sve deifikovane majke. One

su bile deifikovane samo kroz navodnu čudesnu identifikaciju sa Junonom ili Kibelom – drugim rečima sa Svetim duhom Božijim. Svaka od ovih majki je imala sopstvenu legendu i posebnu vrstu obožavanja, ali kao što je to svuda slučaj, ona se smatrala inkarnacijom jednog duha Božijeg. Kao velika Majka svega, oduvek se smatralo da atributi tog jednog Duha pripadaju njoj. Ovo je bio slučaj i sa boginjom koja je poznata pod imenom Astarta ili Venera, kao i Rea. Iako su se donekle razlikovale Kibela ili Rea i Astarta ili Milita, Asirska Venera, Layard nam pokazuje da takođe postoje i dodirne tačke između njih. Kibela ili Rea bila je prepoznatljiva po svojoj kupastoj kruni. Milita ili Astarta bila je predstavljena sa sličnom krunom na glavi. Kibelu ili Reu su vukli lavovi, Milita ili Astarta je bila predstavljena kako stoji na lavu. Obožavanje Milite ili Astarte bilo je moralno zagađenje (Herodot). Obožavanje Kibebe, pod imenom Tera, takođe je bilo isto (Augustin, *De Civitate*).

Prva deifikovana žena bez sumnje je bila Semiramida a prvi deifikovan čovek njen muž. Očigledno je to da je proteklo neko vreme nakon što su Misterije započete kada se deifikacija odigrala. Semiramida nije pre svoje smrti uzvišena do božanstva i obožavana u obličju golubice. Kada su Misterije prvobitno sastavljane, Evina dela koja su putem veze sa zmijom donela i smrt, mora da su zauzimala određeno mesto, jer Misterija o grehu i smrti leži u samoj osnovi celokupne religije. U doba Semiramide i Nevroda, Sema i Hama, mora da su svu ljude bili upoznati sa Padom. Pre svega, Evin greh je bio prihvaćen kao takav u potpunosti (u suprotnom i ljudi bili šokirani, posebno kada je sveukupna savest ojačana revnošću Sema); ali kada je žena trebalo da bude deifikovana, oblik koji je ta mistična priča počela da pridobija pokazuje da je greh omekšao, tj. da je

promenio sopstveni karakter, i da je ona glorifikovana kao autorka duhovnog života time što je iskrivljeno ime koje je dato Evi – „majka svih živih”, odnosno svih preporođenih. Pod imenom Rea ona je bila priznata kao majka bogova.

Oni koji su radili na Misteriji grešnosti nisu smatrali da je teško pokazati to da je ovo ime, Rea, koje je prvobitno dato majci čitavog čovečanstva, išta manje prikladno za onu koja je zapravo maka bogova, tj. svih deifikovanih smrtnika. Rea u aktivnom smislu označava „ženu koja posmatra/zuri”, u pasivu – žena koja je posmatrana – tj. „lepota”. Samim tim, pod jednim istim terminom, majka čovečanstva i majka paganskih bogova, Semiramida, bile su amalgamirane; toliko da je, koliko znamo, Rea trenutno priznata kao „Majka bogova i ljudi” (Hesiod, Teogonija). Samim tim, nije čudno to što se ime Rea primenjuje kada se govori o njoj, koja je bila obožavana po samom karakteru Astarte ili Venere od strane stanovnika Asirije.

Devica majka paganizma

Salverte kaže da skoro sve princeze Tartara „vode poreklo od nebeske device, koja je oplodena od strane sunčevog zraka ili nekim drugim jednako čudesnim sredstvom.” U Indiji, veruje se da je majka Surje, boga-sunca, koji je rođen kako bi uništio neprijatelje bogova, oplodena na ovaj način. Sunčev zrak je ušao u njenu matericu i kao posledica toga, ona je na svet donela boga-sunca. Poznavanje ovog mita dovelo je do toga da je on bacio svetlost na tajno značenje imena Aurora, koje je dato Orionovoj ženi, o čijem braku govori Homer kada u Odiseji

pominje „moćnog lovca.” Ime Aurora u fizičkom smislu znači „oplođena svetlošću, a od reči „ohra” što znači „začeti” ili biti „trudna” potiče reč koja označava ženu u grčkom jeziku. Kako je Orion, po persijskim pričama, bio Nevrod (Nimrod) a Nevrod pod imenom Ninus bio obožavan kao sin njegove žene kada je deifikovan kao bog-sunce, tako je ime Aurora primenjeno na njegovu ženu očigledno sa namerom da pruži istu ideju koja preovladava u Tartaru i Indiji. Ovi mitovi o Tartarima i Hindusima jasno dokazuju da paganska ideja o čudesnom začecu nije potekla od ikakve mešavine hrišćanstva sa sujeverjem, već direktno iz obećanja „semena žene.” Ali može se postaviti pitanje kako je nastala ideja oplodjenja sunčevim zrakom. Postoji razlog zašto treba verovati da je ona potekla od jednog od prirodnih imena sunca. Od kaldejskog zhr, što znači „sijati”, potiče particip aktiva zuhro ili zuhre „Onaj koji sija”. Samim tim, nema sumnje da su ljudi pod rukovođenjem sveštenstva na osnovu zuhro došli do reči zuro, „seme”. Na taj način, Onaj koji sija i seme su tokom paganizma bili poistovećeni. Ovo se manifestovalo u persijskom slučaju, gde je sunce veliko božanstvo. Maurice u Antikvitetima tvrdi da su „Persijanci nazivali Boga imenom Sure”.

Boginja majka kao mesto stanovanja

Šta je to moglo da navede čovečanstvo da veliku Boginju-majku, ili majku bogova i ljudi, nazove Kućom ili Mestom stanovanja? Odgovor se očigledno može naći u stihu 1. Mojijeve 2:21, gde se radi o formiranju majke čovečanstva: „ I Gospod Bog pusti tvrd san na Adama, te zaspa; pa mu uze jedno rebro, i mesto popuni mesom; I Gospod Bog stvori ženu od rebra, koje uze Adamu, i dovede je k Adamu.” To da je ova istorija o rebro

bila poznata Vaviloncima, vidi se iz imena koje je dato njihovoj drevnoj boginji, o čemu svedoči Beros. To ime je Thalath. Ali to je samo kaldejski oblik reči Tzalaa, njen ženski rod – što je upravo reč koja je u Postanju upotrebljena u značenju rebra, od kojeg je i Eva nastala. A drugo ime koje Beros dovodi u vezu sa Thalath u još većoj meri ovo potvrđuje, a to je Omorka¹⁰⁴, što znači „Majka sveta”.

Dakle, nakon što smo razjasnili ime Thalath i otkrili da se ono odnosi na „majku sveta”, to nas dovodi do toga da razumemo da je poreklo imena Thaladius, koje rimljani daju bogu braka, traženo uzalud. Thalathi ima značenje nečega što „pripada rebru” i rimskim tumačenjem postaje Thalathius ili "Thaladius, čovek (od rebra.” A koje je ime prikladnije za Adama, kao boga braka, koji je, kada mu je rebro doneseno, rekao: „ Sada eto kost od mojih kosti, i telo od mog tela. Neka joj bude ime čovečica, jer je uzeta od čoveka.” Prvo, kada je od Thalath, rebra, napravljena žena, ta žena je u vrlo važnom smislu bila „mesto stanovanja” ili „hram Božiji”; i da se Pad nije dogodio, sva njena deca bi kao posledica prirodnog stvaranja bila deca Božija. Uvođenje greha u svet poremetilo je prvobitnu konstituciju stvari. Međutim, kada je obećanje o Spasitelju dato i prihvaćeno, i Svetom duhu je dato obnovljeno prebivalište, ali ne u smislu da ona ima moć da donese Božiju decu već u smislu da ona ima ulogu majke u duhovnom životu novorođenčeta – onima koje Bog svojom slobodnom voljom može da donese na svet i da iz mrtvih donese u život.

¹⁰⁴ Od „Am”, „majka” u „arka”, „zemlja.” Prvi glas u ovim rečima se često izgovara kao o. Samim tim, izgovor reči „Am”, „majka”, na grčkom zvuči isto kao i „rame.” Am, „majka” potiče od am, „podržati”, a od am koje se izgovara kao om potiče rame koje nosi teret. Odatle isto potiče i ime Oma, kao jedno od imena Bona Dea. Oma je očigledno „Majka”.

Paganizam je svojevolumeno prevideo ovo i onog trenutka kada su sledbenici istog bili spremni da to prihvate, podučavao je da obnovljeno prebivalište duha Božijeg u ženi predstavljala identifikaciju, pa ju je deifikovao. Zatim je Rea, „posmatrač”, „majka čovečanstva” identifikovana kao Kibela „ona koja vezuje kanapima” ili Junona „Golubica”, tj. Sveti duh. Zatim, u bogohulnom paganskom smislu, ona je postala Hator, „mesto gde Bog stanuje” ili Sacca/ Sacta, „tibernakl” ili „hram” u kome boravi „sva punoća Boga” u telesnom smislu. Zatim je postala Heva „ona koja je živa”, ne u smislu koji je Adam upotrebio da bi dao ime svojoj ženi nakon Pada, kada je nada za životom u sred smrti toliko neočekivano predstavljena njoj kao i njemu samom, već u smislu onoga koji govori o duhovnom u večnom životu ljudi, dok je Rea bila zvana „fontana blagoslovenih.” Učestvovanje ove deifikovane žene se smatralo nezamenljivim kada su u pitanju začeca božije dece u ovom, kako se priznaje, palom svetu. Posmatrano iz ove tačke gledišta, značenje imena datog vavilonskoj boginji u stihu 17.30 Druge poslanice carevima odjednom će postati očigledno. Ime Succoth-benoth se vrlo često smatralo množinom i smatralo se da se odnosi na kabine ili tibernakle koji su u Vavilonu upotrebljavani u ozloglašene svrhe. Međutim, kako ti posmatra Clericus (De Chalodeis) koji smatra da rabini imaju ista mišljenja, kontekst jasno pokazuje da ovo ime mora da predstavlja ime idola: „Ali načiniše sebi svaki narod svoje bogove, i pometaše ih u kuće visina, koje behu načinili Samarjani, svaki narod u svojim gradovima u kojima življahu.” (29,30). Ovde se očigledno govori o idolu, a pošto je ime ženskog roda taj idol mora da je bila boginja. Posmatrano u ovom smislu, kao i u svetlu kaldejskog sistema koji se sada

otkriva, značenje „ Succoth-benoth”, primenjeno na vavilonsku boginju, jeste „ tibernakl one koja nosi dete.”¹⁰⁵

Kada je oformljen vavilonski sistem, Eva je predstavljena kao prva koja je zauzela ovo mesto. A samo ime Benoth koje označava „trudnicu” objašnjava takođe kako je došlo do toga da Žena koja je, kao Hestija ili Vesta, nazvana „mestom stanovanja”, dobila zasluge za to što je izumela „umetnost izgradnje kuća.” (Smith, "Hestia"). Benah, glagol, od čega je nastala reč Benoth, označava „donošenje dece na svet” i „izgradnju kuća”. Donošenje dece na svet se metaforički posmatra kao „izgradnja kuća”, tj. porodice.

Dok je paganski sistem, koji se tiče Boginje-majke, osnovan na ovoj identifikaciji nebeskih i zemaljskih majki „blagoslovenih” besmrtnika, svaka od ove dve vrste božanstava je slavljena zasebno, a kao posledica toga, sve različite inkarnacije Spasitelja-semena bile su predstavljene kao da su rođene od strane dve majke. Dobro je poznato to da je Bimater, ili dvomajčani, jedan od epiteta koji se primenjuje na Bacchusa. Ovidije kao razlog za primenu ovog epiteta na istom navodi to što je nastao iz mita, a kada je bio embrion on je bio spasen od vatre u kojoj je njegova majka umrla, zatim je zašiven za Jupiterovu butinu i u odgovarajuće vreme donesen na svet. Bez ispitivanja značenja svega ovoga, dovoljno je reći da je Bacchus imao dve boginje-majke; ne samo da je začet od strane Semele već je i donesen na svet od strane boginje Ippa (Proklo Timoeum).

¹⁰⁵ Tj., mesto stanovanja onog u kome boravi Duh Božiji, u svrhu začeća duhovne dece.

Na istu ovu stvar se misli kada se kaže da je nakon smrti njegove majke Samele, njegova ujna Ino prihvatila ulogu majke i gajila ga. Ista stvar se javlja u egipatskoj mitologiji. Tu smo imali Oziris koji je u obliku Anubis donesen na svet od strane Neftis a usvojen i odgajen od strane boginje Izis kao njen sopstveni sin. Kao posledica ovoga, omiljena trijada koja se svuda javlja jeste sačinjena od dve majke i sina. Kod Wilkinsona, čitalac će otkriti da se trijada sastoji od Izis, Neftis i deteta Horusa. U Vavilonu, Diodorova izjava nam pokazuje da se trijada u određenom periodu sastojala od dve boginje i sina – Hera, Rea i Zevs. A u Rimu, sa druge strane, trijadu su sačinjavale Junona, Minerva i Jupiter. Kada je Jupiter obožavan od strane rimskih nadzornika kao „Jupiter puer” ili „dete Jupiter” uvek je obožavan u društvu Junone i boginje Fortune (Ciceron, *De Divinatione*). Ova vrsta božanske trijade izgleda da potiče iz najstarijih rimskih vremena jer i Dionizije iz Halikarnasa i Livije kažu da je ubrzo nakon što je Tarkvinije proteran, u Rimu izgrađen hram u kome su obožavani Cerera (Dion. Halicarn and Livy).